

ΜΑΡΚΕΤ

1928

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Έν δψει	αρχ. 3 1/2 ο/ο
Με 15ήμερον προειδοποιήσιν	4 1/4 ο/ο
Γενικευτήριον	5 ο/ο
έως Δρχ. 100.000	5 ο/ο

ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΕΠΙ:

Λονδίνου εν δψει	αρχ. 3 1/2 ο/ο
έπι προθεσμία 6 μην.	4 ο/ο
Νέας Υόρκης εν δψει	4 ο/ο
Παρισίων	2 ο/ο

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Όδός Πελοκλείτου 18

(Στοά Λαγκλή)
ΑΘΗΝΑΙ

Διευθυντής: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Έξεδόθησαν και πολούνται από όλα τα βιβλιοπωλεία και υποπρακτορεία εφημερίδων τα εξής βιβλία:

Αθλη (Βίκ. Ουγκώ μέγα σχήμα, 100 εικόνες	αρχ. 70
Άρσεν Λουπέν (813)	25
Άγνωστος	35
Ζυγκολέτ	20
Καταστώνης και Βελή-Γιάννης	35
Γιοσσόνφ Άράνης	20
Δόο Καρδία (Μιμίκι και Μαίρη)	35
Ζάν Σεπαρ	15
Γέφυρα Στανγκρόν	40
Δόο Μαγκας	20
Λήσταρχος Μπαμπάνης	20
Κόρη των Κεραυνών και ο Σέρλοκ Χολμς	35
Καρδιά της Μάννας	20
Θυμολύα ή Γαλαξιδιώτισσα	30
Κυρά Φροσύνη	30
Κίτσος και Λαμπαζάνης	40
Κόρη των Αθηνών και ο Δόρδος Βύρων	35
Λήσταρχος Κακαράνης και η Όρρανη	30
Ματωμένος Αρχηγός	40
Μαρία ή Πενταγλώττισα	30
Μαύρο Χέρι (έν Ερώτη)	30
Μαύρη Χείρ στο Λονδίνο	20
Μαύρος ή Βενετίας (Οθέλλος)	22
Νανά (του Αλφ. Ζολά)	20
Όσια Μαρία ή Αλγυπία	40
Περιπλανώμενος Ιουδαίος	35
Ροζίτα	35
Συμμορία Μαύρου Σκελετού και Ναι Πίγκσντον	35
Σταχτί Δυοκλίνης	40
Σταυρομανία και Λήσταρχος	20
Σπανός	20
Συμμορία Μαύρου Σκελετού	20
Τακίς ο Αρχηγός (Άμαρτία Γονέων) 2 τόμ.	40
Φαντομάς (ένδεκα επεισόδια)	45
Άναστασιος Φαντομάς οκτώ επεισόδια	35
Χαϊδω	20
Λάβαρον του 21 Με Χρωματιστάς εικόνες	50
Ματωμένη Καλόγρια και ο Αψύλλος πόλεμος του 83	32
Τόσκα	20
Καπετάν Μαύρος (Με εικόνες χρωματιστάς 2 τόμ.)	60
Τών Περδικάρης	30
Φορ-Διάβολο	20
Γκόλφο (Νέα μεγάλη έκδοση με εικόνες)	20

Αγοράζετε όλοι μαζί με το «Μπουκέτο» και την «Οικογένεια»

ΣΕΙΣ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

και επιθυμείτε να διατηρήσετε ή να επανέυρετε μίαν ΚΟΜΗΝ δγεια και άφθονον, ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΤΙ ΥΠΑΓΟΡΕΥΕΙ Η ΦΡΟΝΗΣΙΣ και κάμετε χρήση ένεος προϊόντος επιστημονικού χρησιμοποειούμενου και δη αυτών των Ιατρών και ούτινος ή παγκόσμιος φήμη όφείλεται εις την αξιοθαύμαστον δράσιν του ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ επί των τριχών

ΤΟ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

Είνε το φυτικόν, ειδικόν Φάρμακον των τριχών δέν είνε είνε έντελώς απηλλαγμένον της όσμης του πετρελαίου και λεπτότατα άρωματισμένον Ένδεικνύται εις όλας τάς περιπτώσεις της ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ είτε από άσθενείας προέρχεται αυτή (Τυφοειδή πυρετον - Οστρακίαν - Ίλαράν κλπ.) είτε από Τοκετόν - Αιμαίμιαν - Υπερκόπασιν κλπ. Καταστρέφει την ΠΥΤΥΡΙΔΑ, καθαρίζει το δέρμα της κεφαλής και εισέρχεται μέχρι της ρίζης των τριχών, της όποιας διεγείρει την δράσιν. Είνε προϊόν άπαραίτητων διά μίαν καθημερινήν ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΝ, και προλαμβάνει δ... λας τάς άσθενείας των τριχών

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

Διαν. ΦΟΙΝΙΣ

ΔΩΡΕΑΝ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΕΚΤΙΣΟΓΡΑΦΙΑΝ-ΣΟΓΡΑΦΙΚΗΝ-ΔΟΓΙΣΤΙΚΗΝ & ΧΟΡΟΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΣΑΜΙΣΤΟΝ

Διευθυντής Δ. Χ. ΤΣΑΜΗΣ Πλατεία Αγίων Θεοδώρων

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΧΑΡΤΙΑ

ΚΑΡΤΕΣ-ΠΛΑΚΕΣ-ΦΙΛΜ

"WELLINGTON"

Η άνωτέρω μάρκα του κόσμου εις τιμάς ακριβές

WELLINGTON & WARD Ltd

Γενικός Αντιπρόσωπος Κ. Β. ΣΑΝΘΟΣ, Στοά Φέξη 68, Αθήναι

ΔΟΚΙΜΑΣΑ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Σ. ΧΑΡΒΑΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΕΣ. ΜΗΝ

ΒΟΤΡΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Κεφάλαιον Μετοχικόν 500.000

Διευθυντής Δραχ. 50.000

Κεντρικόν Πρατήριον όδ. Πλάτωνος 10

Οίνοι χύμα

Οίνοι εις φιάλας

Βερμους

Μαυροδάφνη άπαρμένη

Παλαιόν άπόσταγμα

ΤΡΥΣ

ΕΦΑΜΙΑΣΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ

Πωλούνται εις όλα τα κατεργασμένα

Δ. Γ. ΖΑΡΑΦΟΥΤΗΣ

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Τ. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 8

δοχισα βαδίζοντας νηυστίες :

Τίποτα θά νόμιζε κανείς, πώς ή νηυστία, περισσότερο μεγάλανε την όρεξί μου.

Απόφευγα τον Βαρραβά. Δεν πολμούσα να τον πάρω μαζί μου, όταν γύριζα να εύλογησω τους Χριστιανούς και δεν τον άφηνα, να με πλησιάζει, όταν γύριζα, συνηθισμένος καθώς ήταν να προστρέβεται άπάνω μου, κι έγω να τον θωπεύω !

Αλλά νομίζω, παιδάκια μου, ότι αυτό δεν σάς ενδιαφέρει.

— Όχι ! Όχι ! Ελπείτε μας, Άγιε Άντώνιε, ελπείτε μας, μεγάλε Άγιε Άντώνιε !

— Καλά λοιπόν ! Τι πειρασμούς που τράβηξα και τι δοκιμασίες. Από τί ! Από μια σούβλα ! Ο διάβολος γιά να παρακινή τον άνθρωπο εις το κακό, μεταχειρίζεται, πολλές φορές, τα πειδ άδωστα μέσα.

Κοντά στο δημητήριό μου είχε ένα δάσος που πήγαινα τον Βαρραβά, να βιάζει βλαντίδια. Εκεί καθόμουν, ως που βασιλευσε γλυκά-γλυκά και μαλακά ο ήλιος, διαβάζοντας τις προσευχές μου και ψάλλοντας τους ύμνους μου. Καθώς έβρασε όμως ο Βαρραβάς και σκάλιζε το χώμα με τη μύτη του, ειδικώς τρούφες άφθονες. Τρούφες λαχταριστές, που σού θυμίζαν γεύματα και άπολαύσεις της κοσμικής ζωής. Πήρα τον χοίρο μου από κει και δεν τον ξαναπήγα να βοσκήση !

— Σας ήθελε πάλι, Άγιε Άντώνιε, μεγάλε μας Άγιε Άντώνιε, ή όρεξίς να φάτε το γουρουνί σας ;

— Σας λέω την άμαρτία μου, παιδάκια μου, ναί ! Αλλά και πάλιν νίκησα. Εύλογημένον του Θεού το όνομα !...

Πέρασαν λίγες μέρες, έξακολούθησεν ο έρημιτης, όταν έδεω από την πόρτα μου, είδα να φωτίζουν ένα φωτό. Φύτωσε μεταξυ του βράχου και του τοίχου. Πόσο το άγάπησα, το πότιζα να το ξεστήσω. Έφευγα χάρμα και έρχομαι στη ρίζα του. Το άγάπησα και το περιποιούμην. Κι' όταν μεγάλωσε και άνοιξε στον ήλιο τα πράσινα του φύλλα και έβγαζε ένα κλωνί και έδοκίμασα, είδα πώς ήτανε ο πειρασμός, μεταμορφωμένος σε χορτάρι. Ήταν κάδαμο που φέρνει όρεξί στους ανθρώπους, και που θέλει για συντροφιά του γεύματα μεγάλα κι άπολαυστικά, μπουτία χοιρινά ψημένα εις το φούρνο, μπριζόλες ζεστές της σκάρας, που πεντοβολούν και σε μεθάνε από κνίσσα, ζαμπόν τριανταφυλλιά με το χιονάτο πάχος τους, όπου να τρώς, να τρώς και να μη χορταίνης, πέτσες ξεροψημένες, χοιρινές, που να τις τραγανίζης, όταν ροδοκαμμένη κρούστα πεντανόστιμη, γλυκάδια με μουστάρδα και με φρυγανιές, φρέσες γαλοπού στεφανωμένες με τα χλωροπράσινα και καυστικά του καρόδμου φύλλα. Τι εικόνας εύχασις και τι χρώρων ψισταριές, που μου ήρθαν εις τον νου !...

Ο ήλιος έβασιλευσε εκείνη τη στιγμή και τα σύννεφα που κοκκίνιζαν, μου φάνηκαν σαν ν' ανάφανε φωτιές και άνθρακες στους ούρανους και οδηγούντο εκεί πέρα, συννεφάκια ροδοκόκκινα, γουρουνάκια ροδόλευκα θαρρείς, γιά να αιγοψηθούν, να ροδοψηθούν, γιά το μεγάλο πανηγύρι του ούρανού, της γής, της φύσεως κι όλου του κόσμου που γιορτάζει !...

Καθώς κινάτα όμως έκει ψηλά, καταμαρτωλός απ' τις εικόνες όπου φανταζόμουν, είδα τον μικρό σταυρό της έρημοκλήσιδας, να μαρμαρίζη στο έρυθρωμένο φόντο τ' ούρανού !...

Κι' άμέσως ήθελα εις τον έαυτό μου, ντραπήκα γιά την άμαρτία μου και κατασχυμένος έξελίωσα το κάδαμο και έδωσα να το φάη ο Βαρραβάς...

Αλλά αν έξεροίχιστα το κάδαμο, αν άφρησα τις τρούφες να τις φάη ο Βαρραβάς στο δάσος, οι πειρασμοί μου δεν με άφηναν. Έρχόντουσαν, μάλιστα, πειδ συχνοί και άκαταμάχητοι, όσο πλησίαζαν τα Χριστούγεννα.

— Άγιε μας Άντώνιε, μεγάλε μας Άγιε Άντώνιε, δεν σ' βοηθούσε ο Θεός ;

— Ο Θεός άφρησε τον άνθρωπο να βοηθήση μονάχος τον έαυτό του. Ελάτε όμως και στη θέσι μου. Ήμουν νέος τότε, με στόμαχο γερό, που από τόσα χρόνια δεν τρερότανε καλά. Άγριολάχανα ανάλατα και καθαρά, μονάχα, τής πηγής νεράκι !... Και ν' άναμνέω άέρα καθαρό και να ζω μέσα στη φύσι που είναι όλη ρόφη και ύγεια και ζωή !...

Μιά μέρα με καλέσανε οι κάτοικοι σε μιά πόλι μακριά, πιστοί χριστιανοί, γιά να τους εύχηθώ γιά την έσοδεία τους, και γιά να εύλογήσω την γή, που ένομιζαν γιά να την σπειρουν και να σταυρώσω τα μαγαζιά και τα άμπελάκια τους. Ήταν παραμονές των Χριστουγέννων και σαν καλοί Χριστιανοί έκαναν από ένοους τις Χριστουγεννιάτικες έτοιμασίες των. Τι πρόφια που μεταφάρανε, γιά να γιορτάσουν με γαλόπρεπα και πλούσια, σαν τα άγαθά που μάς δίνει ο Θεός, τη γέννησι του Ίησού. Σάστηνα να τα βλέπω ! Άραμπάδες γεμάτους από έλάφινα και άγριο-γούρουνα, άστακοί ποσυβάλλια, κόνιστρα γεμάτα ψάρια, στρείδια, μύδια, καπουσάντες, άχινούς, κάπες,

πετεινούς και γαλοπούλες, πρόβατα παχιά, πάπιες και μελεαγορίδες, χήνες και γουρκόκοτες. Χωριάτισσε από την έρεξη έφηναν πανέρινα και κοφίνια με καρπούς, αυγά, τυριά και γάλατα, μες όρες και γιορτίες, μελόπλητες και πέλι σε άγγελια, σικά και ξηρούς, καπού. Κι' όη ή άγορή ήχο σε και όλοι φώναζαν, ισάκιζαν, έκαζαν και κάναν ένα μεγάλο θόρυβο γιορτής. Τι πειρασμός θεέ μου.

Έτσι, σαν να με κυνηγούσε ο δόρυβος της έρεξης! Έφηνα κι' έτρεφα στο ήρω χαστήριό μου !...

Τέλος ήσαν τα Χριστούγεννα. Έφωλα την λειτουργία του μεσονηκίου στο έρημητήριό μου κι' έτρεξα στην καλύβα μου. Ήταν μιά μέρα σαν τη σημερινή, φησισε άόρες πανωμένος και όλη ή γή ήταν σπομένη από χιόνι. Μόλις κλειδούηκα και άκουσα γέλιο και κουβέντες από έξω. Κόιταξα από μιά χορματιά, και είδα να περπατούν άπο μιά φανέρια και να κηγαίνουν σι σπίντα τους. Θά έρχόντουσαν, φαίνεται από κανένα μοναστήρι, που θά είχαν τάμα να πάνε να λειτουργήσουν και γύριζαν στο μακρινό χωριό τους. Όλοι ήσαν με νύγες τυλιγμένοι και όλοι κρατούσαν στή χείρα τους φαγά, λιχνηύματα και λιχουδιές. Αυτό που θύμιζε τι Χριστουγεννιάτικα γεύματα, εάν ήσαν κι' έγω νύς στον κόσμο τον μεγάλο ! Είδα τον παππού μου να εύλογη το Χριστουγεννιάτικο τοπίο μας και να γυμνίη κι ποτήρια με χικκίνο σπινθηροειδές κρασί. Θυμήθηκα κι πιάτα που άχνιζαν, με νόστιμο φαί, τους μετέδωκε που με γαργαλίζανε με τις κρουσιές, τους, τα ψητά που κακο-νοβολούσαν ροδομείλατα εις το χρώμα και πετυχημένα τεχνικά στο ψήσιμο. Και κει τριανταφυλλένια τρώσπα να μιά χαμογελούν.

Και γύρισα και είδα τώρα, τον έαυτό μου μόνον με τον Βαρραβά, έννθ όλος ο κόσμος γιόρταζε, μπροστά σε μιά φωτιά που σβυσμένη με μιά φιλή ρίζα κορότου γιά τροφή και μιά σιάνια με νερό, έτοιμόν να παχώσει !...

Μιά μακρή μελαγχολία μ' έπιασε, βούρκωσαν τα μάτια μου από τα δάκρυα και μία φράσι, έφηνε, άθελια, από το στόμα μου.

— Μωρέ γεύμα Χριστουγεννιάτικο !

Τη στιγμή αυτή περιέμενε ο πειρασμός.

Από λίγη ώρα άκουγα σις σκοτεινές της καλύβας μου γυναι, και να προστρέβεται σαν να χτυπούσανε άλαφρα φτερά. Κι' ό ήχος αυτός ανέβαινε και ηόθανε στη σιωπή της νύχτας. Έκεινα άκουσα ένα καγχιισμό, να σιχίξω έξω τον άέρα και χτυπήματα έφω εις το παράθυρό μου να ήχουν.

— Οι διάβολοι έρχονται, κρύψου Βαρραβά, εις το σύντροφό μου.

Κι' ο Βαρραβάς έκρύφτηκε πίσω από μιά σκάφη.

Άμέσως άκουσα στο κεραμίδι κει κρότους ραγδαίους και πινούς σαν να έπεφτε χαλάζι.

Έκεινα το σταυρό μου. Κατάλαβα ότι το άπαιμ' οτήλιό μου το είχαν ζώνει από έξω οι διάβολοι.

Αλλά τη φορά αυτή, αντί τών θορύβων που μου κάναν άλλοτε, δηλαδή φωνών ουλιών, βλασμάτων τράγων, όσων που ενε-κροούσαντο, σιδηρένιων άλυσίδων που κροτούσαν, άκουγα τώρα θορύβους γλυκείς, σαν να χτυπούσανε μαχαίροψηρουνα σε γιορτινό τραπέζι και ποτήρια κρουσταλλένια και έπειτα σιγανά, όλα αυτά γενήσανε μιά μουσική, μιά μουσική θαυμαστή και άπερίγραπτη που την άποτέλεσαν ήχοι που κάνανε οι σούβλες όπου γυρίζουν σιή φωτιά, βαρείς άά τή ψητά, τα ηγνάνια που τσιτσιζόν λικουδιές οι μπουκάλες με το διαλεχτό κρασί, που έβουλόωνται, τα ποτήρια που γεμίζουν και ποσυγγράνε, τα περούνια που χτυπούν άπάνω στα τινάκια !...

Έσφαινα έταψα και ή μουσική αυτή και ένα δυνατό χτύπημα έκανε τις σανίδες της καλύβας μου να τρίζουν, το παραθυράκι άνοιξε, ή πόρτα έπε σε κομμάτια και ένας δυνατός άέρας που εισώρησε μου έβρασε το λυγανάκι.

Μήπως παιδάκια μου, φοβάσθε;

— Όχι, άγιε μας Άντώνιε, όμ μεγάλε άγιε Άντωνίη μας, δεν φοβόμαστε κοντά σου !

— Έλεγα πώς; μήπως ένας άέρας δυνατός και που έβρασε το λυγανάκι. Νόμιζα πως θ' άναμνέσω όπας πάντα θειάφι και καπνό. Αλλά όχι. Τώρα οι διάβολοι μένος και δυνατός έκείνος άνεμος ήταν γεμάτος από γλυκείες εύδοίες, φούρουν, και κνίσσες και μουσικές ταγιαράτων, και άχνες από βραστά και λιχουδιές και ζαχαροκάστες όμείς !

Η θερμοκρασία της καλύβας μου έγινε γλυκερά και θαλπωρή, όταν άκουσα τον Βαρραβά μου, να φωνάζει :

— Μωρέ ! Μωρέ ! Τι ώρα είναι !...

— Όταν γύρισα τι είδα ; Είδα τον Βαρραβά να τον

τραβάνε από τ' αυτά και την ούρα διάβολοι λευκοί.

— Λευκοί διάβολοι ; μεγάλε Άγιε Άντώνιε !

— Να παιδάκια μου, διάβολοι λευκοί και κάτασπροι σαν χιόνι. Ήσαν μετεωρισμένοι σε μαγείρους με όλόλευκα ένδύματα και κα-ταλευκούς σκοτούρες. Και κρατούσαν εις τα χέρια τους μαγευτικά έργαλεία, που τα κινούσαν εις τον άέρα και ήπνευαν επί μαγευ-τικών σκευών.

Τον έάπλωσαν σε μιά μεγάλη σανίδα, στο μέσον της καλύβας μου και άκόνιζαν ένα τεράστιο γυαλιστερό μαχίρι. Ο κακομοιρός ο Βαρραβάς έφώναζε. Οι διάβολοι άρχιζαν να τον σφάζουν. Το αίμα έέριεψε μέσα μου τη πείνα και την όρεξη. Κατακόκκινος, σαν φλόγα, άναψε μέσα μου και έέστανε την καρδιά μου, ή παλιά ή κοσμική ζωή. Και άντι να τρέξω και να τον γλυτώσω τον άφωνα να τον σφάξουν, να τον πεμαχίσουνε και να τον κάνουνε χιλίων εί-δων μετέδω, φαγητά λαχταριστά κοψίδια που σου τρέχανε τα σάλλα !

Τον είδα να τον κρεμούν, να τον μαδούνε, να τον πλένουνε, τον αλοδάνηκα να βράζω και ν' αναδίδω μιά γλυκιά όσμη άχνών, να τον κόπτουν, να τον κατακεραματίζουν, να τον άλατίζουν, να τον ψήνουν, να τον κάνουνε κυμά, λαρόδι, μπριζόλες, καφέδες, ντομάδες με φρέσκα λαχανόφυλλα, κρεατόπηκτα, λουκανικά με σκόρδο και κανέλλα, να τον κάνουνε γαυχή με ρίζες από σέλινα, να τον κάνουνε με σουβλάκια «κιουρκάτι» στη φωτιά, να κάνουν μέρος από τα ψαχτά του καπνιστά, να τον πασπαλίζουν με κόκ-κινο καπρί και να τον ψήνουν στην άνθρακι, να τον ταγιαρίζουν με λεμόνι και κρασί και όλα αυτά, με μιά διαβολική ταχύτητα, με μιά ειςέχεια μεγάλη, θαυμαστή, όστε ως να άνοείω και να κλείσω τα μάτια μου, στο τζάκι μου σφάθηκε μιά κοκκινόχουση άνθρακιά άπεράντη και περιεκλώθηκε από γεμάτες χύτρες, από σάρες φροτωμένες, από σούβλες στολισμένες, από κρέατα και διανέφυλλα, όπου μέσα στις εύδοίες τις άμυρσες αναθυμιάσεις, εις τους ζαρκούς και τις κόκκινες τις σάλτσες τις πικάντικες, συ-ρίζαν, κροτούδίζονταν, έκαψαλίζοντο, έμαγεύοντο φαγητά επί φαγητών, κρέατα παχιά και νόστιμα, άπερίγραστα, ποικίλλα και λειοδυστά προς μεγάλη μου χαρά !

Τώρα όλα είχαν μεταβληθεί έδώ μέσα. Αντί της ταπεινής κα-λύβας μου είδα ένα άνάκτορο. Τα μαγευτικά και ή φωτιά χοθή-κανε, όλο το πάτωμα από κάτω είχε στρωθεί από τάπητες πα-χιστούς. Μόνον τα κεραμίδια της στέγης της καλύβας φυλάεσαν τις τρύπες τους. Αλλά τώρα ή τρύπη αυτές μετοβλήθηκαν σε θαυ-μαστή κληματαριά, άπάνω σε όροφ ή χρυσόειδη, που άφηνε να φαίνονται από τα χασμάτα της το κυανό του ούρανού και τα χρυσά στέγερια. Κι' από τις όπες αυτές άνέβαιναν και κατέβαιναν παχιατά μικρά μαγεύον, που έφευγαν πιάτα φαρφουρένια. Μιλε-κονιούσαν μέσα στους κλάδους της κληματαριάς, πιανόντουσαν απ' τα σπαφίλια, γλυστρούσανε άπάνω εις τα κληματοφύλλα, κρε-μόνουναν απ' τις φυλίδες και γιόμιζαν ένα βασιλικό και πλούσιο τραπέζι, από κλημαγευμένα φαγητά.

Και στο τραπέζι αυτό καθόμουν μοναχά έγω !

Και τι δεν ήταν άπάνω σ' εκείνο το τραπέζι. Άχ, παιδάκια μου, τίποτε δεν έλειπε !...

Θεέ μου ! Πόσο ντρέπομαι και μετανάω που το θυμούμαι. Μπρο-στά μπροστά μου, είχαν παρατεθεί τέσσερα χοιρομήρια, δυό με-γάλα δυό μικρά με τρούφες, μεγάλες, σαν από το δάσος των βα-λαντινών, μία μονάχα χοιροκαφαλή πλούσια με φωσφίνα παραγε-μομένη, σαλάμα, σαλτσόματα και λουκάνια τυλιγμένα σαν γυ-λάνδες κόκκινες, ζαστά, έξορκακμένα απ' το πάχος και έπειτα ψητά, κινάδες, ζαστά και κρασάτα και ρηγαντάτα και ταγιαρι-στά και πιάτα άσημένα γεμάτα από φρέσκο κάδαμο, γιά την όρεξη και τροφάντο και ένα στεφάνι από κάδαμο, στη χοιροκα-φαλή άπάνω και σαλατικά και όρεκτικά και έννα και σιόν άλάτι πατημένα.

Κι' έγω με το στόμα άνοιχτό, τα ρουθούνια φουσκωμένα θαύμαζα πως κίτω από το χονδρό και τοιχατό δέμα του ταπεινού έκείνου ζώου, ήταν δυνατόν να υπάρχουν τόσο εύγεστα και γαργαλιστά έδεσματα και φαγητά.

— Άχ, στωχέ μου Βαρραβά, έστέναξα !

Κι' έφάνανε σεις από αυτά, άγιε Άντώνιε, μεγάλε μας Άν-τώνιε !

— Παρ' όλίγο παιδάκια μου ν' άμαρτήσω ! Με νίκησε ο πειρα-σμός και πήρα το περούνι και το βύθισα στο έξορπημένο και τρα-γιανιστό και σαν φύλλο πήτας κοίτασαντο δέμα του χοίρου, όταν ένας διάβολος, έως έκει άπάνω, μου παρουσιάστηκε χαμογελών-τας. Το περούνι μας έμεινε κορφομένο σε πλεύρα του χοίρου.

— Υπαγε όπισω μου, Σατανά ! του είπα.

Κι' έκανα το σημείο του Σταυρού !

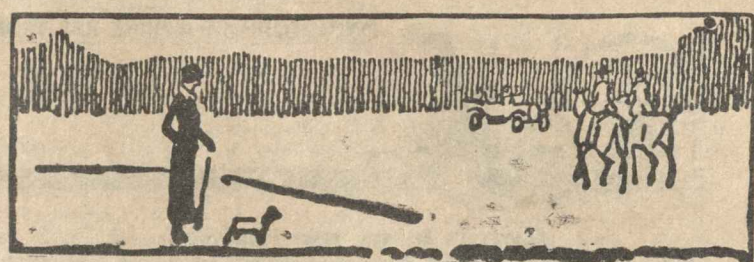
Έρπον έμει από το πονηρού, έφώναξα, Κύριε και Θεέ μου !

Και άμέσως ή καταραμένη ότασία χάθηκε, ή ήμερα άρχισε να φωτίζει και ή λίγη φωτιά μου ει ; το τζάκι πλησίαζε γιά να σβησθή. Ο Βαρραβάς ο άγαπητός μου, γερός και άέκραιος, πηγαίνεσρχόν-ταν μέσα στη καλύβα, κάνων να χτυπήη το κουδουνάκι που του είχα κρεμάσει στο λαμό. Άντι όμως των λευκών διαβόλων όπου τον τροβούσαν τολύπες και νιράδες του χιονιού έμπαιναν από το άνοιχτό παράθυρο και την τσακισμένη πόρτα, που είχε γκρεμίσει ο άνεμος, και σπριφογύριζαν σαν να χόρευαν όλόγυρα του.

— Κι' έπειτα ; είπαν τα παιδά, καταβληγμένα από τήνιστορία.

— Έπειτα με βαρέα μετάνοια, και τη ψυχή βαρειά γιά την άδυναμια μου και τη μεγάλη άσαρτία, που λίγο έλειπε να κόρω μοιρασιά με τον Βαρραβά το φτωχικό από ρίζες γεύμα μου και από τσιπ ό διαβολοί, δεν ήσαν πλέον να τράξουν την άγία βραδεία των Χριστουγέννων μας.

Στάνκεν Κοΰμκερ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ 1897

Ο λοχαγός που χάθηκε στα στάχια. — Έμπρός να τούς φάμε τούς γουρνούτες !... Τα τραγούδια του πολέμου 1897. Ο ήρωϊσμός τεύ λοχία Γιαννούση. Ο Ματσούκας καλαμ-πουρίζει. Ηρωϊσμοί πυροβολητών. κλπ. κλπ.

Ένας λοχαγός του ευζωνικού, κατά την ύποχρήρη είχε χαθεί στα στάχια. Ο στρατιώτης ύπηρέτης του, ό όποιος άξαφνα τον έβασε, έτρεχε γιά να τον βρή. Επί τέλους δέ τον βρίσκει μέσα στών χορσίων τα στάχια.

Ο λοχαγός τρέμοντας, μόλις τον πλησίασεν ο ευζωνας, άρχισε να φωνάζει.

— Άγά μου ! Να πω πιασάκι μου και μη με σκοτώνεις.

Κι' ό... άγας του άποκρίνεται :

— Ελάτε ο Γιάννης, αφεντικό !

Κι' ό λοχαγός τότε βγαίνοντας από τα στάχια.

— Έμπρός μωρέ, να τούς φάμε τούς γουρνούτες τούς Τούρκους !...

Οι στρατιώτες έκαναν το 97 άπάνω στη δημοτική φόρμα, και τα πολεμικά τους τραγούδια, τα όποια τραγουδούσαν στις πορείες και στις μάχες.

Να το τραγούδι της μάχης του Γριμπούλου.

Βάλε τα χέρια σταυρωτά, και σφίξε την καρδιά σου κι' έβγα μάνια μ' στο διάσελο, ψηλά στο κορσάκι, κι' άγνάντεψε το Γρίμπορο, τ' άγριο πετροβολι, που πολεμούμε στη βροχή, με τούς Τουρκαρβάντες. Χωρίς φροιά, χωρίς νερό

τρείς μέρες, και τρείς νύχτες. Πέφτουν τα βόλια σά βροχή, κι' οι μούμπες σά γαλοζι. Κι' άγνάντεψε, κι' άγνάντεψε, της Άδρας το γουρνο, να ίδης τα κάρα π.υ περούν, γιομάτα λαβωμνους, μήπως και ίδης μανόλια μου, να φέρουνε το γυίο σου.

Τέτοια τραγούδια είχαν κάρει τότε οι στρατιώτες άφωνα. Αν' στωχό, δεν ν' ήρχε κανείς γιά να τα διασώσων... Ο Γαβριηλίδης τότε είχε προτείνει το έξης, το όποιον είχε δεχθεί και ό τότε Διάδοχο, Κωνσταντίνος. Σε κάθε μεγάλη γεγονότα έθνικά, να έπιστρατεύ-ονται οι λόγιοι, με βαθμόν άξιοματικό και να παρακολουθούν τις πορείες, τις μάχες και τα γεγονότα, συλλέγοντε, το άνεκτίμητο ύλικό που δίνουν τα γεγονότα και γιά την ιστορία, και γιά τη φι-λολογία, και γιά τα γενικότερα συμφάροντα της φυλής.

Δυστυχώς όμως και ή καλή αυτή ιδέα έμεινε ιδέα, όπως όλες οι καλές ιδέες στην Έλλάδα.

Σε μιά μάχη του Βελσλίνου, ο λοχίας Γ. Γιαννούσης, καρεμά-λεσε τον άνθυπολοχαγό του, να του δώση 7 στρατιώτες, γιά να κάρη άναγνώριση των τουρκικών θέσεων.

Η άδεια του έδόθη.

Πήρνει τούς έπτά στρατιώτες, προχωρεί στο μέρος του έχθρου και έπιτίθεται κατά μιάς τουρκικής διμοιρίας.

Πληγώνεται στο χέρι και έξακολουθεί να μάχεται, ένθ το τραύ-μα του ήταν διαίτηδες. Ο άνθυπολοχαγός το μαθαίνει άμέσως και τρέχει με τη διμοιρία του εις βοήθειά του. Οι δυο έχθρικές διμοι-ρίες συμπλέκονται. Έπειτα από λίγη ώρα οι Τούρκοι έκτοπίζονται και ο λοχίας Γιαννούσης ύψωνον το πληγμένο χέρι του, σαν κόκ-κινο όλοκόρφο σινιάλο, φωνάζει :

— Ζήτω ο Έλληνικός στρατός !

Στη πυροβολοχία του Μοιρεράτου, που έμάχετο στο Μάτι, ένας Θεσσαλός πυροβολητής Κουτσιπέλης όνόματι είχε σκύψει γιά να σκοπεύη κοντά στο κανόνι. Μιά έχθρική όβριδα, πέρσσε τότε άπάνω από τον όμο του και του... έσχισε το μαγδά, έξεο-ράγη δέ όλίγα μέτρα μακριά. Ο στρατιώτης έσηκώθη μιά στιγμή, έπειτα έσκυψε πάλιν άρελόςτα και έσκόπευσε σαν να μη συνέβη τίποτα.

Η ψυχραιμία του αυτή άνταρείσθηκε με ένα γαλόνι !

Άλλος πυροβολητής Παπαράτος όνομαζόμενος, Θεσσαλός κι' αυτός και άνήκων στη ίδια πυροβολοχία, κρατούσε δυό όλογα κα-τό την ώρα της μάχης, όταν μια όβριδα που έβασε τον πλήγωσε στην κνήμη. Ο στρατιώτης όμως έξακολουθούσε να κρατάει τ' ό-λογα, τα όποια είχαν έξαγριωθεί, σον να διαμαρτύροντο γιά την ύπερβολική άνδρεία του. Τότε άναγκάστηκε να τ' άφιση και να πέση στο φορετόν του τραυματίου.

Φυσικά πήρε και αυτός το γαλόνι του γιά την άνδρεία του !...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Κάτι τι λευκὸ προχωροῦσε στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους καὶ ἀμέσως μὴ φωνὴ ἀκούστηκε νὰ λέη :

— Δὲν καταλαβαίνετε ; Εἶνε τὸ φόρεμα τῆς Αὐτοκρατορίας !

Καὶ ὅλα τὰ στόματα ξανάπαν :

— Εἶνε τὸ φόρεμα τῆς Αὐτοκρατορίας ! Εἶνε τὸ φόρεμα τῆς Αὐτοκρατορίας ποὺ ξαναγύριζε !..

Καὶ πραγματικῶς, τὸ κλεμμένο φόρεμα, ξαναγύριζε ἀπάνω στὸ σῶμα τῆς Ζωῆς !

Τὸ κορίτσι προχωροῦσε τεντωμένο μὲς στὸ βασιλικὸ φόρεμα, παίρνοντας ὕψος μεγάλης κυρίας.

Καὶ ἡ κατάπληξις ἦταν τόσο μεγάλη πὺν κανέναν δὲ γέλασε μὲ τὴν παράδοξή ἐμφάνισή τοῦ ἀγριοκόριτσι μὲ τὸ κατὰσκευὸ ἐπισημὸν φόρεμα.

Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ δῆμαρχο, ἡ Ζωὴ στηλώθηκε καὶ κοιτάζοντας μὲ τὰ φλογερὰ τῆς μάτια τὸν κύριο Ζύλ τοῦ εἶπε :

— Κύριε δῆμαρχε, μὲ στέλνουνε τ' ἀδελφία μου. Θέλουνε νὰ μιλῶσινε στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας. Θέ-

λουνε νὰ τὸν δώσῃ χάρι !

Ἡ μικρὴ ἀπεσταλμένη, εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μονομυθία, μὲ φωνὴ σκληρὴ ἀλλὰ δυνατὴ, γιὰ νὰ τ' ἀκούσουν ὅλοι. Ὑστερὰ φύσηξε τὴ μύτη τῆς σ' ἓνα κομμάτι τοῦ φορέματος.

Μὴ πέτοια αὐθάδεια τοὺς ἐσκανδαλίσαι ὅ- λους. Ὁ δῆμαρχος, ὁ νομάρχης, οἱ παριστάμενοι εἶχαν ἀποροβολῶθῃ.

Ὑστερὰ ἀπὸ μὴ παύση ἡ Ζωὴ ξανάρχισε :

— Ἄν τὸ κῆρυγ αὐτὸ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, δὲ θ' ἀκούσῃ πῶς νὰ γίνεταί κοινὸν γιὰ τ' ἀδελφία μου. Θὰ πᾶνε μακριὰ ἀπὸ δὴ !

Στὰ λόγια αὐτὰ ἀκούστηκε μὴ φωνὴ ἀπειλη- τικὴ. Ἦταν ὁ κύριος Ντελαφός, ὁ ὁποῖος ἤρθε ἐπὶ τέλους τὴν ἐτοιμότητα τοῦ μυαλοῦ του.

— Καὶ τί θὰ κάνουν τ' ἀδελφία σου, ἂν δὲν τοὺς δοθῇ χάρις ; αὐτῆς ἔξω φρενῶν, βλέπον- τας οἱ φόβοι τῶν κατοίκων τοῦ Σαιν - Μα- ρτὲν ἔβγαιναν σασσοί.

Ἡ Ζωὴ κοκκίνισε, ἔβριξε, ἔδωσε μὴ κλο- πιδὰ στὸ βασιλικὸ φόρεμα καὶ εἶπε :

— Ἄν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας δὲν τοὺς δώσῃ χάρι, θὰ σκοτώσουν τὸν γιαντὸ Ὁ- νορά.

Ὁ νομάρχης κινήθηκε ἀπὸ τὸ κατὰφλι τῶν Βωτρὲν καὶ ἔκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὴ Ζωὴ.

Μὰ τὸ κορίτσι, χωρὶς νὰ σαλέψῃ, φώναξε :

— Μὴ μ' ἀγγίξετε ! Ἄν τολμησῇ νὰ μ' ἀγ- γίξῃ κανεὶς καὶ μὲ τὸ δάχτυλο μόνο τ' ἀδελφία μου θὰ σκοτώσουνε τὸν γιαντὸ, καὶ θὰ βάλουνε φωτιά στὸ χωριό !

Φωνὴς καὶ διαμαρτυρίαι ἀκούστηκαν γύρω γύρω, μὰ ὁ νομάρχης ἐπέβριξε σιωπῇ.

— Κανέναν δὲν θὰ σ' ἀγγίξῃ, εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή. Μὰ ποὺ εἶνε ὁ γιαντὸς Ὁνορά ;

— Εἶνε μὲ τ' ἀδελφία μου.

— Καὶ τ' ἀδελφία σου ποὺ εἶνε ;

— Μὲ τὸν γιαντὸ Ὁνορά, ἀπάντησε ἡ Ζωὴ φωνάζοντας πάλι τὴ μύτη τῆς σ' ἓνα ἄλλο ἀκρὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ φορέματος.

Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως ἐπροχώρησε ὁ δῆμαρχος.

— Ἀκούσε Ζωὴ, τῆς εἶπε, σοὺ ὑπόσχομαι πῶς δὲ θὰ σὲ πειρά- ξῃ κανεὶς. Θὰ εἶσαι ἐλεύθερη νὰ γυρίσῃς στὸ δάσος καὶ νὰ πῆς στοὺς ἀδελφοὺς σου, ὅτι δὲν ἔχουν τίποτα νὰ κελεύουν εἰς ὅπως φέρνουνται. Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας δὲν ἔλαβε ἀκόμα καμμιὰ ἀπόφαση γι' αὐτοὺς. Μὰ δὲ θὰ γλυτώσουν τὸ κεφάλι τους, ἂν σκοτώσουν τὸν γιαντὸ Ὁνορά καὶ κάμουν τὸ χωριό ! Ἐρεῖς, φουσι- κά, δὲ μποροῦμε νὰ ὑποσχεθῶμε τίποτα. Ἀλλά, ἂν ὡς προχθὲς μικροῦσε νὰ δοθῇ χάρις σὲ ἓνα ἀπ' αὐτοὺς, σήμερον δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Πῆς τους νὰ ξαναγυρίσουν στὴ φυλακὴ καὶ νὰ σκεφθοῦν. Κατάλαβε ;

— Δὲν κατάλαβα τίποτα, ἐδήλωσεν ἡ Ζωὴ μ' ἓνα ὕψος τόσο ἄ- στετο, πὺν ὅλοι ἐγέλασαν, παρὰ τὴ σοβαρότητα τῆς στιγμῆς.

Κατακόκκινος ἀπὸ τὴν προσβολή, ὁ δῆμαρχος ξανάπε :

— Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι, ἂν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρα- τίας ἀπεφασίσῃ νὰ δώσῃ χάρι σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς σου...

— Γιατί σ' ἓνα ; διέκρινε ἡ Ζωὴ. Ἡ καὶ τοὺς τρεῖς... ἡ κανένα !

— Δὲν κάνουν καλὰ νὰ ἐ-

πιμένουν, ἀπάντησε ὁ κύριος Ντελαφός. Θὰ τοὺς πῆς, ὅτι εἶνε τὸ νομάρχης, τοὺς χωροφύλακες, τὴν ἀστυνομία καὶ ὅλο τὸ στρατὸ καὶ ὅτι θὰ διατάξουν νὰ τοὺς σκοτώσουν, ἂν δὲν παραδοθοῦν.

Ἡ Ζωὴ ἔβριξε πάλι : ὕστερα ῥώτης :

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπάντησή σας ;

— Ἀπαντοῦμαι πῶς εἶνε ἀνάγκη νὰ παραδοθοῦν. Ὅσο γιὰ τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, θὰ δοῦμε κατόπιν. Ἄν οἱ ἀδελφοὶ σου φανοῦν λογικοὶ καὶ δὲν παρῶσιν τὸν γιαντὸ Ὁνορά, μπορεῖ νὰ μείνουν καὶ σὺχαριστημένοι. Ἐκατάλαβε τί θὰ πᾶς νὰ τοὺς πῆς ;

— Ναί ! μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε μὴ ἀπάντησι !..

— Ἀδιάφορο ! Πήγαινε σὺ νὰ τοὺς πῆς ; τὰ λόγια μας ; αὐτὴ θὰ τοὺς κάνουν νὰ σκεφθοῦν, εἶπε ὁ δῆμαρχος. Πήγαινε λοιπὸν τρέχα ! Μὰ πῆς μου πρῶτα : τί κάνει ὁ γιαντὸς Ὁνορά ;

— Εἶνε καλὰ.

— Τ' εἶν' αὐτὰ τώρα ποὺ λές ;

— Δὲ λέω τίποτα !

— Μὲ βεβαιώνεις ὅτι δὲν τὸν κακομεταχειρίζονται ;

— Ἄ ! Εἶνε δεμένους, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ σκοπῇ καὶ νὰ νὰ μὴν τοὺς βόλῃ σὲ μετελάδες ὕστερα...

— Τοὺς δίνουνε νὰ φάγῃ ;

— Σήμερον τὸ πρωὶ τοῦ δάσανε τὴν κορ- βάνα του, μὰ φαίνεται πῶς δὲν εἶχε νῆσι γιὰτὶ δὲν ἔφαγε. Λοιπὸν δὲν ἔχετε νὰ πῆτε τίποτα ἄλλο ; Καλὰ ; χαίρετε, κύριε !

Ἀποῦ εἶπε αὐτὰ γύρισε καὶ, μαρμα- ριστὰ βασιλίσσα, χάθηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα τοῦ δάσους...

Στὸ μετὰξὺ οἱ στρατιῶτες παρετάχθησαν σὲ στοίχους ; ἐπειδὴ ὅμως τὸ δάσος ἦταν ἀν- ορανό, θὰ ἔπρεπε νὰ βρισκόνταν καὶ διὰ με- ραχίς, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸ κυκλώσιν.

Τὸ πρῶτον αὐτὸ ἀργόπρητος τὴν ἐνέγκαν ὁ νομάρχης ; ἐτηλεγραφῶσε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἑσωτερικῶν, γιὰ νὰ λάβῃ διαταγὰς. Δὲ περιμένοντας τὴν ἀπάντησι, ποὺ ὡς τῆς ἡμέ- ρας δὲν εἶχε ῥθὴ ἀκόμα, ἀνέβησαν κατὰ στυλ ἐπιχείρησι.

Κατὰ τίς τρεῖς ἡ Ζωὴ ξαναγύρισε πῶς μὲ τὸ ἄσπρο φόρεμα.

Μὲ τὴ μεγαλὺν ἀδιαφορίαν ἐπρωτοῦ ἀνέμωσα στοὺς στρατιῶτες καὶ ἔφτασε στὴν ὁδὸν Νέβ.

Σ' ἓνα δευτερόλεπτο ὅλο τὸ χωριὸν τὴν ἐπεριτοῦντο. Στὶς διάφορες ἐρατεινὰς καὶ τῆς ἔκαναν, ἐκείνη ἀποκρίθηκε, ὅτι ἦθελε μίλησιν στὸν δῆμαρχο.

Τῆς εἶπαν, ὅτι ὁ δῆμαρχος, ὁ νομάρχης καὶ οἱ ἄλλοι ἀποτελείσαν τὸ φαί τους σὲ «Χρυσὸ Ἥλιο» καὶ ἐκείνη, χωρὶς νὰ χάσῃ κα- ρδίαν.

Μόλις πῆγε, ἡ ἰὴ παρουσιάστηκε στὶς πολιτικὰς καὶ στρα- τικὰς ἀρχὰς καὶ φουσιὰ, ὁ νομάρχης ἄρχισε νὰ τῆς μιλῇ :

— Πλησίαισε, κόρη μου, τῆς εἶπε, σὰ νὰ εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κατὰν ντροπὴν κοριτσάκι.

Ἡ Ζωὴ ἐπ.ησίαισε μ' ἓνα πακιστάκι στὸ χέρι.

— Τοὺς εἶδες τοὺς ἀδελφοὺς σου ; Ἀποῦ γύρισε τόσο γρήγο- ρα πῶς δὲν βρίσκονται μακριὰ. Αὐτὸ σοὺ δείχνει πῶς ἂν ἔλα- με νὰν τοὺς πιάσωμε, θὰ τοὺς εἶχαμε τώρα στὰ χεῖρά μας. Ἀλλά εἶνε προτιμώτερον νὰ παραδοθοῦν μόνοι τους. Ἐλπίστὸς πῶς τὸ κατάλαβες !

— Νὰ ἡ ἀπάντησή τους, εἶπε ἡ Ζωὴ δίνοντας τὸ πακιστάκι στὸν κρατοῦσε.

— Τί εἶν' ἐδῶ μέσα ;

— Κοιτάξτε καὶ θὰ δῆτε !

Ἀποῦ ἔδωκε μὴ ματιὰ σὲ ὅλους τοὺς παριστάμενους, ὁ νο- μάρχης ἀπεφασίσαι ν' ἀνοίξῃ τὸ διστάκι. Ἀποῦ ἔβγαλε τὸ πρῶτον περιτύλιγμα, ποὺ ἦταν ἀπὸ ἐφημερίδα, φάνηκε ἓνα χαρτί μαρτυρὴ καὶ ἀποῦ ἀνοίχθηκε καὶ αὐτὸ, μέσα στὴ γενικὴ φρικὴ φάνηκε ἓνα ἀνθρωπινὸ δάχτυλο !

Κανέναν δὲ μίλησε, Ἡ φρικὴ ἐ- πνιγε κατὰ λόγους. Καὶ μόνο, ἀποῦ πέρασε ἡ πρώτη συγκίνησις, ὁ νομάρ- χης γυρνώντας στὸ κορίτσι κατὰχλω- μος εἶπε :

— Τ' εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔφρασε, δυ- στυχημένη ;

— Ἐνα ἀπὸ τὰ μικρὰ δάχτυλα τοῦ γιαντοῦ Ὁνορά, ἀποκρίθηκε μὲ

Τοῦ τοῦ ἔκοιρε ὁ ἀδελφός μου ὁ Ἡλίας !..

— Γιατί σ' ἓνα ; διέκρινε ἡ Ζωὴ. Ἡ καὶ τοὺς τρεῖς... ἡ κανένα !

— Δὲν κάνουν καλὰ νὰ ἐ-

ἀπάθεια ἡ Ζωὴ.

— Οἱ ἀδελφοὶ σου τοῦσσαν ἓνα δάχτυλο.

— Νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή ! Γιατὶ θυμώνεται ἔτσι ; Δὲν εἶνε δικό σας τὸ δάχτυλο, κύριε νομάρχῃ !

— Εἶν' ἀλήθεια, ἓνα δάχτυλο τοῦ γιαντοῦ Ὁνορά ;...

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία !—εἶπε ὁ δῆμαρχος.— Ἀναγνώρισε τὸ δάχτυλίδι τοῦ γιαντοῦ !

Τὸ δάχτυλο εἶχε κοπεῖ στὴ ρίζα του καὶ οἱ Βωτρὲν εἶχαν ἀφή- σει πᾶσαν τὴν δαχτυλίδι, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν ἀναγνώμην.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ !—φώναξε ὁ νομάρχης.

— Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴ κόψουν τὸ δάχτυλο εἰς ἀνθρώπου ποὺ ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ τὸ κοπῇ τὸ δικό τους κεφάλι ; ἀπάντησε ἡ Ζωὴ μὲ μὴ ἀκαταμάχητη λογικὴ.

— ἔφρασε νὰ μᾶς πῆς ; γιὰτὶ ἔκαμαν αὐτὴ τὴν τερατῶδη σκλη- ρότητα ;

— Γιὰ νὰ σὰς δείξουν ὅτι εἶνε ἐτοιμοὶ γιὰ ὅλα. Δίνουνε καιρὸ στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας ὡς αὐτοὶ τὸ μεσημέρι. Ἄν ὡς τότε δὲν τοὺς δοθῇ χάρις, θὰ κόψουν καὶ τὸ ἄλλο μικρὸ δάχτυλο τοῦ γιαν- τοῦ, γιὰ νὰ σὰς κάμουν νὰ σκεφθῇτε καλότερα. Καὶ ἂν δὲ λά- βουν καὶ τὴ χάρι ὡς μεθαύριο τὸ μεσημέρι, θὰ σκοτώσουν τὸν γιαντὸ, θὰ σὰς στελεώσουν τὰ κομμάτια του καὶ θὰ πάρουν μόνοι τους τὴν λευτερίαν τους, ἀφήνοντας σὲ σὰς τὴν εὐθύνη τῆς πράξης τους. Δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο νὰ πῶ. Μπορῶ νὰ φύγω ;

Ἐνῶ τὸ κορίτσι ἔκανε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ, ἦρθε ἓνα τηλεγρά- φημα γιὰ τὸν νομάρχῃ.

Ὁ κύριος Ντελαφός τὸ ἀνοίξε γρήγορα, τὸ διάβασε καὶ τὸ πρόσωπό του σκοτεινίσαι.

Τὸ τηλεγράφημα εἶπε :

«Ἀδύνατον νὰ ἐλθομεν εἰς διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Βωτρὲν. Πρέπει γὰ ἰσχύει ἡ δύναμις τοῦ νόμου. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γιαντοῦ Ὁνορά ἐνεργήσανε μετὰ περιστάσεων.»

— Εἶναι φανερό,—εἶπε ὁ συναγματοφύ- λης,—ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀρίστη σὲ σὰς, κύριε Νομάρχῃ, ὅλη τὴν εὐθύνη τῶν ἐπιχειρήσεων.

Ὅσο γιὰ μένα, θὰ κάμω ὅ, τι μοῦ πῆτε, ἀλλά, γιὰ νὰ μὴ γεννηθοῦν παρεξηγήσεις, θέλω διατάξαι σαφεῖς. Ἀλλοῦς νίπτω τὰς χεῖρας.

— Μὰ τί νὰ κάμω ;—εἰφώναξε ὁ νομάρ- χης.—Δὲν βλέπετε ὅτι εἶνε ἐτοιμοὶ γιὰ ὅλα καὶ οὐ δέχονται ὁ ἀκρωτηριασμός ;

— Δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ ἀρνῆσθῃτε. Ἐχετε τὴν ἀπόδειξιν στὰ χεῖρά σας !—εἶπε ἡ Ζωὴ μὲ αὐθάδεια.

Ὁ νομάρχης, ποὺ εἶχε ἔξασει τὴ μικρὴ, νῆρπηκε ποὺ εἶδε μπροστὰ τῆς ἀμνηστία καὶ προσπαθῆσαι νὰ σώσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του ἐσπώντας σὲ λόγια θυμωμένα.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, φώναξε, πῶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τ' ἀδελφία σου δὲ θὰ ἐπιτύχουνε τὴν χάρι ! Πρὶν βραδιάσῃ, θὰ τοὺς ἔχουνε σφάξῃ οἱ στρατιῶτες μᾶς !

— Μὰ ! εἶπε ἡ Ζωὴ κουνώντας τὸ κεφάλι. Ἄν λαβαίνατε τέτοια διαταγὰ, δὲ θὰ δαίχνατε τὴ σεναχώρα ποὺ δαίξατε πρὸ ὀλί- γου. Μὰ λίγα λόγια : Τί πρέπει νὰ πῶ σ' ἀδελφία μου ;

— Ν' ἀφήσουν τὸν γιαντὸ Ὁνορά.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπάντησι. Προτιμᾶμε νὰ τοὺς κάνετε νὰ κό- ψουν ἄλλο δάχτυλο ἀπὸ τὸν γιαντὸ, ἀντὶ νὰρθῇτε σὲ μὴ καλὴ συ- νενόησι ! Πέστε μου ἡ ἓνα καὶ ἡ ἓνα ὅχι καὶ φεύγω !

Ὁ δῆμαρχος ἐπρότεινε κατὰ :

— Θὰ μποροῦσαμε νὰ τηλεγραφήσωμε στὸ Ὑπουργεῖο τὴν ἰστο- ρία τοῦ δαχτύλου. Ἵσως τὸ γεγονός αὐτὸ νὰ φέρῃ κάποιον ἀποτέ- λεσμα.

Ὁ νομάρχης δέχτηκε.

— Ἀμέσως !—εἶπε.

Ἐξήγησε πέννα καὶ μελάνι, ἔγραψε καὶ εἶπε στὴ Ζωὴ :

— Θὰ μείνεις στὴ διάθεσή μου ὅσο νάρθῃ ἡ ἀπάντησι. Σὺ μετὰ θὰ πᾶς στὸ πλαγιὸν τοῦ δωματίου. Πρέπει νὰ τελειώσωμε ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα !

— Αὐτὸ θὰ ἐπιθυμοῦμε ὅλοι. Τ' ἀδελφία μου δ' ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴν ὑπομονή τους !

Καὶ ἀποῦ εἶπε αὐτὰ, μῆκε στὸ διπλὰν δωματίον.

Ἐνα λεπτό ἀργότερα, ἀπὸ τὸ διπλὰν δωματίον ἀκούστηκε μὴ δυνατὴ φωνὴ ποὺ εἶπε :

— Δόσε μου πίσω αὐτὸ τὸ φόρεμα ! Δόσε μου πίσω αὐτὸ τὸ φόρεμα ! Ὅλα μοῦ δώσης, εἶπα, τὸ φόρεμά μου, κλέφτρα, ἀδελφὴ τῶν φονιάδων !

Ἡ πόρτα ἐνοιξε καὶ ἡ Ζωὴ ξαναμῆκε ζητών- τας προστασίας ἐναντίον τῆς κυρίας Τουσαῖν ποὺ ἦθελε νὰ τῆς βγάλῃ τὸ φουστάνι διὰ τῆς βίας.

Ἡ Τουσαῖν εἶχε μάθει ὅτι ἡ Ζωὴ φοροῦσε τὸ φόρεμα τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τρεμόντας ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς ἔ- τρεξε στὸ «Χρυσὸ Ἥλιο» καὶ ὡρ- μωσε ἐναντίον τοῦ κοριτσιτοῦ.

Ἡ Ζωὴ τώρα ὑπερασπιζό- ταν τὸν ἐαυτὸς τῆς μὲ ἀγανά- κτησι.

('Ακολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ

ΤΟΥ Ε. ΠΕΡΡΙΕ

Ὁ κ. Πίς εἶνε φιλάργυρος. Καὶ κάθε φορά ποὺ κοντεύει νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος καὶ καταλαβαίνει πῶς εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάνει ἓνα σωρὸ μπουναμάδες σὲ πολλὰ καὶ διάφορα πρόσωπα, κα- ταφεύγει σ' ἓνα εὐφύεστο το μέσο, μὲ τὸ ὅποιο γλυτώνει ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσι. Ἀπ' τῆς 20 μ' ὅλας Δεκεμβρίου, λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τὰ Χριστούγεννα δὲν τὸ κουνάει καθόλου ἀπ' τὸ δωμάτιό του καὶ οὐτε καὶ σηκώνεται ν' ἀνοίξῃ δταν τοῦ χτυπᾶνε τὴν πόρτα. Ἀπου- σιάζει ἀπ' τὸ σπίτι !..

Γιὰ νὰ εἶνε δὲ πῶς ἐξασφαλισμένος, κολλάει ἀπ' ὅσον ἀπ' τὴν πόρτα του ἓνα χαρτάκι, μὲ τὸ ὅποιο εἰδοποιεῖ τοὺς ἐπισκέπτας του ὅτι λείπει καὶ ὅτι εἶνε περιττὸ νὰ χτυπᾶνε ἀδίκαια... «Ὁ κ. Πίς (λέει αὐτὸ τὸ χαρτάκι) ἀπουσιάζει εἰτε ἐπειδὴ πῆγε σὲ κάποιον γάμο !.. εἶτε γιὰ νὰ πᾶν κάπου νὰ θεραπεύσῃ μὴ φανταστικὴ ἀρρώστια !.. εἶτε καὶ ἐπειδὴ ἔχει πένθος... Θὰ ἐπιστρέψῃ δὲ τὸ ἑνωριότερον τὴν 15 Ἰα- νουαρίου !..

Καὶ ὁ κ. Πίς, διπλοκλειδωμένος στὸ δωμάτιό του γελᾷ φαν- τῶμενος τὴ μοῦτρα θὰ κάνουν οἱ διάφοροι πρόθυμοι κύριοι ποὺ κοιλοκοῦν κατὰ τέτοιες μέρες ὅλα τὸ σπῆτι γιὰ νὰ δώσουν εὐχὴς καὶ νὰ πάρουν τὸν μπουναμά τους !..

ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΗΒΑΙΑΣ

Ένα τραγικό έπεισόδιο της αρχαίας μας ιστορίας. Ο θάνατος του Φιλίππου και η επανάστασις των Θηβαίων. Διά πυρός και σιδήρου. Η αρχόντισσα Τιμόκλεια στη σκηνή ενός αγριανθρώπου. Μέσα σ'ε σκοτεινὴ πηγάδι. «Είμαι ἡ ἀδελφή του στρατοῦ γοῦ Θεαγένη!...» Ο Βασίλεως Ἀλέξανδρος δικάζει καί... κλαίει! κλπ. κλπ.

ΠΟΛΙΣ τῶν Θηβῶν μέσα στις μεγάλες πε-
ριπέτειές της έχει και μιὰ σελίδα ἀληθινὰ
τραγική, με ἥρωϊδα μιὰ ἀπὸ τις ὁραϊότε-
ρες κ' ἐνδοξότερες Θηβαίες ἀρχόντισσες.

Εἶνε γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἱστορία
ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἐπαμεινών-
δα, ἡ πόλις ἔπεσε στὴν κυριαρχία τῶν Μα-
κεδόνων. Ο Βασίλεὺς Φίλιπ-
πος, μετὰ τὴν ἐν Χαιρώνειᾳ
μάχη—ὅπου ἐνίκησεν μὲν, ἀλλ'
ἔχασε τὸ ἄνθος τοῦ στρατοῦ του
—ἐμπήκε στὰς Θήβας, ἔβαλε
δυνατὴ φρουρὰ στὴν Καμεία,
καὶ ἀπὸ τότε ἀρχισεν ἡ σκλαβιά
γιά τοὺς Θηβαίους.

Ὅταν (σὺν 336 π. Χ.) πέ-
θανε ἄσφαινα ὁ Φίλιππος, οἱ
Θηβαῖοι βόησαν τὴν ἐλευθερίαν
ἐπαναστατήσουν γιὰ ν' ἀποτινάξουν τὸ Μακεδονικὸ ζυγὸ, ἀλλὰ
βρέθηκαν ἀντιμέτωποι μετὰ τὸν διάδοχον Ἀλέξανδρον τὸ Μεγάλον.

Ὁ Ἀλέξανδρος διέταξε γενική καταστροφή τῆς πόλεως. Ἡ
σκληρότης μετὰ τὴν πόλιν ἐξετελέσθηκε ἡ διαταγή αὐτὴ ἔμεινε παρα-
δειγματική, καὶ ἀναφέρειται ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς μετὰ φόβου. Ἦσαν
σποδὴ πανωλεθρία. Οἱ Μακεδόνες ἐγκρέμζαν ἡ ἐκείαν τὰ σπείτα.
Μέσα στὰ εἰρήνια ἐκείνη δὲν ἔμειναν ὄρθινοι παρὰ οἱ ναοὶ καὶ τὸ
σπίτι τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου!...

Ἐκάνω στὴ λίσσα τους οἱ Μακεδόνες καὶ τὰ μπουλούκια τῶν
Θρακῶν διέπραξαν φοβερά ὄργια. Ἐξῆς χιλιάδες πολῖτες ἔπσαν
νεκροὶ στὴ μάχη ποὺ ἐγένετο στὰ πρόθυρα τῶν Θηβῶν. Τριάντα
χιλιάδες γυναικοπαῖδα πουλήθηκαν σκλάβοι. Ἡ ἀγορεύς τῶν Μακε-
δόνων ἔξοπισσε ὅχι μόνον ἐναντίον τοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐναν-
τίον τοῦ λαοῦ τῶν Θηβαίων. Ἀπέναντι τῆς θηριωδίας αὐτῆς, οἱ
δυστυχισμένοι Θηβαῖοι ἐκάναν ὅτι μπορούσαν. Ὅχι
μόνο οἱ λεγόμενοι Θηβαῖοι καὶ οἱ Λόχοι τῶν
ἐπαναστατῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς ἡ γυναῖκες μετὰ
ζῦλα, ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ παιδιὰ μετὰ τῆς σφεντόνης
καρτεράζονταν ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ. Τὰ αἴ-
ματα ἔρεχαν ποτὰμι ἀνάμεσα στὸ Θηβαϊκὸ
κάμπο...

Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων ἦταν ὁ Θεαγένης, ὁ
ὁποῖος στὴν πολύνεκρη μάχῃ τῆς Χαιρώνειας ἐπο-
λέμησε καλλιχαλίσσια κ' ἔπεσε μετὰ τὸ σπαθὶ στὸ
χέρι.

Ὁ Θεαγένης δὲν εἶχε στὸν κόσμον παρὰ μιὰ ἀ-
δελφή, τὴν Τιμόκλεια.

Ἡ κορμοστασιά της, τὸ Ἑλληνικὸ της πρόσω-
πο, τὰ περὶ φανὰ μάτια της, ἡ σοβαρότης καὶ ἡ
ἀρετὴ τῆς Θηβαίας ἀρχόντισσας τὴν εἶχαν κάνει
εἰδωλὸ λαοῦ καὶ στρατοῦ.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Ὅταν ὁ ἐξάγγελος, καταμαρτυρόμενος, σκονισμένος, ἦρθε τρέχον-
τας ἀπὸ τὴ μάχη γιὰ νὰ τῆς φέρῃ—ἀλλοίμονο!—τὴ θλιβερὴ ἀν-
γγελία τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Τιμόκλεια πε-
τάχθηκε ὀρθὴ κ' ἔμεινε ἀφωνή, στὴ στάσι τῶν ἡρωιδῶν τῆς ἀρ-
χαίας τραγωδίας.

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Θορξὲ σκυμμένος στὸ χεῖλος τοῦ πηγάδι
ἐκοίταζε κάτω καὶ λογάριζε μετὰ πόσον τρόπο θὰ κατάρθωνε τὴ
βγάλη στὸ φῶς τοὺς θησαυροὺς, ἡ Θηβαία, μετὰ μιὰ δυνατὴ ἀντα-
γὰν ρωμαλεῶν της μπράτσων, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὴν
οἶχτει στὸ βάραθρον!

Δὲν ἀκούστηκε παρὰ μιὰ κραυγὴ ἀπελπίστας καὶ ὁ παφλαμὸς
τοῦ σκοτεινοῦ νεροῦ. Ἐπειτα, ἡ σιωπὴ τοῦ θανάτου ἐπέσπεσε τὴ
δικαίᾳ περᾶ...

Ἀλλ' ἡ Τιμόκλεια ἦταν φροντισμένη τώρα. Ἀλαλάζοντες τὴ
θρίαμβό της, οἰχόμενος φοβερὸς κατάρες, ἐπαίρει μεγάλες πέτρας
ἀπὸ γῆρας καὶ τὴς πετοῦσε στὸ πηγάδι, θέλοντας εἶναι ν' ἀποπα-
λειψῇ τὸν ἐχθρὸ της ἀν τύχαινε νὰ ζῇ ἀκόμη. Ἰερὴ μανία ἐπα-
ράζε τὴν ψυχὴ τῆς Τιμόκλειας!...

Ἀλλ' οἱ Θορξες ποὺ ζητοῦσαν τὸν ἀρχηγὸ τους, τὴν εἶδαν ἀπὸ
μακριά, τρέξαν καὶ τὴν ἐπίασαν.

Τὰ ὁμολόγησε ὅλα:

—Νά! εἶπε ἀρχία, ἐδῶ μέσα τὸν ἔριξα τὸν ἀρχηγὸ σου!

Ἐδῶ ἔλαβε τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας του ὁ τυράννος!...

Κατέβησαν μετὰ σχοινί ἕνα στρατιώτη, καὶ σὲ λίγο τὸ πτώμα τοῦ
ἀρχηγοῦ τους ἦταν ἐξω ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἐλευθεινὸν θέημα.

Γρήγορα—γρήγορα οἱ στρατιώτες δέσανε τὰ χεῖρά τῆς Τι-
μόκλειας καὶ τὴν ἔφεραν σπρωχόμενὴς τὴν μπροστὰ στὸ Μεγὰν Ἀ-
λέξανδρον, ἐνῶ ἄλλοι Θορξες παρουσίαζαν ἐπάνω σὲ φορεῖα τὴν
πτῶμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

Ὁ Στρατηλάτης ἐρώτησε τὴ Θηβαία ἀν αὐτὴ ἔκανε τὸ φέ-
νο, ἀπὸ ποῦν ἀφορμὴ καὶ μετὰ ποῦν ἐλπίδα.

Ἡ Τιμόκλεια ὁμολόγησε μετὰ θάρρους τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐ-
φορμὴ τῆς πράξεώς της. Καὶ ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἐρώτησε ποῦ
εἶνε καὶ τί νομίζει ὅτι πρέπει νὰ πάθῃ γιὰ τὴν πράξ της, ἡ Θη-
βαία ἀρχόντισσα ἀπάντησε εἰς:

—Βασίλεᾶ Ἀλέξανδρε, εἰμαι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Θεαγένη ποὺ κατὰ
στρατὴς τὰ στρατεύματα τοῦ πατέρα σου Φιλίππου στὴ Χαιρώνεια!

Ἦσαν στρατηγὸς τῶν Θηβαίων ὁ ἀδελφός μου στὴ
μάχῃ ἐκείνῃ κ' ἔπεσε ἥρωϊκᾶ, πολέμωτος γιὰ τὴν
Ἑλληνικὴ ἐλευθερία!... Ὁ πατέρας μου κ' ὁ ἐ-
χθρὸς μου εἶχαν πεθάνει προηγουμένως ἀπὸ τὴν μάχην
ἐκείνῃ γι' αὐτὸ δὲν ἀναφέρω τὰ ὀνόματά τους... Ὁ
στρατηγὸς ἀδελφός μου, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ μου πα-
τρίς μου ἐνέπνευσαν τέτοιον μῆκος ἐναντίον τοῦ
καὶ ἐναντίον ὅλων σας, ποὺ ἀνδρῶν ἡμῶν δευτέρῃ
θὰ ὁμοιοῦσα νὰ σὲ κατασπαράξω!...

Ἐπὶ τὴν ἐκείνη τὴν στιγμή εἶσαι ἀνίκανος νὰ ἐπινοήσῃς
τί πρέπει νὰ πάθῃ; Σχέδια ἐγγλημάτων μὴν
εἶναι καὶ οἱ ὁμοιοὶ σου μπορούν νὰ ἐπινοήσουν. Ἀλλὰ
καὶ σὺ αὐτὴ τὴν στιγμή εἶσαι ἀνίκανος νὰ ἐπινοήσῃς
τίποτε γιὰ τιμωρίαν μου. Ἡ σφαγὴς τόσον ἀν-
ανήκε, ἡ ἐρήνισις μίαν τέτοιαν πόλεως, ἐπάρχοντα τὸ
πνεῦμα σου, ἐδόλυσαν τὸ λογικόν σου καὶ τὸν ἥ-
μῃ σου νοιῶνθες μέσα σου θὰ τὸν μετασπαράξω
τίσις, ἀνδρῶν σὲ γενναίως φροσύνῃ τάχα, γιὰ
τὸν πόλεμον! Δὲν θὰ με τιμωρήσῃς. Θὰ μὲν χάρις τὴν
ζωή—ὁποῦ ἀθλιότατο! Τὸ ἔβρω, καὶ οἰκτεροῦ τὸν ἴστυ μου
ἔπειτα ἀπὸ τόσες καὶ τέτοιες συμφορές. Ἀλλὰ μετὰ τὸς θεοὺς,
τὴν ἀγάπην τῶν παιδιῶν μου, τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν τὴν ἀνάντη-
τη, τὰ μικρὰ αὐτὰ παιδάκια θὰ τ' ἀνατρέψω μετὰ τὸ μῆκος ἐναντίον
τοῦ τυράννου, γιὰ νὰ γίνουν ἄνθρωποι καὶ κατασπαράξουν μὴν ἡ-
μέρας τὸν Δράκοντα!...

Κατὰ σύμπτωσι, τὴ στιγμή ἐκείνῃ, ἄλλοι στρατιώτες ἔφταναν ἐ-
δηγοῦντες τὰ δύο παιδιὰ τῆς Τιμόκλειας. Μόλις εἶδε ἡ μητέρα
τους, ἐφάνησε δειχόμενος μετὰ τὴν δεινὴν τῆς χεῖρας τὸν Ἀλέξανδρον.

—Παιδιά μου, ἴδου! Αὐτοὺς εἶνε ὁ φονιάς τῆς Πατρίδος μας!

Γρήγορα νὰ γίνετε ἄνθρωποι καὶ νὰ συντρέψετε τὸν ἐστεμμένο αὐτὸν
δῆμιον! Εἶνε βασιλεῦς, ἀλλὰ τέτοιους βασιλεῖς ἡ ἀνιστοσύνη
μητέρα σας τοὺς φτύνει κατὰ πρόσωπον!...

Καὶ ἡ Τιμόκλεια, τεντώνοντας μπροστὰ τὸ κορμὶ, ἔφτανε σὲ
πρόσωπον τοῦ πορθητῆ τῶν Θηβῶν!

Οἱ στρατιώτες συνεταράχθησαν καὶ ὥρμησαν νὰ σκοτώσουν τὴν
ἥρωϊδα. Ἀλλ' ὁ Μεγὰς Ἀλέξανδρος ποὺ εἶχε θαυμάσει τὴν ἡ-
ρωϊκὴν τῆς δύναμιν καὶ τὴν φλογερὴν φιλοπατρίαν της, ἔμεινε στὴν
καὶ τὴν ἔσωσε. Ἀμέσως διέταξε νὰ τῆς λούσουν τὰ χεῖρά καὶ
τῆς εἶπε:

—Ἀρχόντισσα Τιμόκλεια, εἶσαι ἐλευθερά!

Ἐπειτα ἐβίβησε τὰ παιδάκια της στὸ μέτωπον καὶ συγγινώμεις
ὁ Βασίλεὺς τῶν Μακεδόνων, τοὺς εἶπε:

—Παιδιά, εἶδε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ εὐχὴ τῆς μητέρας σας!

Αἱ Θηβαῖαι δὲν θὰ ἔχουν τότε παρὰ Θηβαίους, ἀπογονοὺς τοῦ Κα-
μου καὶ τοῦ Ἀμφιόνοιο, συμπολίτας τοῦ Πινδάρου καὶ οὐκ ἀν-
θρώπων ποὺ τοὺς ἐμίσησαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος αὐτῶν!

Τὴν στιγμή ποὺ ὁ Θορξὲ σκυμμένος στὸ χεῖλος τοῦ πηγάδι
ἐκοίταζε κάτω καὶ λογάριζε μετὰ πόσον τρόπο θὰ κατάρθωνε τὴ
βγάλη στὸ φῶς τοὺς θησαυροὺς, ἡ Θηβαία, μετὰ μιὰ δυνατὴ ἀντα-
γὰν ρωμαλεῶν της μπράτσων, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὴν
οἶχτει στὸ βάραθρον!

Δὲν ἀκούστηκε παρὰ μιὰ κραυγὴ ἀπελπίστας καὶ ὁ παφλαμὸς
τοῦ σκοτεινοῦ νεροῦ. Ἐπειτα, ἡ σιωπὴ τοῦ θανάτου ἐπέσπεσε τὴ
δικαίᾳ περᾶ...

Ἀλλ' ἡ Τιμόκλεια ἦταν φροντισμένη τώρα. Ἀλαλάζοντες τὴ
θρίαμβό της, οἰχόμενος φοβερὸς κατάρες, ἐπαίρει μεγάλες πέτρας
ἀπὸ γῆρας καὶ τὴς πετοῦσε στὸ πηγάδι, θέλοντας εἶναι ν' ἀποπα-
λειψῇ τὸν ἐχθρὸ της ἀν τύχαινε νὰ ζῇ ἀκόμη. Ἰερὴ μανία ἐπα-
ράζε τὴν ψυχὴ τῆς Τιμόκλειας!...

Ἀλλ' οἱ Θορξες ποὺ ζητοῦσαν τὸν ἀρχηγὸ τους, τὴν εἶδαν ἀπὸ
μακριά, τρέξαν καὶ τὴν ἐπίασαν.

Τὰ ὁμολόγησε ὅλα:

—Νά! εἶπε ἀρχία, ἐδῶ μέσα τὸν ἔριξα τὸν ἀρχηγὸ σου!

Ἐδῶ ἔλαβε τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας του ὁ τυράννος!...

Κατέβησαν μετὰ σχοινί ἕνα στρατιώτη, καὶ σὲ λίγο τὸ πτώμα τοῦ
ἀρχηγοῦ τους ἦταν ἐξω ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἐλευθεινὸν θέημα.

Γρήγορα—γρήγορα οἱ στρατιώτες δέσανε τὰ χεῖρά τῆς Τι-
μόκλειας καὶ τὴν ἔφεραν σπρωχόμενὴς τὴν μπροστὰ στὸ Μεγὰν Ἀ-
λέξανδρον, ἐνῶ ἄλλοι Θορξες παρουσίαζαν ἐπάνω σὲ φορεῖα τὴν
πτῶμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

Ὁ Στρατηλάτης ἐρώτησε τὴ Θηβαία ἀν αὐτὴ ἔκανε τὸ φέ-
νο, ἀπὸ ποῦν ἀφορμὴ καὶ μετὰ ποῦν ἐλπίδα.

Ἡ Τιμόκλεια ὁμολόγησε μετὰ θάρρους τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐ-
φορμὴ τῆς πράξεώς της. Καὶ ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἐρώτησε ποῦ
εἶνε καὶ τί νομίζει ὅτι πρέπει νὰ πάθῃ γιὰ τὴν πράξ της, ἡ Θη-
βαία ἀρχόντισσα ἀπάντησε εἰς:

—Βασίλεᾶ Ἀλέξανδρε, εἰμαι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Θεαγένη ποὺ κατὰ
στρατὴς τὰ στρατεύματα τοῦ πατέρα σου Φιλίππου στὴ Χαιρώνεια!

Ἦσαν στρατηγὸς τῶν Θηβαίων ὁ ἀδελφός μου στὴ
μάχῃ ἐκείνῃ κ' ἔπεσε ἥρωϊκᾶ, πολέμωτος γιὰ τὴν
Ἑλληνικὴ ἐλευθερία!... Ὁ πατέρας μου κ' ὁ ἐ-
χθρὸς μου εἶχαν πεθάνει προηγουμένως ἀπὸ τὴν μάχην
ἐκείνῃ γι' αὐτὸ δὲν ἀναφέρω τὰ ὀνόματά τους... Ὁ
στρατηγὸς ἀδελφός μου, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ μου πα-
τρίς μου ἐνέπνευσαν τέτοιον μῆκος ἐναντίον τοῦ
καὶ ἐναντίον ὅλων σας, ποὺ ἀνδρῶν ἡμῶν δευτέρῃ
θὰ ὁμοιοῦσα νὰ σὲ κατασπαράξω!...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μία θαλασσινὴ τραγωδία

Κάποιο ἰταλικὸ ἀντιόπλοιο ἐνῶ ταξίδευε τελευταῖα στὸν Ἰνδι-
κὸν ἀνεβὼ βοήκει στὸ πέλαγος δύο μεγάλα βαρέλια, μέσα στὰ ὁ-
ποῖα ἦσαν κλεισμένοι 14 Τοῦρκοι, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν τὸ πλῆ-
θος ἐνὸς ἀραβικοῦ ἱστιοφόρου. Βλέποντας ὅτι τὸ πλοῖο κινδύνευε
νὰ πνιγῇ, ὁ πλοίαρχος μετὰ τὰ ἑπτὰ παιδιὰ του κλείστηκε σὺν ἑνὶ
ἀπὸ τὰ βαρέλια κ' οἱ ἄνθρωποι τοῦ πληρώματος μέσα στὸ ἄλλο.

Δὺ δολοφονίες βδομάδες, νηπτικοὶ καὶ κακομοιριασμένοι, στὴν
τριανταμῆνη θάλασσα ἔχοντας συνοδείαν μερικὸν καρχαρία καὶ
ἐρητύσαν εὐκαιρία νὰ τοὺς καταβροχθίσουν. Ὅταν ἀνοίχθηκε τὸ
ἕνα βαρέλι βρέθηκαν τὰ τρία παιδιὰ τοῦ πλοίαρχου πεθαιμένα, ὁ
πατέρας τους ὅμως παρ' ὅλη τὴν ἀπαισία ἀποφορὰ τῶν πτωμάτων
δὲν τὰ πετοῖς γιατί ἤθελε νὰ τὰ θάψῃ σύμφωνα μετὰ τὴν διατάξιν
τοῦ Κορανίου!...

Ὁ Ἀγγλὸς λόρδος κ' οἱ... Ρώσοι πρίγκιπες!

Τὸν περασμένο μῆνα ἕνας Ὁλλανδὸς βιβ

ΕΔΩ Κ' ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο έρχομός του στην Αίγινα. Ένα επεισόδιό του με τὸ Βασιλέα τῆς Ἀγγλίας. Τι ἔλεγε στὸν Γ. Τερτσέτη. Ἡ ροδόδαφνης τῆς Τίρυνθος. Τὸ ἐπεισόδιό του με τὸν Καίρη. Πῶς τὸν ἐπισκέφτηκε ὁ Μαυρομυχάλης. Ένας ἄλλος Μανιάτης καὶ ἡ φοβερὴ ἀναφορά του. Τὰ περήφανα λόγια τοῦ Κυβερνήτη στὸς ξένους.

Στὴς 11 Ἰανουαρίου συμπληρώθηκαν 100 χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ὁ κόμης Ἰωάννης Καποδίστριας, ψηφισμένος ἀπὸ τὴν Ἐθνοσυνέλευσι τῆς Τροιζήνης Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, ἐπέστηε τὸ πόδι του στὴν Αἴγινα, τὴν προσωρινὴ πρωτεύουσα τοῦ νεοσύστατου Κράτους, ἔπειτα ἀπὸ τετρακοσίων χρόνων σκλαβιά.

Γιὰ μνημόσυνο στὸ Μεγάλο Κυβερνήτη θά ἱστοριοῦμε ἐδῶ μερικὰ ἀπὸ τὰ πρὶ χαρακτηριστικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῆς ζωῆς του.

Ο Καποδίστριας, προτοῦ ῥθεῖ στὴν Ἑλλάδα, ἐθεώρησε καλὸ (ἐπειδὴ πολλοὶ τὸν ἐνόμιζαν ὄργανο τῆς Ρωσικῆς πολιτικῆς), νὰ κἀν μιά περιοδεία στὶς Ἑθνοπατικές αὐλές, νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἰσχυροὺς, νὰ τοὺς χαιρετίσῃ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τοὺς ἐξευμενίσῃ γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἑλλάδος.

Στὸ Λονδίνο, ὅπου ἔφθασε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1827, ἐπερίμενε πολλὰς ἡμέρας ὥς πού νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἀδεία νὰ παρουσιασθῇ στὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας. Φθάνει τέλος στ' Ἀνάκτορα τοῦ Οὐίντισσορ, καὶ ἕνας αὐλικὸς τοῦ λέει νὰ μὴ σὲ μιά μεγάλη αἴθουσα καὶ νὰ περιμένῃ. Ο Καποδίστριας μπαίνει ἐκεῖ, βλέπει τοὺς τοῖ-χους γύρω γεμάτους εἰκόνες, ἀλλὰ δὲ βλέπει κανένα κἀδίσμα. Ὁ-φθιος ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος μετ' ἀνεξάντλητη ὑπομονή, κα-τερεῖ ἕνα τέταρτο, δύο, μιά ὥρα, δύο ὥρες. Κανείς... Ἐρημιά καὶ ἡσυχία...

Τέλος, ἀκούει ἕνα ἐλαφρὸ περπάτημα, γυρίζει καὶ βλέπει ἕναν κύριο ψηλόμυνο, με πολιτικὰ ρούχα, ὁ ὁποῖος περνοῦσε σοβαρὸς. Ἦταν ὁ Γεώργιος Δ', Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος τάχα σὺν νὰ μὴ ἀντελήφθῃ τὴν παρουσίαν τοῦ Καποδίστρια, ἐκοίταζε τὶς εἰκόνες καὶ προχωροῦσε κατὰ τὴν ἔξοδον...

Ο Καποδίστριας ἀν καὶ τὸν ἐγνώρισε—γιατί τὸν εἶχε ἰδεῖ δύο φορές, πρὶ ἐτῶν—στρέφεται μ' εὐλάβεια καὶ περιμένει. Ὁ Βασι-λεὺς, σὲ μιά στιγμὴ, γυρίζει ἀπὸτοκα, τάχα ἐμφανισμένος, σὺν τότε μόνο νὰ εἶχε καταλάβῃ ὅτι ἦσαν κάποιος στὴ σάλα καὶ χω-ρίς νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χεῖρ, χωρὶς νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ βῇ αὐτοῦ, λέει:

— «Α, ἐδῶ εἶσθε, κύριε, Κόμη; Χαίρω πού σὰς βλέπω». Ἀμέσως, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, γυρί-ζει τὴν πλάτη καὶ κυττάζοντας τὶς ζωγραφικὰς προχω-ρεῖ καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ πόρτ...

Μετὰ μιά στιγμὴ, ἤρθε ἕνας αὐλικὸς καὶ συνά-δωσε τὸν Καποδίστρια ὡς τὴν ἀμαξία του.

Γιὰ νὰ σηματοδίσῃ κανεὶς ἰδέα τῆς ἀντιδράσεως πού βόηκε ὁ Κυβερνήτης ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ ἐρχομοῦ του στὴν Ἑλλάδα, ἀρκεῖ νὰ διαβάσῃ τὸ ἀνέκ-δοτο πού ἀνέφερε στὴ Βουλὴ ἕνας παλιὸς πληρεξούσιος, ὁ Ζω-χίος:

«Κατὰ τὸ 1828 ἐφθασαν ὁ Κυβερνήτης εἰς Αἴγινα. Τελειῆς δὲ γενομένης καὶ ψαλλομένης ἐπὶ τούτῳ δοξολογίας εἰς τὸν ἐκεῖνος πρωτεύοντα ναόν, παρόντος καὶ τοῦ Κυβερνήτου, κατ' εἰσῆγγινον τῆς τότε ἀντιπολιτευσεως, ἀνέβη ὁ Καίρης εἰς τὸν ἄμβωνα καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπεχείρησε νὰ προσβάλῃ τὸν Κυβερνήτην, ἤρρισε δὲ λέγων: — Οὐκ ἄρξω ἐγώ, οὐκ ἄρξει ὁ υἱός μου, Κύριος ἡμῶν ἄρξει...»

«Ἐπὶ τέλος ἐφῆρε εἰς τὸ μέσον καὶ τὸν Τιμολέοντα, τὸν χά-ριν τῆς Ἐλευθερίας φρονέσαντα τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφόν, τὸν ὄρ-χοντα τῆς Κορίνθου.

«Υπὸ τῆς ἀθῆταδίας δὲ τοῦ ῥήτορος σκανδαλισθέντες τινές, ἐπεχείρησαν νὰ τὸν κατεβῶσιν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος, καὶ ἤθελαν τὸν κατεβῶσιν, ἐὰν δὲν ἀντέτεινε ὁ Κυβερνήτης λέγων:

— «Ἄν τὸν κατεβῶσιν, θά δώσω εἰς τοὺς λόγους του ση-μασίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχουν».

«Υπῆκουσαν δὲ εἰς τὰ λόγια τοῦ Κυβερνήτου καὶ ὤφθηκαν τὸν ἱεροκήρυκα νὰ εἴπῃ ὅτι ἤθελε» οὐδείς ὅμως ἐκ τῶν ἀισθητῶν λόγων του προέκυψε κίνδυνος».

Ο Ἰω. Καποδίστριας βόηκε τὴν Ἑλλάδα σὲ ἐρήμωσι καὶ ἀνα-ρχία. Ὁ ἴδιος ἔλεγε ἀργότερα στὸν ποιητὴ Γ. Τερτσέτη:

— Ζήτω ὁ Κυβερνήτης, ὁ σωτήρας μας, ὁ ἐλευθερωτὴς μας, ἐφάνησαν γυναίκες ἀναμυηλῆς, ἄντρες με λαβωματιὰς πόλεμου, ὀρατὰ γδυτὰ, κατεβασμένα ἀπὸ τὶς σπηλιές. Δὲν ἦσαν τὸ συνα-πάντημά μου φωνὴ χαρᾶς, ἀλλὰ θρήνος. Ἦ γὴ ἐβρέχετο ἀπὸ δάκρυα, ἐβρέχετο ἡ μυρτιά καὶ ἡ δάφνη τοῦ στολισμένου δρόμου ἀπὸ τὸν γιαιλὸν εἰς τὴν Ἐκκλη-σίαν. Ἀνατρίχιαζα, μοῦ ἔτρεμαν τὰ γόνατα, ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ ἐ-σχιζε τὴν καρδιά μου. Μαυροφο-

ρεμένες χῆρες, γέροντες, μοῦ ζητοῦσαν ν' ἀναστήσω τοὺς ἀπεθαι-νόντες τους, μοννάδες μοῦ εἰδείναν εἰς τὸ βυζὶ τὰ παιδιὰ τους καὶ μοῦ ἔλεγαν νὰ τὰ ζῆσω καίτοι δὲν τοὺς ἀπέμειναν παρὰ ἐκεῖνα καὶ ἐγώ, καὶ μετὰ τὸ δίκιο τους μοῦ ζητοῦσαν ὅλα αὐτὰ!...

Μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες φροντίδες τοῦ Κυβερνήτη ἦταν νὰ κα-τελθῇ τὴν ἀναρχία, νὰ ἐξοντώσῃ τὴν πειρατεία, ν' ἀπελευθερώσῃ τὸ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων αἰχμαλώτων πού ἦσαν σὰ χεῖρα τῶν Τούρκων καὶ νὰ ὀργανώσῃ τὸν Τακτικὸ Στρατό.

Ἐπειτα, ὄχιος νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν Ἑκπαίδευσιν. Συνέστησε τὸ Κεντρικὸ Σχολεῖο τῆς Αἰγίνης, ἄσυλο γιὰ τὰ ὄρφανὰ τῶν Ἀ-γωνιστῶν, τὴ Σχολὴ τῶν Ἑδελπίδων, τὴ Γαστρικὴ Σχολὴ τῆς Τε-ρονθός, στὴν εἰσοδὸ τῆς ὁποίας ἐφύτασε μετὰ τὰ ἴδια του τὰ χεῖρ ὁδοδάρφες πού δαιμονίζονται ἀκόμη.

Ο Καποδίστριας ἔκανε τὸ βίον του παρὰδῶγμα ἰνότητος. Ζη-σε σὺν ἀρχαῖος φιλόσοφος. Δὲν ἐδέχτηκε τὴν ἐπιχορήγησιν 18 χιλιάδων φοινῶν ἀν πού ἐψήφισαν γιὰ τὴ συντήρησιν του οἱ πλημ-ξούσιοι τοῦ Ἐθνους. Γιὰ νὰ ζήσῃ, ὑποθήκευσε τὰ οἰκονομικὰ τὸν κτήματα πού εἶχε στὴν Κέρκυρα!

Κατὰ τὸ 1828—διηγείται ὁ Κελοκοτρίνης—ἐπῆγε ὁ γυιὸς τοῦ Πετροῦκη, ὁ Μπετσαντζὶς Γιωργάκης Μανρομυχάλης νὰ χαιρετῇ τὸν Καποδίστρια. Γιὰ τὴν περίστασι αὐτὴ τ' ὄμορφο παλιόμυ-τῆς Μάνης ἐφόρεσε τὴν καλλίτερη του χρυσοκέντητη φορεσι-ἀστραφτεῖ ἡ ὄψις τοῦ Μανρομυχάλη ἀπὸ χαρὰ, ὅπως ἀστραφτεῖ ἡ στολὴ καὶ τὰ χρυσάρματα του.

Ο Κυβερνήτης τὸν δέχτηκε με πατρικὴ καλωσύνη. Τοῦ ἔκανε ὄμως σοβαρὰ καὶ μιά παρατήρησι.

— Δὲν σὰς ἐπαίνω γιὰ τὰ πολυτελῆ σὰς φορέματα. Οἱ καρδι-αὶ αὐτοὶ γιὰ μὰς εἶνε νὰ φοροῦμε δερμάτινες ζώνες καὶ νὰ ζῶμε μὲ ἀκριβὲς καὶ μέλι ἄγριο. Ὡς Ἐθνὸς καὶ ὡς ἄτομα νὰ κἀνομι-κονομεῖς.

Καὶ τὸν τόνον αὐτὸ ὁ Κυβερνήτης ἔδωσε στὸ νέο ὀρχοντοπόλο διάφορες πατρικὲς συμβουλές. Ὁ Μπετσαντζὶς-Γιωργάκης βγαίνον-τας ἀπὸ τὸ Κυβερνατεῖο, εἶπε σ' ἕνα φίλον του:

— Σήμερα ὁ Κυβερνήτης μ' ἔκανε νὰ ντραπῶ. Ἀνταποκρίνεται ὁ Γ. Μανρομυχάλης ἐλθισμένης ἀργύρης τὶς συμβουλές τοῦ Καποδίστρια καὶ μάλιστα τὸν ἐπὶ σῆσε τόσο πού γίνηκε καὶ φοινῶς του.

Ἦ τάξις καὶ ἡ ἀσφάλεια πού κατόρθωσε νὰ βάλῃ στὸν τόπον ὁ Κυβερνήτης εἶχαν γὰν τέτοια ἐντύπω-σιν στὸ λαόν, πού πολλοὶ τὸν ἐνόμιζαν ἄγιο καὶ θαυμαστόν γό. Δένε πῶς κἀποσε ὁ Ἀγγλὸς περιηγητὴς Τρίντι περνώντας κοντὰ ἀπὸ τὴ Τριπολιτά, ῥώσῃς ἕνα χωριὸ πούος κατέστρεψε τὸν Τουρκικὸ Σηλο στὸ Νεαπόλιν.

Ο Καποδίστριας! ἀπῆντησαν ἀδίσταχτα ὁ π-ρικός.

— Καὶ ποῖος ἔδωξε τὸν Ἰμπραὴμ ἀπὸ τὸ Μωρητᾶ; ἐπέμεινε ἡ περιηγητῆς.

Ο Καποδίστριας! Τοῦγγραψε μιά γραφὴ καὶ τοῦπε: Μαν-ρίμ! Ἔγραψε κατὰ κράτος σου καὶ φύγε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδριαν, γιὰ ἄλλοιως σὲ κακελόχονα!

Καὶ τὴ σημερινὴ ἡσυχία στὴν Ἑλλάδα ποῖος τὴν ἴδωσε; Ο Καποδίστριας, ὁ πατέρας μας, πού ὁ Θεὸς νὰ τὸν π-λυχρονά!...

Ἰδέα τῆς ἐπιβολῆς πού ἐξασκοῦσε ὁ Καποδίστριας σὲς ψυχὰς μας δίνει καὶ τὸ ἀκόλουθο δραματικὸ ἐπεισόδιο:

Ο Κυβερνήτης ἀφ' οὐδὲν ἐστὶν ἄλλη Ἑλλάδα, ἐπῆγε καὶ στὴ Μάνη. Σ' ἕνα ὄρεινὸ χωριό, στοὺς πρόποδες τοῦ Ταυγέτου, ὁ Κα-ποδίστριας κατέλυσε σ' ἕνα μικρὸ σπίτι, ὅπου ἤσαν νὰ τὸν κα-λοσοφίσουν οἱ κάτοικοι. Τὸν ἐπὶ γύρισαν ὅλοι καὶ τοῦ μιλῶντος καὶ μόνο ἕνας ξερακιανὸς Μανιάτης ἔσπεσε παράμερα ἄμλητος καὶ συγγενισμένος.

Ο Κυβερνήτης, πού τόνε πῆρε τὸ μάτι του, τὸν ἐκάλει καὶ τοῦ ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις, γιὰ τὴν οἰκονομία του καὶ π.

Ο Μανιάτης ἀπότομα λέει:

— Ἐξοχότατε, μοῦκιναν ἕνα μεγάλο κακὸ!

— Ἐγώ; Πῶς; Ἡ γὰρ ἐκκλησία τὸ Καποδίστριας.

— Νὰ πῶς: Ἐδῶ καὶ κ' ἔμπορους μῆνες, μὲ σκοτώσανε τὸ γυιὸ μου. Ἦθελα νὰ σκοτώσω καὶ γὼ τὸ φοινῶ, μὰ οἱ νόμοι ποῦβλεπε δὲ μ' ἀφῆνον! Περίμενα νὰ λάβω δικαιοσύνη, μὰ τὸ μάκου. Περνᾷ ὁ καιρὸς, καὶ ὁ φοινῶς γυρίζει ἐλευθερὸς... Δουλοῦν ἂν σὰς ὀρατὰ μέρες δὲν ἐξελήσθη τὸ αἷμα τοῦ γυιοῦ μου, ἐπὶ πᾶρ τὴ δικαιοσύνη ὁ ἴδιος, μετὰ τὸ χέ-ρι μου!

Ο Κυβερνήτης ἔδωσε ὑπόσχεσι νὰ φροντίσῃ. Μόλις μετὰ τῶμαθε ὁ φο-νιάς καὶ πῆρε τὰ βουνὰ καὶ τὸ χειρότερο

ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ ΤΟΥ Κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, πρὶ τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πόλεμου, ὁ πολιτευτὴς Πελλετὰν ἦσαν διάσημος στὸ Παρίσι καὶ στὴ Γαλλία. Μετὰ τὴ διαφορά πῶς τὴ δόξα του δὲ θὰ τὴν ζήλευσε ὅλος ὁ κόσμος, γιὰ τὸν ἀπλοῦστα λόγον ὅτι φημιζότανε γιὰ τὴν... ἀκαθαρ-σία του.

Κάποτε εἶχαν ἀναθέσει στὸν κύριον αὐτὸν ἕνα ὑπουργεῖο. Τὴν ἐπαύριον τοῦ διορισμοῦ του, παρουσιάστηκε στὸν πρόεδρον τοῦ Ὑπουργικοῦ συμβουλίου, νὰ τὸν χαιρετήσῃ καὶ ἰδιανέρως. Τότες μεταξὺ τῶν δύο Γάλλων πολιτικῶν διημιεφθ ὁ ἐξῆς πρωτοφανὴς καὶ ἀπίστευτος διάλογος:

Ο Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, πλάνοντας τὴ μύτη του.— Πῶς φωνίζετε ἀρῶματα, ἀγαπητέ μου; Μὰ δὲν πλυνόσαστε εἰς τέλος, καμμιὰ φορὰ; Δὲν ἀλλάζετε ποτὲ σὰς ἐσθόρουχα;...

Στοιχηματίζω πῶς θὰ φορᾶτε βουάδες δολοφονίας τὶς ἰδίες κάλτσες ὁ Ὑπουργός.— Ναι, ἡ ἀλήθεια εἶνε...

Ο Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀνοίγει ἕνα συρτάρι ἀπ' τὸν κομῶ του καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα ἕνα ζευγάρὶ κάλτσες.— Νὰ σοὶ χαρίζω αὐτὸ τὸ ζευγάρὶ τῆς κάλτσες... Βάλ' τις, σὲ παρακαλῶ, βάλ' τις, γὰρ τὸ νόημα τοῦ Θεοῦ!...

Θέλετε, τώρα καὶ τὴ συνέχισα τοῦ διαλόγου; Ἀκούστε τὴν. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ὑπουργὸς Πελλετὰν πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως γιὰ κάποια ἐπελευθέρωσις ὑπόθεσι.

Ο Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ξυπαπιδόνοντας τὴν μύτη του.— Ἀκόμα δὲν ἀλλάξετε κάλτσες;

Ο Ὑπουργός.— Πῶς, φορᾶω τώρα ἐκεῖνες πού εἶχατε τὴν κα-λοσύνη νὰ μοὶ χαρίστετε χθές...

Ο Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.— Ἀδύνατο! Δὲν μετὰ-λίσθη ἐμένα ἡ μύτη μου...

Ο Ὑπουργός.— ἔχετε δίκιο. Ὅριστε καὶ ἡ ἀπόδειξη. (Βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ζευγάρὶ παλιὰς κάλτσες). Νὰ οἱ παλιές!...

✱

ΕΝΑ ΑΠΕΚΑΤΟ ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο φημισμένος Γάλλος οὐμοριστὴς Τριστὰν Μπερνάρ ἔλεγε ἕνα βόθρυ πρὶ τελευταῖα στὸν καμμοριόχου του:

— Σπῆνσε μὲ, σὲ παρακαλῶ, ἀδριὸ τοῦ πρῶτ' εἰπὰ ἡ ὥρα. Νὰ μὴν τὸ ἐκρίνῃς γιὰ τὸ Θεὸ, γιὰτὶ πρόκειται νὰ πᾶω σ' ἕνα ραν-τερό πού εἶνε ἐντάκτως σοβαρό!

Μιά στιγμὴ ἐστάθηκε σκεπτικὸς καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Ἄν ἔμεινα, δὲν νὰ καταφῶ νὰ σηκωθῶ ἐκεῖνη τὴν ὥρα... ἀρῶ με νὰ μοὶ κημιθῶ ὡς τὸ μεσημέρι!

ἡ καταπολεμικὴ ἀρχὴ δὲν εἰδείνε καμμιὰ προθυμία νὰ τόνε κυ-νήγησῃ. Ὑστερὰ ἀπὸ δύο μῆνες ὁ πατέρας τοῦ σκοπομένου πῆγε μὴ νῆτα ὀρμητικὸς στὸ σπίτι τοῦ φοινῶ καὶ σκότωσε διχ ἕνα, ἀλλὰ τέσσερες. Ἐπειτα ἔγραψε μιά ἀναφορά στὸν Κυβερνήτη πού τοῦ τὰ ἱστορίαν ὅλα καὶ πῆγε νὰ παραδοθῇ στὴ Δικαιοσύνη.

Ο Καποδίστριας, ἔμα ἐδιόβασε τὴν ἀ ἀγορ, ἐκούνησε τὸ κα-ράκι ἀπελπισμένος, γιὰτὶ καταλάβαινε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ βάλῃ σὲ θεσμοθῶν τ' ἀσπρα μου μαλλιά. Μὰ ἡ ζωὴ καθενὸς ἀν-θρώπου εἶνε σὰ χεῖρα τοῦ Θεοῦ.

Ο Κυβερνήτης εὐχολοῖτο στὸ Γάλλο διοικητὴ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὡς Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος πού εἰμαι, ἔχουν οἱ Ἕλληνες χρεὸς νὰ με φροντίσῃ. Ἄν καταντήσῃ νὰ χρειάζω καὶ ἐξὲν σωμα-τοφυλακῇ, θὰ προτιμήσω νὰ παρατηθῶ ἄμεσως ἀπὸ τὸ ἀξίωμα μου.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ἀγγλὸς Ἀντιπρόεδρος τοῦ ἔκανε συστάσεις νὰ μὴ βγαίη μόνος του περίπατο. (Συνέβητε τότε νὰ πηγαίη στὸν Ἀγ-Γιάννη τὸ Θεολόγο, ἔξω ἀπὸ τ' Ἀνάπλι). Ο Καποδίστριας εἶπε:

— Οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν αὐτὴ τὴ ροπή σὲς δολοφονίας. Κ' ἔ-πειτα θὰ σεβασθῶν τ' ἀσπρα μου μαλλιά. Μὰ ἡ ζωὴ καθενὸς ἀν-θρώπου εἶνε σὰ χεῖρα τοῦ Θεοῦ.

Τέλος, ὅταν κάποιος Ἀγωνιστὴς Ρουμελιώτης τὸν ἐσυμβόλησε νὰ φυλάγεται ἀπὸ τοὺς Μαυρομυχαλούς, ὁ Καποδίστριας ἀπῆν-τησε:

— ἔμαι ἀποφασισμένος νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου στὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ τὴν θυσιάσω. Ἄν οἱ Μαυρομυχαλῶτες θέλουν νὰ με σκο-τώσουν, ὥς με σκοτώσουν. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτούς.

Ἀνταποκρίνεται τὸ Ἅγιον Σπυρίδωνος δὲν ἀρῆσε νὰ ἐπαύσῃ τὴν ματώνισαν: μετὰ τὸ ἐθνεγικὸ αἷμα τοῦ Ἰωάννη Καποδί-στρια τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Στὴν Ἀμερικὴ κατεσκευάσθησαν τελευταῖως νέου τύπου ἀερο-πλάνα ταχυδρομικά, τὰ ὁποῖα μεταφέρουν τὸ ταχυδρομεῖο ἀναερῶς ἀπ' τὴ μιά πόλιν στὴν ἄλλη.

Οἱ Γάλλοι φάρδες βρίσκονται σὲ χαρὰς μεγάλες. Τὸ φάρμακα στοὺς ποταμούς εἶχε τελευταῖως καταντήσῃ ἀηδία, γιὰτὶ... ἔλειπαν τὰ φάρια!

Ἐπὶ τέλος ὅμως ἡ Ἀλιευτικὴ Δέσχη λυπήθηκε τοὺς φάρδες καὶ ἔρριξε σὰ ποτάμια 14 ἑκατομμύρια μικρὰ φάρια, πού θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ πολλαπλασιασθοῦν πολὺ γρήγορα.

Ἐπίσης ἡ διεθνήνους τῶν Ποταμῶν καὶ Ἀσὸν ἔρριψε καὶ αὐτὴ σὰ ποτάμια 750.000 γόνους σολωμῶν, πού θὰ πολλαπλασιασθοῦν γρή-γορα καὶ αὐτοὶ καὶ θ' ἀφθονοῦν παντοῦ...

Οἱ Ἰάπωνες διαπρὸνται ἀκόμα καὶ τώρα σὲ δύο τάξεις.

Σ' ἐκεῖνους πού ἐγκολοπήθηκαν τὸν Ἑθνοπατικὸν πολιτισμὸν καὶ σὲ κείνους πού ἐπιδύονουν σὰ περίφημα «πατροπαράδοτα».

Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἰδέαν ἀκόμα τί θὰ πῇ κομμὴ, ἀγ-κράφα, καρφίτσα. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντικαθίστανται μετὰ διάφορα κορδόνια καὶ σχοινάκια. Ἄνελ νὰ κομμώσων κατὶ, νὰ τὸ σπρίξουν, νὰ τὸ καρφωτῶσων, τὸ δένουν μ' ἕνα σχοινάκι θηλιὰ ἡ κόμπο!

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ τέχνη τοῦ δεσμάματος ἔνός κόμπου ἡ μίξ θηλιὰς θεωρεῖται σπουδαιότατη στὴν Ἰαπωνία. Ὑπάρχουν μάλιστα 250 τρό-ποι γιὰ νὰ δεθῇ μιά θηλιὰ! Κι' ἀκόμη ἡ τέχνη αὐτὴ διδάσκεται στὴν Ἰαπωνία καλ... σὰ σχολεῖα!

Νὰ τώρα καὶ μιά περίφημη στατιστικὴ γιὰ τὸ κἀπνισμα.

Στὴν Ἀμερικὴ 14 φοιτᾶρον σιγαρέττα καὶ ἕνας πούρο.

Στὴ Γαλλία 40 σιγαρέττα καὶ ἕνας πούρο.

Στὴν Ἀγγλία 400 σιγαρέττα καὶ ἕνας πούρο.

Στὴ Γερμανία 800 σιγαρέττα καὶ ἕνας πούρο.

Ἐνας Ἑλβετὸς μηχανικὸς κατεσκευάσεν ἕνα περίεργον ῥολόγι πού ἔμπορεῖ νὰ νομασθῇ «ῥολόγι ἀνεμόμελο»! Γιατὶ ἀπλοῦστατα κινεῖται μετὰ φετὰ ὁμοῖα μετὰ τὸν ἀνεμόμελο!

Καὶ ἡ παραμικρὴ πνοὴ ἀνέμου εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ κινήσῃ τὸ ρο-λόγι, τὸ ὅποτον, καὶ ἂν πᾶσῃ νὰ φουξ ἄντελως μπορεῖ νὰ λειτουργή-σῃ πέντε μέρες μόνο του.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

["Ένα χειμωνιάτικο βράδυ μέσα στον πύλο ο τών Βιλλανδρά, φηγορα ει δ γρησός κόμης Γασπαρ Βιλλανδρά. Πλάτ' ον έτο μονότατο φωνή η η παρλαία κόρη του Αρτέμις Βιλλανδρά και δ μνηστήρ της, Άννας Μονμορανσύ.

Ο έτοιμοθάνατος αλθα-όμνος τόν θάνατο να προσηγγίη, ζητάει από την όρη του και τόν αραβωνιαστικό η η τόν θρικότον' ότι θ' αγαπιούνται μέχρι θανάτου. Τον τόν θρικότοναι και δ Βιλλανδρά πεθαίνει ησυχώς.

Ταύτο, όρνος φωνή στον πύλο δ ατρόμητος Ιππότης Πέτρος Τεράι, κενιστάν τόν Μπαγιό.

Ο Ιππότης τόν Μπαγιό και δ αραβωνιαστικός της Αρτέμιδος Βιλλανδρά φέρει να αναχωρήσουν την ίδια νύχτα. Ο Βασιλεύς Φραγκίσκος έτοιμάζει έκστρατεία...

Ο Άννα Μονμορανσύ προκειμένου δ εγκαταλείψη την μνηστήν του άνοιγει την καρδιά του στον Μπαγιό και τόν άγκαλιούει διε η Αρτέμις πού τόν τόν έλάτρευε, μεταβλήθη τόν τελευταίους μήνες έντελώς. Τί της συνέβη; Μυστήριο! Πρό τριών μηνών δ πατέρας της και οι γείτονες τόν κληρονομήσαν άρ' ιδες. Έξαφνα τόν άλογο της Αρτέμιδος άφησαν και έφυγε με άστραψίασαν ταχύτητα παρασύροντας και την νέαν. Άμέσως έρχησαν όλοι να την άνέθουν. Και την βοήσαν πρηνά αι στο πειό έρημο μέρος: τόν δάσους. Πόσο όμως ήταν άλλαγήνη! Χλωμή, έξανηλημένη, σάν μισοτέλλη, δέν ήθελε να ηή οδ κανένα τί της: συνέβη. Την άλλη μέρα κερβρατώθηκε με δυνατό πνεύτο. Άίλο έλλειψε να πεθάνη. Μόλις δέ γίνηκε καλά άλλαξε και η συμπεριφορά της. Γιατί; Τι τόν τρομερό της συνέβη; Ο Μπαγιό συμβουλεύει τότε τόν Μονμορανσύ να νιμφονή αυτό τόν ίδιο βράδυ την Αρτέμιδα πρην φόνου για τόν πόλεμο. Ο Μονμορανσύ δέχεται. Αρτέμιδα, η όποια δέχεται με τά δάκρυα στα μάτια, έτοιμη να λιποθυμήση. Κι' ο ίδιος δ Μπαγιό ύποπιάζεται πως η κόρη αυτή, κρύβει κάποιο τρομερό μυστικό. Και γίνεται δ γάμος ενό πλάι κατάκειται νεκρός δ πατέρας της κόρης...

Η τελετή τόν μυστήριον τελειώνει. Η Αρτέμις πέφτει λιποθυμώς. Ο Μπαγιό και δ Μονμορανσύ φεύγουν... Ο πόλεμος έχει άρξισε στο μεταξύ με έπικεφαλής τόν Βασιλέα Φραγκίσκο. Ο Μπαγιό και δ Μονμορανσύ πολεμούν ηρωϊκάς.]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ανδ σπαθιά έσπασε ο ίδιος Βασιλέας πολεμώντας την τελευταία ήμέρα στην πρώτη γκαμπί.

Κι' όταν ήρθε τόν βράδυ της ήμέρας αυτής, ο Βασιλέας τών Γάλλων έπεσε να κοιμηθή, σάν νάταν δ τελευταίος στρατιώτης, πλάι σ' ένα κανόνι...

Ανακοιμήθηκε μονάχα δυό ώρες. Κι' όταν ξύπνησε, η πρώτη του δουλειά ήταν να φωνάξη τόν Μονμορανσύ.

— Πού είνε δ Μονμορανσύ; φώναξε.

— Στα πόδια σας, Μεγαλειότατε! άκούστηρε να λέρ μια φωνή πλάι του.

Ήταν ο ίδιος δ Μονμορανσύ πού άναπαύονταν κοντά στο Βασιλέα του, άνάμεσα στα χαλάσματα της μάχης.

Ο Βασιλέας γύρισε πρής τόν μέρος τού γενναίου πολεμιστού, τού φίλου του ατρόμητου Μπαγιό, τού αραβωνιαστικού της Αρτέμιδος και τού ελπε με γλυκιή φωνή:

— Δέν είσαι πληγωμένος, παιδί μου;

— Όχι, Μεγαλειότατε, απάντησε δ Μονμορανσύ.

Κι' όμως πολέμησε σάν λιοντάρι χθές, ελπε δ Μπαγιό, δ όποιος βρισκότανε επίσης κοντά τους.

Ο Μονμορανσύ άκούγοντας τά έπαινετικά λόγια τού ηρωϊκού Μπαγιό σηκώθηκε επάνω συγκινημένος, τίναξε τη σκόνη πογχε κολλήσει επάνω στην αίματοβαμμένη στολή του, τόν πλησίασε και τού άίλωσε τόν χέρι:

— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε περίεργος δ Βασιλεύς Φραγκίσκος δ Α'.

— Θέλω να πώ, Μεγαλειότατε, πως άν δέν ήχηγα δ γενναίος εύκατρίτης για τόν όποι' πές μιλώ, δέν θα ήμουν σήμερα ζωντανός. Ο τόν ατρίτης αυτός, Μεγαλειότατε, μου έδωσε τη ζωή με κίνδυνο να χάση τη δική του!

— Διηγείσαι τις λοιπόν άμέσως τόν περιπττικό αυτό, ελπε δ Βασιλεύς. Προηγούμενος όμως σου άναγγέλω, άγπητό μου παιδί,

— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε περίεργος δ Βασιλεύς Φραγκίσκος δ Α'.

— Θέλω να πώ, Μεγαλειότατε, πως άν δέν ήχηγα δ γενναίος εύκατρίτης για τόν όποι' πές μιλώ, δέν θα ήμουν σήμερα ζωντανός. Ο τόν ατρίτης αυτός, Μεγαλειότατε, μου έδωσε τη ζωή με κίνδυνο να χάση τη δική του!

— Διηγείσαι τις λοιπόν άμέσως τόν περιπττικό αυτό, ελπε δ Βασιλεύς. Προηγούμενος όμως σου άναγγέλω, άγπητό μου παιδί,

στι σέ προβιβάζω σε ύπολοχαγό στο σάμα τού γενναίου μου Μπαγιό.

— Εύχαριστώ, Μεγαλειότατε. Θα φροντίσω να φανώ άξιος της τιμής αυτής.

— Και τώρα, λένε μας την ιστορία σου. Έχουμε καιρό για τήν άκούσομε. Είνε ακόμα πρωί και θ' άργήση ν' άναυγίη δ ήλιος.

— Ένθυμείσθε, Μεγαλειότατε, ότι κατά την χθεσινή μάχη, δλίγον πριν δύσει δ ήλιος μου έδόξατε μια διαταγή για τόν δούτο Γέλδρας, τόν αρχηγό τών Γερμανών πεζών;

— Ναί, ναί, θυμάμαι πως σού άνέθεσα να πές γά πής στην Γέλδρα πώς οι πεζοί του είνε καθάρματα, άνάξιοι να ύπάρκουν τόν Βασιλέα της Γαλλίας. Σού ελπα επίσης να τόν διατάξω να μέρους μου να διαβή με τούς άνδρας του τόν ποταμό Λάμπερ, πού όποιον νατείχαν οι Έλβετοι την άντικουνη όγθη.

— Χωρίς να χάσω καιρό, Μεγαλειότατε, έτρεξα να διαβή τον ποταμό. Οι Γερμανοί τού Γέλδρας έξέκριναν ήρως για τόν ποταμό, όταν δ καρδινάλιος τού Σιόν, δ όποιος διατάσσει μια έχθρική πε ρυγα, αντίληθείς την κίνησή μας, έστρεψε εναντίον μας τήν χιλιάδες στρατιωτών για να μάς έμποδίσουν τήν διάβαση.

— Ελθα την κίνησή αυτή...

— Νομίζοντας λοιπόν ότι μ' άκολουθούν αυτοί οι χονδράκοι οί Γερμανοί, έρχηκα μέσα στο ποτάμι. Μά οι Γερμανοί έστρεψαν τά νώτα τους κι' άρσαν να φεύγουν, έγώ δέ έμεινα εκεί χονδράκοι μαζί μου μερικους Ιππείς μόνο...

— Τι προδοσία! έμογγυγισ γεμάτος θυμός δ Μπαγιό.

— Ναί, αίσχρά προδοσία! ελπε και δ Βασιλεύς. Θα ήμουν μάλιστα πολύ εύγλωττος άν μπορούσα ν' άπαλλαγώ άπ' τούς άρχεις, ατ' ός μισοφόρους.

Ο συζητήσις αυτή συνεκέντησε γύρω άπ' τόν Βασιλέα και τούς δυό εύνοούμενους του και άλλους πολλούς εύγενείς, οι όποιοι μάλιστα είχαν ξυπνήσει.

— Λέγε Μονμορανσύ, συνέχισε την ιστορία σου, ελπε δ Βασιλεύς.

— Έτσι ελχαν τά πράγματα, Μεγαλειότατε, όταν έξαφνα έννοιωσα πως τόν άλογο μου βυθίζετο μέσα στο νερό τού ποταμού! Πάτω ήμουν! ελπα τότε... Τί να συμβαίνει τώρα; Βυθίζομαι! Ελχα εν τούτοις άπαιτηθεί άπ' έβουδίζομουν. Κότταξα καλύτερα και ελδα πως τόν άλογο μου ελχε τραυματισθεί θανάσιμα από ένα έχθρικό βέλος κι' ελχε γονατίσει...

— Ελχε τραυματισθεί από ένα βέλος; ρώτησε μ' άπορία δ Βασιλεύς.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ελπε δ Μπαγιό. Οι άρχεις αυτοί Έλβετοι πολεμούν και με βέλη και με σφενδόνες ακόμα...

— Και τί έκάματε τότε; ρώτησεν δ Βασιλεύς τόν Μονμορανσύ.

— Εφρόντισα, Μεγαλειότατε, να έλπίσω ρώσω τά πόδια μου άπό τούς άναβολείς, για τήν μη με παρασύρη τόν νεκρό πειά άλογο μου με τόν σπαθί στα δόντια οίχηκα στο νερό...

Έξαφνα, ένθ ένόμίζα πως θα σωθώ κολυμβώντας ελδα να φωνηναί επάνω μου καιμιά δεκαριά Έλβετοί. Με παρέσυραν στην όλλη όγθη τού ποταμού, ελδα μάλιστα έξαφνα κάποιον από αυτούς να σηκώνη τόν πτεκούρι, με τόν όποιό ήταν άπλωμένος και να έτοιμάζεται να μου τόν κατεβάση στο κεφάλι.

Ήταν η τελευταία μου στιγμή. Ψιθύρισα τόν όνομα της αραβωνιαστικής μου βέβαιος για τόν θάνατό μου, όταν έξαφνα ελδα να πέφτη σάν κεραινός άνάμεσά μας ένας Ιππότης καβάλλα σ' ένα μαύρο άλογο. Κρατούσε τόν σπαθί του αίματοβουτηγμένο στο χέρι του και φώναξε:

— Τόπο!... Τόπο άρχεις!...

Με μια σπαθιά άνοιξε στα δυό τόν κεφάλι τού Έλβετου πού τοιμαζόταν να με έμπεροδέψη κι' έτσι μούδωσε καιρό να χρησιμοποιήσω κι' έγώ τόν ξίφος μου καταλλήλως.

Η όρμη του ήταν τρομερή και άσυγκράτητη. Ο ένδοξος μου άξιοθαύμαστος...

— Μπαράβο του τού παλληκαρά! φώναξε δ βασιλείς Φραγκίσκος ένδοξος μου...

— Έτσι, Μεγαλειότατε βοήκα, καιρό και μπόρεσα να σκοτώσω τούς Έλβετους. Ο άγωντός Ιππότης πολέμοσε πλάι μου ηρωϊκά. Κι' έτσι σε λίγο οι Γερμανοί μας συνεκέντησαν γύρω μου πολέμησαν μαζί μας κι' έτρεψαν τούς Έλβετους σε φυγή...

— Και δ σωτήρ σου εύκατρίτης; ρώτησεν δ Βασιλεύς.

— Πολεμούσε πάντα φρενισμένα. Οι Έλβετοι δέν πολέμο...

— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε περίεργος δ Βασιλεύς Φραγκίσκος δ Α'.

— Θέλω να πώ, Μεγαλειότατε, πως άν δέν ήχηγα δ γενναίος εύκατρίτης για τόν όποι' πές μιλώ, δέν θα ήμουν σήμερα ζωντανός. Ο τόν ατρίτης αυτός, Μεγαλειότατε, μου έδωσε τη ζωή με κίνδυνο να χάση τη δική του!

— Διηγείσαι τις λοιπόν άμέσως τόν περιπττικό αυτό, ελπε δ Βασιλεύς. Προηγούμενος όμως σου άναγγέλω, άγπητό μου παιδί,

— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε περίεργος δ Βασιλεύς Φραγκίσκος δ Α'.

— Θέλω να πώ, Μεγαλειότατε, πως άν δέν ήχηγα δ γενναίος εύκατρίτης για τόν όποι' πές μιλώ, δέν θα ήμουν σήμερα ζωντανός. Ο τόν ατρίτης αυτός, Μεγαλειότατε, μου έδωσε τη ζωή με κίνδυνο να χάση τη δική του!

— Διηγείσαι τις λοιπόν άμέσως τόν περιπττικό αυτό, ελπε δ Βασιλεύς. Προηγούμενος όμως σου άναγγέλω, άγπητό μου παιδί,

— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε περίεργος δ Βασιλεύς Φραγκίσκος δ Α'.

— Θέλω να πώ, Μεγαλειότατε, πως άν δέν ήχηγα δ γενναίος εύκατρίτης για τόν όποι' πές μιλώ, δέν θα ήμουν σήμερα ζωντανός. Ο τόν ατρίτης αυτός, Μεγαλειότατε, μου έδωσε τη ζωή με κίνδυνο να χάση τη δική του!

— Διηγείσαι τις λοιπόν άμέσως τόν περιπττικό αυτό, ελπε δ Βασιλεύς. Προηγούμενος όμως σου άναγγέλω, άγπητό μου παιδί,

— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε περίεργος δ Βασιλεύς Φραγκίσκος δ Α'.

— Θέλω να πώ, Μεγαλειότατε, πως άν δέν ήχηγα δ γενναίος εύκατρίτης για τόν όποι' πές μιλώ, δέν θα ήμουν σήμερα ζωντανός. Ο τόν ατρίτης αυτός, Μεγαλειότατε, μου έδωσε τη ζωή με κίνδυνο να χάση τη δική του!

— Διηγείσαι τις λοιπόν άμέσως τόν περιπττικό αυτό, ελπε δ Βασιλεύς. Προηγούμενος όμως σου άναγγέλω, άγπητό μου παιδί,

— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε περίεργος δ Βασιλεύς Φραγκίσκος δ Α'.

— Θέλω να πώ, Μεγαλειότατε, πως άν δέν ήχηγα δ γενναίος εύκατρίτης για τόν όποι' πές μιλώ, δέν θα ήμουν σήμερα ζωντανός. Ο τόν ατρίτης αυτός, Μεγαλειότατε, μου έδωσε τη ζωή με κίνδυνο να χάση τη δική του!

— Διηγείσαι τις λοιπόν άμέσως τόν περιπττικό αυτό, ελπε δ Βασιλεύς. Προηγούμενος όμως σου άναγγέλω, άγπητό μου παιδί,

— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε περίεργος δ Βασιλεύς Φραγκίσκος δ Α'.

— Θέλω να πώ, Μεγαλειότατε, πως άν δέν ήχηγα δ γενναίος εύκατρίτης για τόν όποι' πές μιλώ, δέν θα ήμουν σήμερα ζωντανός. Ο τόν ατρίτης αυτός, Μεγαλειότατε, μου έδωσε τη ζωή με κίνδυνο να χάση τη δική του!

σαν να τόν πλησίασουν. Τόν ελχαν πάρει για τόν ίδιο τόν Σατανά!...

— Και τ' όνομά του;

— Σίμων Βάζας...

— Τον έξω. Άνε άπ' τούς πρώτους εύγενείς της Γουιέννης, ελπε συμπαιριώτης σου, Μονμορανσύ. Για τόν κατόρθωμά του αυτό θα τόν προσλάβω στη σμαματοφυλακή μου. Να μου τόν παρουσιάσης, Μονμορανσύ, τόν νρηγορώτερο.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε...

Όταν δ κύκλος αυτός διελύθη και δ Βασιλεύς Φραγκίσκος μετέβη στη σκηνή του, δ Μπαγιό πήρε ιδιαιτέρως τόν Μονμορανσύ και τού ελπε:

— Ο Σίμων Βάζας, δ όποιος σου έσωσε την ζωή, τόν όποιον πρόκειται να παρουσιάσης στον Βασιλέα δέν είνε δ μονογενής υιός τού γένοντος μαρκησιού Βάζα, τού άδιστάλκτου έχθρου της οικογενείας Βιλλανδρά;

— Ναί, έτσι είνε.

— Εχει γνώση τού συνεισέσιου σου με την Αρτέμιδα Βιλλανδρά;

— Όχι. Κατέε δέν γνώριζε τόν συνεισέσιον αυτό όπως δέν γνωρίζει κανείς και τούς γάμους μας πού έγιναν, όπως ξέρεις, υπό τόνον εξαιρετικώς περιστάσεις.

— Και νομίζεις πως δέν θα γίνη έχθρός σου δ Σίμων Βάζας όταν μάθι τούς γάμους σου με την Αρτέμιδα Βιλλανδρά, άφού χωρίς τας δύο οικογενείας άγχιον μίσης;

— Έχθρος μου δ Βάζας; Τι λέμε Ιππότα! Έχθρός μου δ σωτήρ μου! Ποτέ!... Τό μίτος αυτό έδωσε μετά τόν θάνατον τού Γασπαρ Βιλλανδρά. Η Αρτέμις είνε γυναίκα μου και λέγεται πλέον Μονμορανσύ. Τό μίτος δέν ύφισαται πλέον, Ιππότα...

Ο Μπαγιό δέν ελπε τίποτε πλέον. Ελχε έμπερώσει πειά και τόν σπένταμο έτοιμάζονταν για τήν άποραστική μάχη πού έπρόκειτο να δοθή.

Είνε γνωστή στην ιστορία η μάχη αυτή υπό τόν όνομα η μάχη τού Μαρνιγιάν. Οι Γάλλοι έδωκαμύβαν, χιλιάδες Έλβετοί έσφαγήσαν, ποταμοί αίματος έρευσαν μέσα σε μια ήμέρα!...

Τόν βράδυ της ήμέρας αυτής, μέσα σε μια στρατιωτική σκηνή, ένας νέος ελκοιστός έτών καθισμένος σ' ένα κορμό δέντρον, με τόν σπαθί του άκουμπισμένο στα γόνατα, μοιρομυρίζει παρόξυνα κι' άκατάληπτα λόγια. Φαίνεται πολύ λυπημένος, είνε πολύ κάτωχρος, άδυστοχη άπελπισία τόν βασανίζει...

— Κατάρα!... Είμαι καταραμένος!... Ψιθύριζε δ χλωμός εύκατρίτης. Γιατί μου τάχαψε αυτά; Γιατί με θανάτωει με τά λόγια της; Προσεύχομαι γονατιστή μπρός στον Έστανρωμένο και τόν ζητώ να με άφανισή άπ' τόν κόσμο αυτό!... Γιατί Θεέ μου!... Με μισεί τόσο!... Ναί, ναί, θυμούμαι... Όταν την έαυδα, έπειτα από την ήμέρα εκείνη, ελχε χαμηλώσει τά μάτια της και δέν μούβλεπε λέει... Έτρεμε όλη... Φρίκη την ελχε καταλάβει... Κ' έγώ πού την έλάτρευα τόσο!...

Ο άπασιτισμένος αυτός νέος ήταν δ Σίμων Βάζας. Κάρφωνε τόν βλέμμα του πού ήταν γυμνά άγνοια και τρέμο άπάντα στην άνοιξη έπιτολή πού ελχε στή χερία του και δια ές τις άκ' λουθεές φράσεις πού ήταν χαραμμένες άπάντα σ' αυτή μ' ένα τρομερό λυγρό γράψιμο:

«Μού σώσατε τη ζωή για να μου κλέψετε την τιμή, έγραψε τόν γράμμα Το παιδί πέθανε Η μητέρα θα πεθάνη κι' αυτή. Νά ελπί καταραμένος».

Και όσο διάραζε τά λόγια αυτά δ Βάζας χλωμινε όλοένα. Τά μάτια του ελχαν ουσώσιμα, με τόν δάκρυ δέν έστωσε. Η κ ρδιά του χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος του και μετ' άβας κρατούσε τούς λυγμούς του.

— Καταραμένος! ψιθύριζε με φωνή πού έτρεμε. Η Θεέ μου! ναί, είμαι καταραμένος και άτιμς.

Έξαφνα τόν παραπέτασμα πού σκέπαζε τη είσοδο της σκηνής άνασπώθηκε. Ο Άννας ντε Μονμορανσύ πρόβλελλε άπ' αυτό τόν κερλι του και έπιθέωρησε τόν έσωτερικό της σκηνής.

Μ' αλ ελπε τόν Βάζα, φώναξε:

— Άνδ ώρες είνε τώρα πού σάς άναζητώ, κόμη, και δέν κατ' όρθω να σάς βρω ποθενά.

Ο Σίμων Βάζας, άκούγοντας τόν άνασπώρησε κι' έσπευσε άμέσως να κρύψη μέσα στην κόρη του την έπιτολή πού τόν διαβόησε τόν κεφάλι του και ψιθύρισε:

— Σας ελπε, βαρύνε;

— Ναί, απάντησε δ Άννας Δέν μπορώ να καταλάβω τί διάβολό κάνατε έδώ μέσα κλεισμένος σάν έρμητιή, ένθ η χαρά κι η φαιδρότης έπικρι τόν σόν στρατόπεδο. Μήπως ελπε πηλωμένος;

Ο νέος κούνησε τόν κεφάλι του και απάντησε:

— Όχι, δέν είμαι πληγωμένος.

— Κρύψε ελπεσον! ελπε δ Μονμορανσύ άπορώνας. Γιατί λοιπόν τότε ελπε τόσο κατηφής και σκευθρωπός; Ένας νικητής σάν σάς πρέπει άται χαρούμενος.

— Και δ σωτήρ σου εύκατρίτης; ρώτησεν δ Βασιλεύς.

— Πολεμούσε πάντα φρενισμένα. Οι Έλβετοι δέν πολέμο...

— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε περίεργος δ Βασιλεύς Φραγκίσκος δ Α'.

— Θέλω να πώ, Μεγαλειότατε, πως άν δέν ήχηγα δ γενναίος εύκατρίτης για τόν όποι' πές μιλώ, δέν θα ήμουν σήμερα ζωντανός. Ο τόν ατρίτης αυτός, Μεγαλειότατε, μου έδωσε τη ζωή με κίνδυνο να χάση τη δική του!

— Διηγείσαι τις λοιπόν άμέσως τόν περιπττικό αυτό, ελπε δ Βασιλεύς. Προηγούμενος όμως σου άναγγέλω, άγπητό μου παιδί,

— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε περίεργος δ Βασιλεύς Φραγκίσκος δ Α'.

— Θέλω να πώ, Μεγαλειότατε, πως άν δέν ήχηγα δ γενναίος εύκατρίτης για τόν όποι' πές μιλώ, δέν θα ήμουν σήμερα ζωντανός. Ο τόν ατρίτης αυτός, Μεγαλειότατε, μου έδωσε τη ζωή με κίνδυνο να χάση τη δική του!

— Διηγείσαι τις λοιπόν άμέσως τόν περιπττικό αυτό, ελπε δ Βασιλεύς. Προηγούμενος όμως σου άναγγέλω, άγπητό μου παιδί,

— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε περίεργος δ Βασιλεύς Φραγκίσκος δ Α'.

— Θέλω να πώ, Μεγαλειότατε, πως άν δέν ήχηγα δ γενναίος εύκατρίτης για τόν όποι' πές μιλώ, δέν θα ήμουν σήμερα ζωντανός. Ο τόν ατρίτης αυτός, Μεγαλειότατε, μου έδωσε τη ζωή με κίνδυνο να χάση τη δική του!

— Διηγείσαι τις λοιπόν άμέσως τόν περιπττικό αυτό, ελπε δ Βασιλεύς. Προηγούμενος όμως σου άναγγέλω, άγπητό μου παιδί,

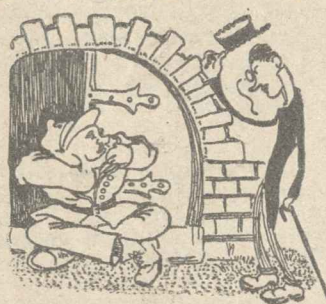
— Εύχαριστώ Ιππότα, τού ελπε, σάς εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Όφειλο μελταυτά να σάς πώ πως ύπάρχει και κάποιος άλλος πού πολέμησε χθές πειό γενναία κι' από μένα. Κάποιος στον όποιο χροστώω τη ζωή μου.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΣ

Ο Γκολφρέτος, όμογενής έκ Λονδίνου, πλησίασε ένα δεκανέα και τον ρώτησε :

— Είσθε ό «καποράλ» παγκαλώς ;
Ο δεκανέας που λιαζότανε στην πόρτα των στρατώνων της 'Αγίας Παρασκευής, στη Θεσσαλονίκη και ξυότανε μονολογώντας για τα ζ' όφια που τον ένοχλούσαν, μουρμούρισε :

— Είσθε ό «καποράλ» παγκαλώς !

— Όχι, είμαι ό... Δημητρουλί-
ας ! απάντησε ό δεκανέας.

Μέσα στο σταχτί και σκονι-
σμένο βάθος των αλθουσών οι γι-
νιές και τα εξαρτήματα φάνταζαν
απροσδιόριστος, στην αβλή κό-
χλαζε στη φωτιά, αναπέμπον ζωο-
γόνους άμους, το συσσίτιο και
στην άκρη του διαδρόμου, ό λο-
χίας ό Γαρούφαλος, είχε μωζέψει
δουλες τους άναπεδικοτους μαθή-
σεω» και τους έκανε... μισθοδοσία.

Είχαν μείνει όλοι αβίοι εκεί, θεσηθέντες άνίκαιοι ν' άποστα-
λύνε έξω κι' έμεινε μαζί τους κι' ό Γαρούφαλος, του λόχου το
«ρεμάλι» και της έκστρατειας ό χαλές. Παληά των στρατώνων ά-
μορτία, κάθαρμα του Πειριώδ, καταφυγόν εις τον στρατόν προς
ψωμιόμω, βραδυπορών έν όρη μάχης και πρώτος σή λαφύραγα-
γηση και την σκύλευση των φονευμένων. Έτσι τον παρατήσαν
εις τον λόχο προσκολλησας, όπου άπέμεινα «οί άναπεδικοτοι» και
προσεκολλησάντο οι κουραμπιές, παντοδαποι και παντοειδεις. Οι
κουραμπιές ήταν του Γαρούφαλου ή χαρά και ή έκμετάλλευσις.

Τρομάζοντας και φωνάζοντας αυτούς ότι θα τους στείλη στο Σό-
τρούζοντας και στο Μπιζάνι, τους φορολογούσαν άπη-
νός, κανονισας, μάλιστα, και ιδιαίτερο έπίδομα
για κάθε έναν.

«Όπως ήνωσαν και έτυράννε» όταν ένε-
φανίσθη έμπροσθέν του ό Γκολφρέτος, όμογενής
έκ Λονδίνου, έρχόμενος να καταταχθή έθελοντής
στον Έλληνικό στρατό, τώρα που νόμιζεν πως
έληξεν ό πόλεμος, φορών μονύελο και γάντια
και σκοτώνοντο την έλληνικήν γλώσσαν άγρίως.

— Είσθε ό «καποράλ» παγκαλώς ;
— Είμαι ό Δημητρουλίας, είπα. «Αν θέλεις
τίπονα άίντε στο λοχία. Να καί σα κάτω είπες,
μαθαίνεις τους άναπεδικοτους πρόσθεση... άνώ-
μαλο !

Ο Γαρούφαλος άκουσε τον διάλογο και άρφηκε την σπονδαία
εργασία του. Έκανε την μισθοδοσία των άνδρών... στον πίνακα.
Γιατί την μισθοδοσία πάντα στον πίνακα την έκανε ό Γαρούφαλος
και ούδέποτε στο χέρι.

— Να μαζευθούν οι άνδρες άμέσως έδώ για την μισθοδοσία.
Κι' έπειτα με τόνο δήθεν σιγανώτερο, μα και να τον άκούσουν
όλοι :

— Να πάρη ή όργη, να βγάλω πενήντα άνδρες, λέει, για το Μπι-
ζάνι. Πίσω μου σ' έχω Σατανά !.. Ποιανούς να πρωτοδώσω τώρα !
Πρό της άπειλής του Μπιζανίου, κρύοι και μονοφώνοντες προ-
σήχοντο οι στρατιώτες του, προσπαθόντες να λάβουν όφος κα-
κομωρίκο, για να τον συγκιήσουν.

Αυτόηρος και διατακτικός τους έβλεπεν ό Γαρούφαλος στη
γραμμή.

— Αλεβίσιος, Δημητρίου. Σα-
ρηγιάννης, Καρδαράς, Μήτρον,
Σωκρατιάδης κ. λ. π. παρόντες
όλοι ;

— Παρόντες, κύρ λοχία !
— Ελάτε να λογαριαστού-
με. Άπό την περασμένη βδομά-
δα χωστιάω έσένα Αλεβίσιε,
κάτι εόστα : . . . 2. 65

Κάτι δινείστικα από σένα
Δημητρίου . . . 5. 85

Σένα Σαρηγιάννη που μου
έδωκας να τα φυλάξω . . . 3. 90

Κάτι δάνεισα Καρδαρά έ-
σένα . . . 30

Σύ Μήτρο, κάτι μου χωστιάς . . . 15

Κι' από σένα έχω να λάβω . . . 25

0. 00

Έχουμε και λέμε ό και ό μάς κάνουν δέκα, γράφουμε μηδέν.
Ένα κρατούμενο, αλλά για το χατήρι σας δεν το κρατά.
Τό λοιπόν ύστερα έχουμε ό και ό = 14 και ό = 25 και ό είκοσι
έξ και τρία, τριάντα. Γράφουμε πάλι μηδέν.
Τρία να κρατούμενα. Μά δεν κρατά πάλι τίποτα, χαλάλι σας.

Ένα κεφάλι βγή-
κε από την πόρτα.

Λοιπόν έχουμε και λέμε ό και 2 = 7 και 3 = 10. Πάλι μηδέν. Μή-
δεν το μηδέν, μηδέν.

Λοιπόν αυτό είπες. Δεν έχουμε τίποτα να πάρουμε, τίποτα να
δώσουμε. Μηδέν !

Αυτήν την πρόσθεσιν έκανεν ό Γαρούφαλος όταν άκουσεν πως
κάποιος τον ζητούσε και στραφείς είδε τον Γκολφρέτον, να τον
χαιρετά όποκλινώς.

— Είσθε ό κ. λοχίας ;
— Γαρούφαλος μέ... μυρωδιά !
— Είμαι έκ Λονδίνου όμογενής και ήρθα
να καταταχθώ έθελοντής. Αναλαμβάνω προ-
μηθείας στρατιωτικές και γνωρίζω λόσον - τέ-
νους. Θα δωρήσω δύο πτόκινητά μου εις τον
στρατόν και μου ύποσχέθηκαν να με κάνουν
άνθυπασπιστήν, να διοικώ ήμιολιαν. Έχω όλα
τα προσόντα και 5. 000 λίρες εισόδημα τον
χρόνο. Αν θέλετε μάλιστα, μπορώ να προμη-
θεύσω και άρβύλες έξ 'Αγγλίας !

Ο Γαρούφαλος τό έλασε. Τόν κούτα-
ξε από πάνω ως κάτω και έπειτα κινώ-
ντας τό κεφάλι του, του είπες ταλανίζον-
τος αυτών για την προτίμησιν του.

— Δεν πηγαίνεις σε κανένα άλλο σώ-
μα, βρε παιδί μου ! Στο έγκαλλίγωτο Ιππικό ήρθες να κατα-
ταχθής !..

Κατόπιν όμως ώριμώτερον σκεφθείς : «Τούτος ό κουραμπι-
ές θα ήρθε πολύ», τον συμπεριέλαβε μαζί του. Άφού τον έπα-
ψε, τον πήγε στην πιο σκοτεινή γωνιά του στρατώνος, όπου άπ-
χνης έκρέμεντο, σάν κοινονυκτεριές ύψηλά και σαρκία άπετέλε
μαλακό στρώμα από κάτω.

— Έδώ θα κοιμάσαι, είπα.
— Εύχαριστώ, μένω στο ξενοδοχείον.
Ο Γαρούφαλος μυστηριωδώς ύπεμειδισε.

— Κουραμάνε, δεν θα πάρες ; είπα.
— Όχι.

— Καλά. Γράψατέ τον στο συσσίτιο !
Την άλλη ήμέρα ό έκ Λονδίνου έθελοντής πα-
ρουσιάσθη στον στρατόνα εις τας δέκα. Άκού-
σας ένα άμάς φέρον την στολήν, έξοος, γάντια,
και καπέλλο του κουτιού, για να ντυθή έκεί.

— Πώς, δεν ήσουν τό πρωί στο προσκλητήριο
έβρουχθή ό λοχίας.

— Να με συγχωρείτε. Τα κοινούπα δεν μ' έ-
φθιαν άπόψε για να κοιμηθώ.

Ο Γαρούφαλος άγρίεψε...
— Να μείνεις ύπνιος. Τι στρατιώτης είσαι
τόν τόπο αυτόν !.. Και συ μου χονδροκοιμάσαι ως το γινώμα !

Μωρέ έθελούσνη να μη βασκαθής !.. Κι' ήρθες κι' από τό Λονδί-
νον, να κοιμηθής έδώ !.. Μα δεν κοιμάσουν έκεί πέρα !.. Έδώ π-
νομε το αίμα μας έμετες !.. Τώρα να σε στείλω στο Μπιζάνι !

Από την άντικρυνή θύρα έπρόβαλε τό κεφάλι του, ό άνθυ-
πασπιστής Σουρουκλέμης.

— Ελα έδώ λοχία, τί φωνάζεις ; Έξέρεις ποιός είν αυτός ;
Και κάτι του ψιθύρισε στ' αβή. Ο Γαρούφαλος έλάλει
μιάς.

— Βέβαια, βέβαια, κύριε άνθυπασπιστά. Έτσι, είπα, βέβαια.
Μπά ποιός λέγει τό έναντίον !

Και στρεφόμενος προς τον έθελοντήν και τους λοιπούς στρα-
τιώτας :

— Βλέπετε, μωρέ κοίτοι ! Άρχοντόπουλο από τό Λονδί-
νον !

— Αφής όλα τα καλά και
τ' άγαθά και τα χρυσά του
και ήλθε να ύπηρετήση την
Πατρίδα !. Περάστε, περά-
στε στο γραφείο κ. Γκολ-
φρέτο να ντυθήτε... Κοίτοι
που φωνάζετε πως πέργε-
τε ξυμική την κουραμάνε.

— Από της ήμέρας έκεί-
νης ό Γκολφρέτος κι' ό Γα-
ρούφαλος ήσαν άχώριστοι.

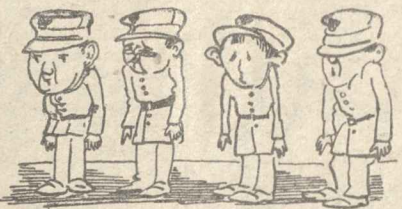
Μαζί έτρωγαν, μαζί έ-
πιναν, μαζί τον Τούρκο
φοβέριζαν. Τόσον που ό
Γαρούφαλος άρχισε να περιφρονή τους άλλους κουραμπιές.

— Τι μου τους στέλλουν, όλους αυτούς έδώ πέρα, δέκα - δέκα
στο σορό, πρωτοχρονιάτικο πασέσι !.. Μας κάνουνε τό λόγο
χαροπλάστε !..

Τώρα ό Γκολφρέτος άρχισε να προβιβάζεται. Υπερδενάρια
κινέας και τα γαλιόνια αυτά, θα νόμιζε κανείς, πως τον έβλε-
περυσότερο, σφικτότερο με τό λοχία. Στόν λόχο δεν πατούσε
σχεδόν, και δεν άνεχέται από κανέναν. Τώρα τελευταία φαν-
σε και πολιτικά, με άξιωματικούς συναναστρεφόταν και άν
μιά φορά έπήγαινε και στον στρατόνα, δεν καταδεχόταν να
μιά φορά έπήγαινε και στον στρατόνα, δεν καταδεχόταν να

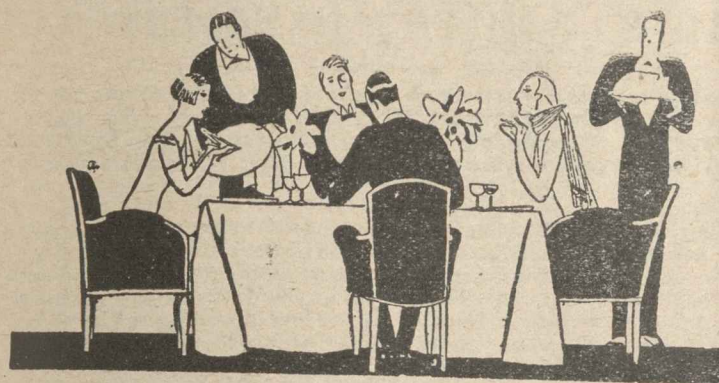
Κάθαρμα του Παγκαλ-
ώς !

Κρύοι και παγωμένοι προσήρχοντο
οί άνδρες...

Στό έγκαλλίγωτο Ιππικό ήρθες να
καταταχθής ;

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ... ΝΕΚΡΟΥ !..

Υπάρχουν γεγονότα στη ζωή, τα όποια κι' ό παιό γόνιμος μυ-
θιστοριογράφος δά θα τόλμιυσε να φαντασθή.

Ένα άπ' αυτά έλαβε χώραν τελευταία σε ένα μικρό χωριό της
Ρωσίας και ύπερβαίνει κάθε προηγούμενο στη σατανικότητά του.

Ένας μουζίκος ώρκιστηκε να έκδικηθή κάποιον παπα που του
έκανε μία μεγάλη προσβολή. Ύστερα από λίγον καιρό έπληροο-
ρήθη ό παπας αυτός έπρόκειτο ν' άγρυπνήση κοντά σ' έναν
πεθαμένο μία νύχτα δόκλιση έχοντας μόνο σύτροφο κάποιον
παιό. Χωρίς να χάση καιρό λοιπόν μήπως κρυφά στο πένθιμο σπίτι,
άρπαξε τό νεκρό και τον έκρυψε κάτω άπ' τό κρεβάτι κι' ύστερα
έντελως ήτυχος, πήρε τη θέση του μέσα στην κρέσα, στην όποια
δεν είχαν καθίσει ακόμα τ' σκέπασμα.

Σε λίγο ήρθε κι' ό παπάς ό όποιος έκάθησε χωρίς να προσέξη
την άντικατάσταση κι' άρχισε να λέη τις συνήθισμένες έκκλησι-
στικές εχθές.

Οι όρες περνούσαν άργά. Έπί τέλους χτύπησε μεσάνυχτα. Στο
δωδέκατο άκριβώς χτύπο ό ύπνισθήμενος νεκρός πήδησε άξαφνα
άπό την κάσα και τη στιγμή που τό παιό έπεφτε λιπόθυμο από
τόν τρομό άσταξε τον παπα άπ' τό λαιμό και τον έπνιξε. Όταν ό
τελευταίος δεν παρουσίαζε πια κανένα σημείο ζωής, ό κακοήγος
έανάβαλε τον περυσμένο στη θέση του, τά τακτοποίησε όλα μες
στο δωματίο κι' έξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Την άλλη μέρ' τό παιό που είχε έκαταφέρει έν τώ μεταξύ τις
αλθήσεις του διηγήθηκε σ' όλον τον κόσμο ότι ό πεθαμένος στο
δωδέκατο χτύπο του μεσονυχτίου είχε πηδήσει έξω άπ' την κάσα
και είχε πνίξει τόν παπα ! Πολλοί άνθρωποι το πίστεψαν άμέσως,
άλλα ή άσυννομία έφάνηκε πολύ δύσπιστη και από τις άνακρίσεις
που έτήρησε άνε-άλυσε την αλήθεια. Σε λίγες μέρες ό έφευρε-
τικός κακοήγος συνελήφθη και εισήχθη εις δίχην.

λήση στους στρατιώτες του κι' έμπαινε κατ' εθείαν στο γραφείο
του ύπασιςτου, για να ρουφήξη τον καφέ του και να μοιράση
πούρα άρωματικά.

Οι στρατιώται είχαν παραιστέ. Έμυρμούριζαν στο πέραςμά
του, έγύγχιζαν κατά της προτιμήσεως αυτής, και όσες φορές τον
βλέπαν να περνά, άσπασιστον και με μονύελο, έλεγαν άναμετα-
ξύ τους.

— Μωρέ κουραμπιές !
Και δείχνοντας κατόπιν τον λοχία :

— Και μέ... γ α ρ υ φ α λ ο !..

Έν τούτοις όμως ό Γκολφρέτος προβιβάζεταν. Πόθαν ή αν-
στηρίδα αυτή δύναμις, που τον έσπρωχνε προς τα άνω !..

Έγεινεν λοχίας, έπιλοχίας, ραγδαίως άνθυπασπιστής. Τώρα
κάνα άπόγευμα έπερνε τους άνδρας του καθάλλα και τους έβγαζεν
έξω για τα γυμνάσια. Μόλις προχωρούσαν λίγο, έστέκοντο σε μία
μπόρα έξοχική, κερνούσαν ό Γκολφρέτος και ξαναγύριζαν όλοι τρα-
γουδόντες άσματα πατριωτικά. Ο Γκολφρέτος έμεινε παραπίσω,
σάν να μη καταδεχότανε να συμπεριληφθή κι' αυτός εις τα τοι-
αυτά. Γά πρωτότυπα αυτά γυμνάσια δεν διαρκέσαν και πολύ.

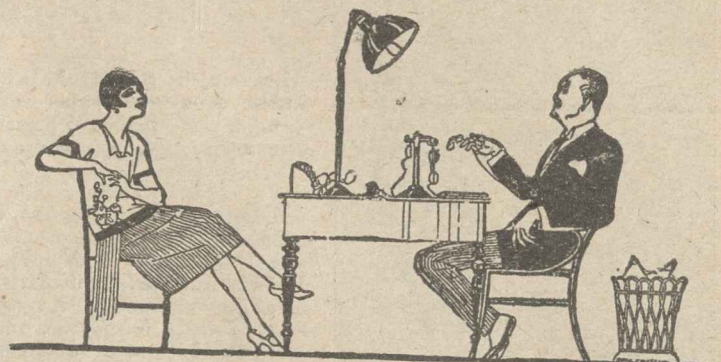
Μετά τινας ήμέρας, ό άνθυπασπιστής Γκολφρέτος, από την Ιπ-
πασία σ υ γ κ α η κ ε και μπήκε στο Νοσοκομείο. Έκανε ένα
μήνα να φάη. Λένε πως οι γιατροί τον άρφησαν, άν και ήτανε στη
δυναμ γαμμένος του Νοσοκομείου, να πάη στην Άθήνα και έκει
γύρισε παχύςτερος. Όταν φανηκε στο λόχο, οι άξιωματικοί τον
έτιμωρίσαν.

— Πώς πάει τό σύγκραμα, έπέρασε ;
— Δεν καθύσαν άκόμα, καμμένο, στο Νοσοκομείο ! Πφ ! Μή-
πως χάλασεν ό κορμος !

— Μά όχι, ξέρετε ;... έγώ ήρθα από τό Λονδίον, για να κα-
ταταχθώ έθελοντής !.. Άφικα περιουσία έκεί άπάνω !.. 5000 λί-
ρες εισόδημα τό χρόνο και δύο αδοκλήνιτα, που θα χάρισα στο
στρατό... Δεν πέρνετε κανένα πούρο ; Είπε μάγκα πρώτης τάξεως.
Χθές μόλις μου τό στείλαν... Και έτσι που λέτε, δεν δύναμαι να
μείνω στο Νοσοκομείο !..

(Τό τέλος στο προσέχες)

Σταμ. Σταμ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Ένα πρωτότυπο βραβείο

Ός γνωστόν στις μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες γίνονται
τελευταίως διαγωνισμοί καλλονής, έκλογονται κάθε τόσο και νέες
βασιλίσσες και λανσάρουνται άγνωστοι κινηματογραφικοί άστéρες.

Ποιός θα τό πίστευε όμως ότι ένας διαβόλεμένος Έγγλέζος θα
είχε την ιδέα να προσφέρει ως βραβείο στους άναγνώστες της
έφημερίδας του... ένα κορίτσι με άκρυτες χιλιάδες λίρες εισόδημα ;

Και όμως έγινε κι' αυτό. Ο Άγγλος αυτός, διεθυντής ενός
μικρού φύλλου του Λονδίνου, προσέκησε διαγωνισμό και όρισε ως
βραβείον μία χαριτωμένη κοπέλλα που ζούσε με τη γαγιά της και
ή όποια έδέχτηκε την πρότασή του, έφόσον αυτός άνιλαβε την
όποχρέωση να την προικίση. Όλοι οι άγαμοί συνδρομητά της
έφημερίδας του, παλιοί και καινούριοι, είχαν τό δικαίωμα να πα-
ρευρεθούν στον πρωτότυπο αυτό διαγωνισμό, κατά τον όποιον ό
εύτυχής μνηστήρ θα έξάλεγτο από την ύποψηφια νύφη.

Η έμπνευση του άγγλου δημοσιογράφου είχε μεγίστη έπιτυχία.
Άπειροι μνηστήρες συνδρομητά παρουσιάστηκαν στο γραφείο της
έφημερίδας μόλις έμαθαν τό νέο κι' ό άγανόθετος ήταν γεμάτος
χαρά γιατί ήλπιζε ότι με την τόση κοσμικοσυροή και διαφήμιση
του διαγωνισμού ή κυκλοφορία του φύλλου του θα ηύξανε σημαν-
τικά. Ο διεθυντής της έφημερίδας έξάλεψε βέβαια τεράστια ποσά
σε γκλάνια, σε τσαγιά, ή νια ύμω, δεν έξέλεξε για σούγυό της
κανέναν άπ' όσους είχαν περάσει μπροστά της, γιατί λέει, κανένας
δεν της άρεσε... Τόση ήταν ή άγανάκτηση των... μνηστήρων, κα-
τοπιν αυτού, όστε το φτωχό φύλλο έβυσε σε λίγες μερες χωρίς
στη μεγαλειώδη ιδέα του διεθυντού του, ή όποια όμως άν έπε-
τύχανε θα του έξασφαλιζε μεγάλη κυκλοφορία και τεράστια
κέρδη...

Μία διαθήκη έντελώς άμερικανική

Στόν Άγιο Φραγκίσκο πέθανε τελευταία ένας πλούσιος έμπο-
ρος, αρκετά έξυπνος χωρίς άμφιβολία, του όποιου ή διαθήκη διε-
σκεδασε ύπερβολικά τους συμπάτριώτες του όταν άνοιχτηκε.

Ο έμπορος αυτός, ό όποιος ήταν άγαμος επέδωκε σ' όλη του
τη ζωή τη συναναστροφή με τους γιατρούς. Για τ' παραμικρό
προσκόλλουσε στο σπίτι του πότε τον τακτικό γιατρό του, πότε
έναν άλλο ειδικό, παραπονιόταν για την κατάσταση της υγείας
του, έπαιρνε συμβουλές κάθε τόσο και ζητούσε συνταγές, τις
όποιες μπορούσε άεόδογλα να του δώρη κι' όποιοςήποτε φαρ-
μακοποιός.

— Να ένας άνθρωπος έλεγαν όλοι, που έχει τυφλή έμπιστοσύνη
στην ιατρική !

Τέλος ό έμπορος αυτός πέθανε σε ήλικία μάλιστα 80 έτών και
όταν άνοίξαν τη διαθήκη του είδαν ότι διέθετε όλη του την πε-
ριουσία σε φιλάνθρωπα έργα. Στη διαθήκη του αυτή υπήρχε στο
τέλος και ή εξής παραγράφος :

«Αγαπώ πολύ τους γιατρούς, αλλά τρέμω έξ ίσον την ιατρική. Γι'
αυτό σ' όλο τό διάστημα της ζωής μου δεν ήπια ποτέ κανένα άπ' τα
φάρμακα που με συνεβούλευσαν. Έδωκα τις συνταγές στο φαρμακοποιό
και τα φάρμακα που μούδινε τά έφύλαξα όλοι. Θα τά βρήςτε στο δωμάτιό
μου βαλμένα στη σάρα και τακτοποιημένα μέσα στο ντουλάπι. Τα κλη-
ροδοτώ στην Έθνική Ιατρική Ακαδημία της Βοστώνης».

Όταν άνοίξαν τό άναφερόμενο ντουλάπι βρήκαν έκεί μέσα
6580 μονοκάμια μικρά και μεγάλα παντός σχήματος, 2780 κοτυλά
γεμάτα σκόνης διαφόρων ειδών και 1980 κοτυλά με χάπια για
πολλές ασθένειες.

Υπολείπεται να μάθουμε άν ή Ακαδημία της Βοστώνης έδε-
χθηκε την περίεργη αυτή συλλογή.

Ο Μέγας Ναπολέων

ΕΝΑΣ ΓΙΓΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΩΣ ΕΔΟΥΛΕΥΕ Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Η άναρχία στη Γαλλία. Η νεότης του Ναπολέοντος. Οι μελέτες του. Η Έκτασις της Γαλλικής Αυτοκρατορίας. Το γράψιμο του Ναπολέοντος. Οι γραμματείες του. Τα μαρτυρία τους. Τι τραβούσε ο βαρύνων Μενεβάλ. Μία ημέρα του Αυτοκράτορος. Τα καταναγκαστικά έργα. Οι άγρυπνίες του Αυτοκράτορος. Υπό την σκηνή. Στις έκστρατιες κλπ. κλπ.

Μετά την Έπανάσταση, ύστερ' από τόνους έσωτερικούς και εξωτερικούς πολέμους, η Γαλλία παρουσίαζε θέαμα τελείας άποσυνθέσεως. Άπασχολημένη στην υπεράσπιση του πατρίου έδάφους κατά τών ξένων επιδρομών, άποροφημένη από την άγρία διαμάχη τών κομμάτων, η Συνέλευσις είχε παραμελήσει την έσωτερική άναδιοργάνωση του κράτους. Πλήρης άναρχία έκυριατούσε. Τα πάντα είχαν άνατραπεί, τίποτε δε βρισκόταν πια στη θέση του.

Για ν' άποκατασταθί και πάλι η τάξις στο κράτος, για νά ξαναλειτούργησουν κανονικά οι διάφορες υπηρεσίες, για νά επιβληθούν οι νόμοι, χρειαζόταν ένας άνθρωπος. Ένας άνθρωπος ο οποίος να μορφή ν' άσכולήσει και να ενδιαφέρεται με όλα συγχρόνως, ένας άνθρωπος ο οποίος να μορφή να βλέπει τα πράγματα στο συνολικά τους, να και στις παραμικρότερες τους λεπτομέρειες, ένας άνθρωπος τεραστίας δυνάμεως και θελήσεως. Χρειαζόταν με δυο λόγια ένας γίγας εργασίας. Κι' ο άνθρωπος αυτός, για το καλό της Γαλλίας, δεν άργησε να παρουσιασθί: ήταν ο Ναπολέων.

Έν' ήθηκα καμμένος για τη δουλιά, ηρόσκατο νά έπαναλαμβάνη συχνά' έχω δέν έχω όρια στην εργασία μου, η άλήθεια είναι ότι τόσο το πνεύμα του, όσο και το σώμα του δεν ήξερε τί θα πη κόπωση. Ο πόθος μορφή να διασπύη καβάλλα βουτιά και κάμπους, επί δεκαπέντε ώρες, έτοιμορφους να εργάζονται σκυμμένοι μπρός στο γραφείο του όλόκληρο είκοσιτετράωρο. Σ' ό τοιο μέρο, κι' αν βρισκόταν, στο γραφείο του, σιό παλάτι ή σιή σκηνή του σιόν πολέμο, κατά την παραμονή μιας μεγάλης μάχης, δεν έπαυε νά εργάζεται. Το μυαλό του ήταν όμοιο με μιά μηχανή η οποία εργάζεται συνεχώς υπό μιά τεραστία πίεση.

Άς θυμηθούμε έδώ τί χαρ-τηριστικά του Β.ναπάρη κατά τα χρόνια τη νεότητος του: η λάμπρι των ματιών του, η λυχνηρις του, η χλωμάδα του προσώπου που φανέρωναν τη φλογα που έκαίγε μέσα στον μέλλοντα μεγάλο άνερα, ό όποιος άνομορφους νάρθη ή ώρα του για νά δόσση. Όταν ήταν ακόμη αθητής σιό σχολείο της Μπριέννης είχε πάθος με τα μαθηματικά και την Ιστορία. Στη Στροιτωική Σχολή τών Παρισίων, κατά τις ώρες της άναπαύσεως, κατέστρωσε μόνος του διάφορους συνδυασμούς κινήσεων τών στρατευμάτων κατά τη μάχη κι' έχαρσε στους τοίχους στρατηγικά σχέδια.

Βγαίνοντας από τη Σχολή, έγινε άνθροπολοχάος κι' έτοποθετήθηκε σιό πυροβολικό της φρουράς της Βαλάνς. Έκει περνούσε μιά ζωή φτώχειας και στέρησης, γιατί ό μισθός του ήταν ελάχιστος, μιά αυτό δεν τον έμποδίζει, μετά την έκτέλεση τών στρατιωτικών του καθήκοντων τα όποια τον άποσχολόναν όλόκληρη την ημέρα, νά κλείνεται μέσα στην κάμαρή του και νά περνά όλόκληρη σχεδόν τη νύχτα του μελετώντας. Έκει μέσα έλκυόμενος έξ ένστικτου προς τα ήρωικά έργα, διάβαζε μ' ένθουσιασμό τούς Γάλλους τραγικούς Ρακίνα και Κορνήλιο, και το Βολταίρο. Έκει κατέβροχθιζε κυριολεκτικά τούς Λατίνο Ιστορικούς Τίτο Λίβιο, Καίσαρα και Σιλλούστιο. Έκει έγραφε ό ίδιος μιά Ιστορία της Πατρίδος του Κορικής και άνέλυσε διάφορα στρατιωτικά έργα.

Προαχθείς από την Έπανάσταση σιό βαθμό του στρατηγού και άποσταλθείς ως έπόπτης στη Γένουα κατά την έπιστροφή του σιό Παρίσι, θεωρήθηκε ως έποπτης και φυλακίτη. Μέσα στη φυλακή του κατέστρωσε σχέδιο τη έκστρατειας τών Γάλλων στην Ίταλία, την όποια πραγματοποιήσε άργότερα ό ίδιος.

Άς προχωρήσουμε μερικά χρόνια. Ο Ναπολέων είναι πια αυτό-

κράτωρ τών Γάλλων, και το άπέραντο πεδίο το όποιο άνερορφούσε για νά δόσση, το έχει μπροστά του: είναι η μισή Εύρώπη.

Η Γαλλική Αυτοκρατορία, κατά την έποχή έκείνη, μη συμπεριλαμβανομένης της Ίλλυρίας και τών Ιονίων Νήσων άποσταλεί από έστών τριάντα Νομούς. Προσθέσει σ'αυτούς την Ίταλία, της όποιας ό Ναπολέων ήταν βασιλεύς, με το γινώ της συζύγου του Ιωσηφίνας Εθγένιο ντε Μπαρναβι για άντιβασιλεία, τα ύπολοιπα στη Γαλλία κράτη, την όμοσπονδία τών Ρήνων, τη Βεστφαλία, την Όλλανδία, τη Ναπολίν, την Ισπανία, ως ήμερών τών όποιων ό Ναπολέων είχε βάσει συμμορφους του πρίγκηπα ή συγγενή του, οι όποιοι όμως δεν έκαναν τίποτε χωρίς την άδειά του. Όλο σιό το άπέραντο κράτος που άπλωνότανε από το Άμβούργο ως το Γκροβνάλτ, από το σιόμο του Ρήνου ως τη Ζικινθό και τη Σινκία, κι' από τη Μάγχη ως το Δουνέβη, ό Ναπολέων το κυριόρφουσε όλόμναχος. Τους όπουρφους του και τούς στρατάρχους του τούς χρησιμορφούσε ως έκτελεστές τών άποφάσεών του.

Έχουν δημορφισθεί ως σιμέρο 27.000 έπιστολές πάσης φύσεως του Ναπολέοντος. Μά δεν είναι μόνο αυτές: ύπολογίζεται ότι είναι άλλες τόσες έκείνες που πορμάρφουν άνέκδοτες η έκδόσσαν. Ήταν φυσικά άδύνατο νά γράφη όλα αυτά τα γράμματα ό ίδιος ό Ναπολέων, λαμβανομένου μάλιστα έπ' όψει ότι έγραφε με μεγάλη δυσκολία κι' ότι ό χαρτί της του ήταν κακό, σχεδόν άδιάσπαστο. Όσο γρήγορα κι' αν προχωρούσε η πέννα του σιό χαρτί, δε μορφούσε νά πορμολογούσση την λιγνιόδη ταχύτητα της σιένης του. Όταν έγραφε ό ίδιος τις λέξεις, τις έγραφε μόνος κι' από τις φράσεις του έλειπαν όλόκληρες λέξεις. Ποτέ του δε δεν έναυόρβαζε αυτό που έγραφε. Όταν γινόντουσαν οι συνεννοήσεις για το γάμο του με τη Μαρία Λουίζα και βριόθηκε σιήν άνάγκη νά στείλη μιά άπογραφη έπιστολή σιόν αυτοκράτορα της Αυστρίας, τόσες ήταν οι παραλείψεις που είχε κάνει, ώστε δεν έβγαινε άπ' αυτή καμιά έννοια. Με μεγάλη δε δυσκολία καθόρφωσε νά την άνασινάξη. Σ' όλα αυτά προσθέσει ότι ό Ναπολέων ήταν και λίγο... άνορμόγραφος και θα ήθελε πού άνάγκη είχε από γραμματείς σιούς όποιους νά ύπαγορφή τις έπιστολές του και τις διαταγές του. Μαντείο κανείς εύκολα τα μαρτυρία που τραβούσαν οι δυστυχιόρμένοι ό τοιο γραμματείς οι όποιοι έρριζόντουσαν υπό τις διαταγές ενός άνθρώπου που δεν ήξερε τί θα πη άνάπαυσις. Ο Ναπολέων μιλόντας ότι κι' οι άλλοι είχαν την ίδια ν' αύν άποχή, μη φανταζόμενος ότι οι άλλοι καταλαμ-

Το καλαμάρι που χρησιμορφούσε ό Ναπολέων, σιήν Άγία Ελένη ως έξόρσιος.

βάνοντο από την κόπωση, την όποια αυτός άγνούσε, ύπέβη σιχρά τούς συνεργάτες του σε κυριολεκτικά καταναγκαστικά έργα. Ο πρώτος, κατά χρονολογία, από τούς γραμματείς τούς είναι ό Μπουριέν, παλμός συμμορφήτης του σιή Μπριέν κι' ό μόνος με τόν όποιο είχε συνδεθεί φιλικώς. Ο Μπουριέν ήταν έξυπνόςτατος, μά ελ' ένα μεγάλο ελάττωμα: άγαπούσε πολύ τα χρήματα. Το έλπίτωμά του σιόν τόν έκανε ν' άνακατεφθί σε κάποια κατάχρηση, για την όποια ό Ναπολέων τόν άπέλυσε. Τον άντικατέστησε ό βαρύνων Μενεβάλ, ό όποιος ύπηρεσε ό κυριόρφους γραμματέας του Ναπολέοντος κι' ό πιά άπορφορμένος του συνεργάτης κι' ό όποιος, έπιπλέον, κατέστρωσε την ύγεια του χωρίς σιήν εργασία του σιόν. Ο Μενεβάλ, παρέναν επί έντεκα χρόνια γραμματέας του Ναπολέοντος. Θέλετε νά μάθετε πόσο πια άποσχολόνσε η εργασία του; Μά μέρο, ό Ναπολέων καθός έγραφε νά βριό μιά σημείωση την όποια ήθελε νά δείξη σε κάποιον ύπαορφό του, είδε τυχαίως μιά μισοτελειωμένη έπιστολή του Μενεβάλ προς τη σύζυγό του: 'Αγαπητή μου φίλη, της έγραφε, τριανταξίς ώρες τώρο, δεν άφρησ ό σιγνή το γραφείο του αυτοκράτορος... Άυτό το γραμμα όμως δε συνεκίνησε όλο το Ναπολέοντα: έβλεπε, έλε σιόν ύπαορφό του, προφταίνει κι' έργαζε έρωικά γράμματα σιή γυναίκα. Καί όμως, πορμολογείται πιά δουλειά πολύ! Ο δυ τυχαίως Μενεβάλ δεν είχε όύ' σ'ιγνή άναπαύσεως: όπου κι' αν βρισκόταν με τόν κυριό του ή δουλιά ήταν η ίδια. 'Ιδού τί γράφει ό ίδιος: 'Εί έπιπύγελα κι' αυτό το αυτοκράτορ! Όσο για μένα, εργάστηκα χωρίς τόν αυτοκράτορα χωρίς διακοπή

Ένας πίναξ του ζωγράφου Φλαμίν, ή όποιος παριστάει το Ναπολέοντα άνθροπολοχά άόμνη του πυροβολικού εργάζόμενο σιό φτωχικό του δωμάτιο σιή Βαλάνς.

ΜΙΑ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Από την ύπογραφη— ένα Ν καμμένο από έλλειψιαστανού μινες γραμμές— άρχισε νά την βάξη ό Ναπολέων από το 1813. Στην άρχή ό Αυτοκράτωρ ύπέγραφε με όλόκληρο το όνομά του 'Ναπολέων', κατόπιν το έκοψε και το έκανε 'Ναπολ' και 'Νάπο', ως πού σιό τέλος κατόρφισε νά ύπογράφη μ' ένα Ν.

άπό το μεσημέρι ως τις δύο μετά τα μεσάνυχτα. Σήμερα είμαι σιό πόδι από τις έφτά το πρωί κι' είνε τώρα μεσημέρι και δεν έχω σηκωθεί καθόλου από το γραφείο μου. Το γεγονός είναι ότι η τεραστία αυτή εργασία έφθειρε την ύγεια του Μενεβάλ και τόν άνάγκασε νά τέλος νά την έγκαταλείψη.

Ο Ναπολέων ώστόσο ήξερε ν' άνταμείβη τούς πιστούς του συνεργάτες. Έδινε σιό Μενεβάλ μισθό 24.000 φράγκο. Έκτός όμως αυτού, μετά την άποχώρησή του, τόν τόν άύξεσε ως σύνταξη σε 30.000 φράγ. και τού προσέφερε γαμήλιο δώρο 50.000 φράγ. Τόν έκανε βαρύνον και άξιωματικό της Λεγεώνας της Τιμής. Διά της διαθήκης του ό αυτοκράτωρ τού άφησε 100.000 φράγκα.

Ο Ναπολέων ση'ωνόταν σις έφτά το πρωί. Άφιόρνε άρκετή ώρα σιήν τοιαύτητα του, ένώ δε αυτός έστιόταν ό γραμματέας του τού διάβαζε τα πιά ενδιαφέροντα άποσπάσματα τών γαλλικών και τών ξένων έφημερίδων. Κατά τη διάρκεια της άναγνώσεως αυτής χιλίας δύο ιδέες γεννιόντουσαν μέσ' σιό μυαλό του αυτοκράτορος που δεν άργούσαν νά μεταβληθούν σε άποφάσεις τις όποιες ό γραμματέας του ήταν ύποχρεωμένος νά σημειώνη. Σε λίγο φορφούσε την πιά σινη πεννιότα του, τού συνταγματάρχου τών κυνηγών κι' έλ'ή- σινη, συνοδευόμενος από το γραμματέα του, σιό γραφείο του. Σιή μέση του δωματίου, πού ήταν άρκετά στενό, βρισκόταν το γραφείο του, ένα θαμνισό έπιπλό μ' έλίσσους κορμάρφια. Από κάτω ύπηρεζε ένα έρωάκι, όπου ό Ναπολέων όταν έβγαινε από την αλθουσα κλείδωνε ένα χαρτοφυλάκιο γεμάτο σπουδαία και άπόκρυφα έγγραφα. Η πολυθρόνα σιήν όποια καθόταν ό Ναπολέων ήταν καλαίσθητη με έρεισινάτο από πράσινο κασμίρι. Άπέναντι ήταν το έζάκι και μιά μεγάλη βιβλιοθήκη. Έπίσης σιό γραφείο ύπηρεχε κι' ένα άλλο έρωάκι γεμάτο έγγραφα.

Τα έγγραφα τού έρωαριό αυτού, καθώς και τού γραφείου, τα ταχυορφούσε ό Ναπολέων, ό ίδιος με μιά μοναδική τάξη και μεθοδικότητα: χωριστά έβρε τα έγγραφα τα σχετικά με τόν πόλεμο, χωριστά τα οικονομικής φύσεως, χωριστά τις άναμρφές της άστυνομίας κ.τ.λ.

Ο Ναπολέων σ' αυτό το γραφείο δεν έδέχετο ποτέ τίς ύπαορφους του. Τους έδέχετο σιό πλάγιό δωμάτιο. Όδες και η Αυτοκράτειρα Ιωσηφίνα έβγαινε κατέ σιό γραφείο. Η Μαρία Λουίζα πγαινε κατέ τόσο έκει, αλλά προς με- γάλη δυσάρεσκειά του συζύγου της. Μονάκις όμως του, ό Βασιλεύς της Ρωμης, έμπαινόβγαινε όποτε ήθελε σιό γραφείο και διέοιπε με τα παιγνιότα του την εργασία του πατέρα του.

Προτού άόμνη Εύφηνης ό Αυτοκράτωρ ό γραμματέας του ήταν ύποχρεωμένος νάορφή τις έπιστολές, νά τις απορφή και νά τις έξη έτοιμες για νά τις δώ ό Αυτοκράτωρ. Ο Ναπολέων περνούσε σιό καλή όσος τού φαινόντουσαν πώς ήταν άόμνητος.

Σις έννιά άκριβώς ό Ναπολέων σηκωνόταν από το γραφείο του και πγαινε σιό διπλό δωμάτιο, όπου γινόντουσαν οι άνορφσεις. Παρ'όλαυτα τότε μπρος ά του στρατάρχου, πρίγκηπα, άνώ ατοι ύπάλληλοι κ.τ.λ., μά πολλές φορές οι κατόρφους άξιωματικοί και άπ' οι ίδιοι. Οι συνορμίες αυτές διαρκούσαν έλάχιστα, μέσα σε λίγα λεπτά ό Ναπολέων γινόνταν ένήμερος τού έη τμήματος και διέοσσε σχε- τινώς. Καί τί, δέκα σιόκρο- σιες τέλειαν κι' ό Ναπολέων πγαινε νά πορμολογούσση ένα σαλβάκι πού ήταν σιόν σιό γραφείο του. Κατά τη διάρκεια τού προγνιόματος αυτού, έδέχετο τούς σορφές, τούς έπιστημονες, τούς καλλιτέχ- νες, τούς άνθρώπους τών

γραμμάτων. Συζητούσε μαζί τούς στενότερα για διάφορα ζητήματα σχετικά με την είδικότητα του καθένος, μόλις δε έβρινε τόν καφέ του έαναγνίριζε σιό γραφείο τόν όπου κλείνεται μαζί με το γραμματέα του, όρχιζε τότε νά τού ύπαορφή άπαν- τήσεις σ' έπιστολές έξωορφιστης σημασίας, τις όποιες είχε βάσει από το πρωί σιή μπάνια, καθός και διάφορες όδηγίες άπευθύνόμενες προς τούς ύπαορφους του.

Καθός ύπαορφουσε, βάδιζε κατά μήκος του δωματίου με τα χέρια πιά σις πλάτες. Νά πώς ό Μενεβάλ άφηγέται σιό άπομνημονεύματά του την πρώτη ύπαορφηση τού αυτοκράτορος. «Μου ύπαορφουσε μιά σημείωση άπευθύνόμενη προς τόν ύπαορφό τών Οικονομικών με μιά τέτοια ταχύτητα ώστε μόλις την κατέλαβα και έγραφα τα μισά Χωρίς νά με ρωτήση αν την άκούσα και αν τελείωσα το γράψιμό μου, μού πήρε το χαρτί άπ' τα χέρια, χωρίς νά μ' άφήση νά τί- ξα να διαβάσω. (Πίναξ του μεγάλου ζωγράφου Δαβίδ)

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ

Στις έκστρατιες του ό Ναπολέων περ- νούσε τις νύχτες του διαβάζοντας τις άναμρφές τών ύπαορφών και τών στρα- ταρχών των μελετώντας τούς χάρτες για νά παρασκευάζη τις διαχειρήσεις της έπομένης.

Η δουλειά σιήν τού γραφείου άποσχολόνσε τόν Ναπολέοντα ως την ώρα τού δείπνου, έκτός από τις ήμέρες που συνεδρίαζε τόν Ύπαορφικό Συμβούλιο, σιό όποιο συμμετείχε σχεδόν πάντοτε ό ίδιος ό Ναπολέων. Σις έξη ό Ναπολέων δει- πνούσε μαζί με την Ιωσηφίνα. Ήταν μοναδικός ό τρόπος με τόν όποιο δειπνούσε: μέσ' σιή βιασμένη του έρωρε, σιή δήποτε βρισκόταν μπροστά του κι' έτοι συνέβαινε πολλές φορές νά φάη πρώτα τα έπιδόρπια, έπειτα τόν ψητό και κατόπιν τη σούπα! Μετά τόν φαγητό, ό βιβλιοθηκαριός του Μπαρμπιέ, τού παρουσίαζε τα νεοεκδοθέντα έργα, μεταξύ τών όποιων ήταν πολλοί λίβελλοι έναντίον του. Ο Ναπολέων τα έπερνε, έρωριξε μιά πατιά σιούς τίλους, πετούσε καθε όσα δεν τόν ένδιέφεραν κι' έβριζε σιή μπάνια δυό τρία.

Αυτά τα δυό ή τρία βιβλία της προτιμώσεώς του, τά έπαιρνε μαζί του όταν έπερνούσε σε λίγο σιό σιόλο της Αυτοκρατορίας. Έκει, ό αυτοκράτορ, κατά τόν παράδειγμα τού Ρισελιέ, γινόνταν δημοσιογράφος. Κόρβοντας βόλτες και μιλόντας ποτέ σιήν Αυτοκράτειρα και ποτέ σις κυρίες της τιμής, ύπαορφους τα όποια πού έδημοσίευε σιήν έπίσημη έφημερίδα, τόν 'Μηνύορα'. Μ'αυτά τα όρθρα άπαντούσε σιούς λιβέλλους οι όποιοι έδημοσίευον έναντίον τού τσιζ 'Αγ- γλικές έφημερίδες.

Σε λίγο ένας ύπαορφός άν- ήγχελε την άφιξη τού 'Αρ- χικαγκελλάριου της Αυτοκρατορίας ή τού Ποντ νεως τού Πανεπιστημίου ή τών Ύπαορφών. Αυτό γινόνταν καθε βράδυ και οι σιόκτήσεις τού αυτοκράτορος με τα ύψηλά αυτιά πρόσκαιρα κατέκινοντο τώρο τού μεσονύχτιου. Οι ύπαορφοί, άποσχορμένοι κατόπιν, έφερον κατόπληκται άπό τις γνώσεις τού αυτοκράτορος.

Τα μεσάνυχτα ήταν ή ώρα τού ύπνου τού Ναπολέοντος. Σις τριές π' πρωί έγινόντουσε. Άφού γινόνταν διευθύνόμενος σιό γράσιό του, όπου ό γραμματέας τού ύποσση μίνας από βράδυ, τόν έπερμενε. Κατά την ώρα αυτή ό Ναπολέων ύπέγραφε τα άποσπα- έγγραφα. Σις πένε η εργασία αυτή τελείωνε. Ο Ναπολέων έπαιρνε ένα μπανιό και πλάγιζε πάλι ως τις έφτά.

Μιά λιθογραφία τού Ραφφί, παριστάουσα τόν Ναπολέοντα σκεπτόμενο την νύχτα, μέσα σιή σκηνή του, κατά την διάρκεια της έκστρατειας του σιή Ρωσία.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

μυστηφόρησεν στην κουνιστή πολυθρόνα της, διακόπτοντας μας άποτόμως, μάς είπε :

—Θέλετε ιστορίες για φαντάσματα και νεκρούς ; Θά σάς πω έχω μία, παιδιά μου. Άν και θά σάς φανή έντελώς άπίστευτη, είνε ως τόσο αληθινή. Μου συνέβη έμένα.

Και άρχισε :

—Ήμουν δεκαεννιά χρόνων τότε .. Κατοικούσαμε στο Ντόλφιν, ένα από τα βορειότερα μέρη της Νορβηγίας. Ο πατέρας μου ζούσε άκοιμή. Κ' έπειδή ήμουν πλούσια, με ζητούσαν πολλοί νέοι. Ο πατέρας μου όμως είνε από συμφέρον είνε ύπιστόμενος την έπισημότητα της κυρίας Γκούντερ που τον έπληρζε πολύ και στο σοβαρότερα άκόμα ζητήματα, επέμενε να πάρω τον γιό της, τον Χάρολντ Γκούντερ. Ήταν ένα πρώτης τάξεως παλληκάρι από τό νέος και θά μ' ευχαριστούσε πολύ και το παροικιό μου τον ένδιαφέρον για μένα, με ός τη μέρα έκείνη δεν μου είνε δείξει ποιά μόνον περιφρόνηση ! Έν τούτους έδώσαμε άμοιβαία υπόσχεσι ένάσσεως κι' άπ' την ήμερα αήτη είνε ή αλήθεια, πώς άλλαξε διαγωγή και μου φρονότανε με μεγάλη ευγένεια. Κάτω όμως άπ' την ψυχρή και τυπική του ευγένεια έβλεπε κανείς ότι δεν αίσθανόταν καμιά συμπάθεια για μένα.

Τήν ατία της ψυχρότητας αυτής δεν άρχισα να την μάθω. Ο Χάρολντ άγαπούσε μίαν άλλη γυναίκα. Έτσι τουλάχιστον μου έλεγαν κάτι φίλες μου που ζήλευαν την τύχη μου, με έχω δεν μπορούσα να τό πιστέψω γιατί κοντά σ' άλλα άρχισε να γεννιέται μέσα μου μία συμπάθεια για τον μέλλοντα αυτό σύζυγό μου.

Επιτέλους έφτασε και ή μέρα των έπισήμων άρραβώνων μας. Στην γιορτή ήταν προσκεκλημένη και μία νέα χήρα, ή Κλάρα Βέρντες άπ' την όποιαν δεν είνε ξεκολληθεί ουτε στιγμή τα μάτια του άρραβωνιαστικού μου. Ή κυρία αυτή, πολύ όμορφη, αληθινή, κυρία, είνε ζήσει πολλά χρόνια στην Πετρούπολη και είνε μάθει εκεί κάτι τρόπους που φαινόταν λίγο παράξενοι στον τόπο μας. Παρατήρησα δηλαδή ότι ο Χάρολντ είνε χορφαί πολλές φορές κατά συνέχειαν μαζί της, πράγμα που μ' έκανε να λυπηθώ και να πειστωσω.

Κατά τα μεσάνυχτα ή προσκεκλημένη άπεχώρησαν. Ή κυρία Βέρντες είνε μείνει άπ' τους τελευταίους και μολονότι κατοικούσε πολύ κοντά, έπρεπε κάποιος όσόνσο να την συνοδεύη γιατί είνε έρθε όλομνησχη. Ο Χάρολντ ήρθε και με ρώτησε, με μία ύπερβολική τυπικότητα, αν θά τό θεωρούσα άνάρμοστο να την συνοδεύση αυτός. Θά μπορούσε να τό κάνει αυτό βέβαια χωρίς να μ' έμνησχη, χωρίς μάλα να τό μάθω καν ποτέ. Άν και ή φωνή του έδρασε και ήσαν πολύ άγρός, τό διάρρημά του μου φάνηκε ευγενικό. Τού άπήντησα ύπερηφανα δίνοντας τη συγκατάθεσή μου, μία συγκατάθεση που μου στοίχισε πολύ... Μόλις όσόνσο έφυγε ο Χάρολντ με την χήρα, με καταλαβε και γώ δεν έξω γιατί, ένα προαισθήμα δυστυχήματος και μετάνιωσας που τον είνε αφήσει να την συνοδεύση. Κλειστήκα στην κάμαρά μου και καταλαβαίνοντας ότι δέ θά μπορούσα να κοιμηθώ τυλίχτηκα στην γούνα μου και κάθησα στο ξύλινο μπαλκόνι άπ' όπου φαινόταν όλη ή κάτασχη άπ' τό χιόνι κοιλάδα. Τό χιόνι έπεφτε άδιακοπα... Τού κάκου όμως κούρασα τό μάτια μου για να διακρίνω, μες στον λευκό έκείνον χιονοστρόβιλο, την σιλουέττα του έλκυθρου με τό όποιον είνε φυγει ό άρραβωνιαστικός μου με την κυρία Βέρντες.

Τήν άλλη μέρα τα θλιβερά μου προαισθήματα επαλήθευσαν με τό παραπάνω. Κανείς δεν πόρεσε να καταλαβή για ποιά μυστηριώδη λόγο, για ποιά τρελή επίθυμία ν' άνηψουν την χιονοθύελλα, ο Χάρολντ και ή κυρία Βέρντες, είχαν σταθεί στο όρο μ' ηγαίνοντας σπύτι της, είχαν κατεβεί άπ' το έλκυθρο, είχαν άποιμακρυνθί άπ' τό μονοπάτι το άνοιγμένο στον παγο και είχαν βυθιστεί στις έρημες χιονοσκεπείς έκτασεις, όπου έχοθηκαν !.. Τι τρελλά ήσαν αήτη !... Γιατί τό έμνησχη !...

Δεν είχαν ξαναφαιεί ουτε ό ένας ουτε ό άλλος. Οι έρευνες σε όλα τα μέρη όπου ύπήρχε κάποια πιθανότητα να είχαν περιπλανηθί έμειναν άκαρπες. Και καθό, ήταν ή καρδιά του χειμώνας ή αναλήθεισας, κατ' άναγκην διεκόπησαν.

Μέρες άνέφορτους άγωνίας έπικολούθησαν για μένα σιωπηλής απελπισίας, και ύστερα μήνες θλίψως και χρόνια μελαγχολίας. Ή άνάμνηση του άρραβώνος μου και ή άγαπη μου για τον Χάρολντ που διατηρείτο πάντα ζώηρη, μ' έφύλαξαν από κάθε άλλη άγάπη. Γιατί τίποτε δεν είνε διαψεύσει τις άόριστές μου υπόνοιες, τίποτε δεν με είνε κάνει να πεισθώ ότι μετ' αυτού του άρραβωνιαστικού μου και της κυρίας Βέρντες δεν

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΥ

ύπήρχε κάτι παραπάνω από άπλη συμπάθεια. Τό χιόνι κρατούσε ένταφιασμένο τον Χάρολντ και τό μυστικό της καρδιάς του μαζί του.

Είχα χάσει τον πατέρα μου και ήμουν πιά μία ήλικιωμένη γροντοκόρη, όταν έξαφνα, ένα θερινό πρωί, που έκανε άναγκαζέστη, ή ύπνετής μου Άνσον, πολύ συγκινημένος μου άνηγγειλόντε μερικοί έργατές του άνθρακωρυχείου, σκαβόντας σε κάποιο μέρος είχαν βρή ένα πτώμα ! Κατάλαβα άμέσως περί τίνας έπρόκειτο.

Κανείς άλλος έκτός από μένα δεν μπορούσε να δώση πληροφορίες για τό σκελετό αυτόν... Συγκινημένη σε μεγάλο βαθμό, με κοιμένη την πνοή, άκόλο θησα εύθύς τον Άνσον στο άνθρακωρυχείο.

Όταν έφτασα εκεί, οι έργατές τραβήχτηκαν και βρήκα μπροστά σε μίαν άμορφη άνθρακωπή μάζα, σκεπασμένη άκατάστατα χιόνι, και λερωμένη από λάσπη και πάγο μολοιωμένο. Ο Άνσον γονάτισε και καθάρισε γρήγορα την μάζα αυτή. Έσκυφα τότε, έβώ, έκύτταξα καλά και έβρισα μία κραυγή απελπισίας και τρέμοντας άναγνώρισα τό ρούχο του Χάρολντ, με την κορδέλλα του άρραβώνος στο πέτο του σακκακιού του. Σε λίγο άνεγνώρισα καί πειρά και τον ίδιο τον Χάρολντ. Τό πρόσωπό του ήταν άπαρηχτώ, τα χαρακτηριστικά του ήσαν με μία όμορφιά που ό πάθος της είνε διαφυλάξει από κάθε αλλοίωση.

Είνε άδύνατον να σάς περιγράψω τί αίσθάνθηκα βλέποντας γρηά έχω, πειρά, ρυτίδες, άπρόσιμη, ίδιο πάντα τον άντρα που είνε αγαπήσει, νέον και διορφο όπως πρό τριάντα έτών ! Φαινότανε ότι κοιμότανε ήσυχα. Ο πάθος τον είνε διατήρησε τέλει...

Νόμισα πώς στιγμήν ότι θά ξυπνούσε, θά σηκώνετο και ή μου μιλούσε. Ήταν αυτό ένα συναισθήμα άνεκδιήγητο, καρδιάς έξωφρενικό, τόσο δυνατό ώστε έπιασα τό κεφάλι μου με τα νύχια μου από την συγκίνηση χείρα μου, διαρωτώμενη άν παραμυθικά δεν ξαναζούσα τό παρελθόν μου, και αν έν ήταν άδύνατο τότε ή μέρες που είνε ζήσει χωρίς τον Χάρολντ.

Όταν, άφου σφουγγισα τό δάκρυά μου και άπασα τό δάκρυά μου άπ' τό πρόσωπό μου, ξανακίνησα έμπρός μου, μία άλλη κραυγή, απελπισίας με έξοικισε τό στήθη. Ο Άνσον άποτελείσει τό καθήκον σμα του σώματος του Χάρολντ από τον πάγο και την λάσπη, και είδα αήτη τη φορά κι' ένα άλλο πτώμα ένωμένο με τό πτώμα του άρραβωνιαστικού μου ! Τί έμάτυνα άμέσως όλα... Ήταν τό πτώμα της χήρας ! Τό κεφάλι της ήσαν μαζεμένο, κρυμμένο στο στήθος του Χάρολντ, τα μαράσια της ήσαν τυλιγμένα γύρω στο λαιμό του άρραβωνιαστικού μου, σ' ένα ύπαιθυτο έρωτικό άγκάλιασμα, που ό θάνατος τό είνε σπασμένο.

Τήσαι, άνιγητήσαι, και που φανερώνατε ξανά μπροστά μου ύστερα από τριάντα χρόνια, για να ξαναρίξη λές στην πλάτη μου που ξαναμάτωνα τό φαρκάκι της ζήλειας.

Τραβήχτηκα πρὸς τό πίσω, και κλείνοντας τα μάτια μου, έπεφτοίχοντας να μην είδα πιά τό θέαμα αυτό που μου έμνησχη όλη την δυστυχία μου, είπα στον Άνσον με συντημένη φωνή :

—Ξανασκεπάζε τους με χιόνι, Άνσον, ρίξε χιόνι άπάνω τους, και άλλο άκόμη... και άλλο... Άς φυλάξη τό χιόνι τό μυστικό τους !...

Και ή άδελφή της γιαγιάς μου, χλωμή, παλλόμενη όλη άπ' συγκίνηση στην άνάμνηση αυτή, άποτελείσσε την διήγησή της λέγοντας :

—Νά γιατί είμαι τόσο μελαγχολική όταν χιονίζει. Ό ! να, άπαρηγόρητα μελαγχολική !

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΚΥΨΕΛΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ή μεγαλύτερη κυψέλη του κόσμου βρίσκεται στο Μπ'Ροκ της Καλιφορνίας. Τό Μπ'Ροκ είνε ένας βράχος από γρανίτη, ό μετρων ύψους, ό όποιος ύψανεται άπόσκιμος κοντά στην κοίτη του ποταμού Άρρόγιο. Στο πίσω μέρος καταλήγει σ' ένα λόφο, ό όποιος παρουσιάζει πολυάριθμες σχισμές.

Μέσα έκεί υπάρχουν πλήθος μελίσιμα και στα βάθη των σχισμών ένα ισθμικένας άφθονο μέλι, τό όποιον όμως κανένας δεν μπορεί να έκτιμήση την ποσότητά, γιατί τό μήκος και ό διαστάσεις των άνοιγμάτων αυτών είνε άγνωστες.

Κι' ουτε και τολμαί κανείς να μπη μέσα σ' αήτη τα έκπικνύνα άνοιγματα. Έν τούτος όμως οι κάτοικοι του μέρους έκείνου, παρ' όλα τα έμποδια που σπανίζουν στην εργασία τους, κατορθώνουν κάθε χρόνο ν' άφαιρέσουν εκατοντάδες όκάδων κερήθρες, από τις νες που βρίσκονται στην είσοδο μόνον της κυψέλης !...

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

(Συνέχεια έκ τοῦ προηγούμενου)

Λαχταρούσε ν' άκούση κάτι που να του δώση έλπίδες, να τον παρηγορήσει... Έπληρα με συμπάθεια τό χέρι του άνάμεσα στο δικό μου, έσκυψα και του είπα : —Ήσυχάστε. Έχω κάτι να σάς πω. Κάτι ευχαριστό... Τά μάτια του άσπασαν. Αίσθάνθηκα τό χέρι του να τρέμει, να σπαταράη άνάμεσα στα δικά μου.

Ή άνυπομονησία τον έπινγε... Φαβήθηκα μην πάθη τίποτε έξαφνα και του έδωσα να πη λίγο νερό. Τό ήπιε γρήγορα-γρήγορα και έξαπλώσας τα μάτια του άπάνω μου με λαχτάρα.

—Πέστε μου... Μιλάτε μου... Άνυψήτε με... Έμάτατε που είνε... Θά την δώ πριν πεθάνω ; —Ό φίλε μου, φίλε μου, τί λόγια είνε αυτά που μου λέτε ; Γιατί γάνετε τό θάρρος σας ; Θά γίνεται καλά, θα ευνυχήσετε, μη λέτε τέτοια πράγματα...

—Κυρία κόρησά... σάς ευχαριστώ... Ζητάτε να με παρηγορήσετε... σάς ευχαριστώ... σάς ευχαριστώ πολύ... Μη με αφήνετε περυσότερο στην άγωνα μου. Πέστε μου θά την δώ ; Θά θέλήση να μου κάμη την τελευταία αυτή χάρη ; Που είνε ; Πέστε μου, ό πέστε μου, σάς ικετεύω... Κρέμαται από τό χέλι σας κόρησά... Πεθαίνω !..

—Ήσυχάστε φίλε μου... Ό,τι έχω να σάς πω είνε πραγματικώς ευχαριστό. —Είδατε την Λιάνα ; —Όχι, της έτηλεγράφησα. —Βρίσκεται πολύ μακριά άπ' τό Παρίσι ; —Όχι, θά είνε έδω πολύ γρήγορα. Ήσυχάστε.

Θά ρθη ; Μου λέτε αλήθεια ; Δεν παίξετε με τον πόνο μου κόρησά ; Συγγνώμηστε με για τα λόγια μου που σάς έλέω... Άν έξαρτε πόσο ύποφέρω !..

—Δεν σάς παρηγγώ κ. Σαβάζ. Σας συμπαύω και φροντίζω να κάνω ότι μπορώ για σάς. Έτηλεγράφησα στη Λιάνα και γυρίζει... —Ξέρει πώς είμαι άρρωστος ; —Ναι.

—Και είσθε βεβαία, κόρησά, πώς θά γυρίση ;

—Απολύτως βεβαία. Μου έτηλεγράφησε. —Σας έτηλεγράφησε ! Ή ίδια !..

—Ναι, από τη Ρώμη. Μου ζήτησε πληροφορίες για σάς. Θάρρη, μην άνησυχήτε...

—Ναι, ναι, έχετε δικιο, θάρρη... Γνωρίζω καλά την καρδιά της... Ό Θεός μου !.. Ό κυρία κόρησά, πόσο σάς είμαι ευγνώμων !.. Πώς θά μπορούσα να σάς ανταποδώσω τό καλό που μου κάνετε ;

—Φτωχέ μου φίλε... Δεν ζητώ τίποτα άπό σάς. Είχα καθήκον να σάς βοηθήσω στη δύσκολη αυτή περίπτωση και σάς βοηθά μ' όλη μου την προθυμία. Αυτό είνε όλο...

—Ευχαριστώ κόρησά ! Σας ευχαριστώ ! Ο Θεός να σάς τό ανταποδώση...

Και τα μάτια του βούρκωσαν...

Τον καθούσασα, του μίλησα με καλωσύνη, κι' έφυγα έντελώς ήσυχη. Είχα κάμει μία καλή πράξη. Έτσι μ'όρθω να πω πώς έξιλεώθηκα για τό κακό που του είχα κάμει...

Άρχει μόνον να μην άργήση να γυρίση ή Λιάνα...

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάζ)

(Την μεθεπομένην τό βράδυ)

Νά 'μαι στο Παρίσι !

Δεν είδα άκόμη παρά την κόρησά και τό γιατρό π' Έρνέστον. Συγκινημένη καθώς ήμουν ρίχτηκα στο πάδια του και του φώναξα :

—Σώστε τον ! Σώστε τον, σάς ικετεύω !..

Είμαι σάν τρελή...

Ο γιατρός δεν μου έδωσε πολλές έλπίδες για τον Έρνέστο.

Ή πληροφορία του αυτή με πλήγωσε βίθρεια.

Δεν θά ήθελα να πεθάνη ό Έρνέστος. Άν συμβή αυτό, Θεός μου, αν συμβή αυτό θά τρελλάθω...

Θά έχω διαρκώς την τύνη ότι τον σκότωσα έχω... Κι' όμως δεν ήθελα, δεν ήθελα να συμβή αυτό.

Δεν ήθελα να πεθάνη.

Ο Ζάκ βρίσκεται στην ίδια δύσκολη θέση που βρίσκεται κι' έχω. Συναιθέναται τό μέγεθος της συμφοράς αν συνέβαινε να πεθάνη ό Έρνέστος. Κάθετα κλεισμένος και καταριέται τη σκληρή κι' άδικη μοίρα του που τον ποτίζει καινούργια φαρμάκια... Γιατί να μη μπορή να χαρή την άγάπη του ; Άν με πήρε άπ' τον Έρνέστο τόκαμε γιατί δεν μπορούσαμε να ζήσουμε ό ένας μακριά από τον άλλο...

Τον φοβίζει ή σκέψις της κατακραυγής του κόσμου έναντίον του, αν ό Έρνέστος πεθάνη !...

Τι θά πουν τότε για μένα ; Τι θά πουν γι' αυτόν ; Θά ρέξουν επάνω μας την ατία του θανάτου ! Ή ζωή μας θά καταντήση μαρτύριο !...

Δεν ώθησα τον Ζάκ αν πρέπει να πάω να δώ τον Έρνέστο ή όχι. Είμαι όμως ύπερβέβαιη πώς είνε σύμφωνος μαζί μου. Ναι, θά πάω να τον δώ. Ποιός ξέρει !... Έσως ή παρουσία μου, ή παρηγορη μου κοντά του να του κάμουν καλό. Τό ποθώ τόσο πολύ αυτό !

Είδοποίησα την κόρησά ναρθη να πάω μαζί ως τό σπίτι... τό σπίτι μου... Προσπαθώ να κάμω κουράγιο, σφίγγω την καρδιά μου, καταβάλω κάθε προσπάθεια για να τον άντικρύσω χωρίς να σπάση ή καρδιά μου και να γίνη κομμάτια... Ο Θεός άς με βοηθήση...

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάζ)

(Λίγο άργότερα)

Κάθε έλπίδα μ' έχει πειά εγκαταλείψει, μ' έχει εγκαταλείψει τό θάρρος μου, ή συμφορές που με χτυπούν είνε πολύ βαρείες κι' άβυσσικές.

Ήρθε ή κόρησά και με πήρε να πάμε σπίτι. Σ' όλο τό δρόμο ή καρδιά μου χτυπούσε και σπαρταρούσε σάν τό πληρωμένο πουλί ! Δεν λέγαμε λέει ή μια στην άλλη αν και είχαμε τόσες ήμέρες να ιδωθούμε, αν και συνέβησαν τόσα γεγονότα στο μεταξύ.

Όταν τό αυτοκίνητο έφτασε στην πόρτα του σπιτιού τα γόνατά μου λύγισαν, νόμισα πώς θά λιποθυμήσω... Ή κόρησά μ' άρπάξε από τό μπράτσο και μ' άνέβασε επάνω προσπαθώντας να μου δώση θάρρος.

—Μην κινής έτσι, για τό Θεό ! Έχε θάρρος. Ή παραμικρή λιποψυχία σου θά τον έσκότωνε. Άπό την ψυχραιμία σου εξαρτάται τό πάν...

Θέλησα να της άπαντήσω με δεν είχα τη δύναμη. Την άρρησα να με παρασύρη ως επάνω, στο σαλόνι, όπου σωρίστηκα σε μία πολυθρόνα. Είχε κοπεί ή πνοή μου σάν νάχα κάμει μεγάλο δρόμο πεζή...

Ή ύπνωση του σπιτιού με δέχτηκε με σεβασμό και καλωσύνη που δεν την περιμένα. Μας είπαν πώς ό Έρνέστος είνε ξυπνητός. Άποφασίσαμε τότε να τον δώ πρώτα ή κόρησά και να τον προσποικήσω πριν παρουσιαστώ έχω μπροστά του...

Επαρμένουμε όλίγα λεπτά όσο να έρθη ή νοσοκόμος που του παραστήσανε τις ήμέρες της άρρώστιας του και να είδοποίηση την κόρησά μου, όταν έξαφνα άκούσαμε δυνατός φωνής και θόνητος.

Θεός μου πόσο έτρόμαξα !

Τό αίμα μου έπάγωσε, ή καρδιά μου έπαψε να χτυπά.

Τί είχε συμβεί !

Ή καρμιάρα πηγαίνοντας πρὸς τό δωμάτιο του άρρώστου την άντίκρισε ξαφνικά ξαπλωμένη κάτω άναίσθητη, στη μέση του πλαγίου δωματίου.

Τί είχε συμβεί !

Όπως έμνησχησα ή ό Έρνέστος άντελήφθη την όφειλή μου στο σπίτι ή ή νοσοκόμος άφησε να της ξεφύγη κάποια κουβεντα. Και σε μία στιγμή που ήσαν μόνος του έντελως, τινάχτηκε όρθος, κατόρθωσε να ντυθί όπως - όπως κι' έτρεξε πρὸς τό σαλόνι.

Μά ή δυνατότης του τον εγκατέλειψε, καλίστηκε, έχασε τις αισθήσεις του και σωρίστηκε κάτω άναίσθητος !

Τον μετέφεραν στο άρρεβράτι του και έκάλεσαν άμέσως τό γιατρό, ό όποιος ήρθε σε λίγο άνήσυχος. Έβήτησε τον Έρνέστο κι' έκούνησε θλίβερα τό κεφάλι του. Έκαμε παρατηρήσεις στη νοσοκόμο γιατί δεν τον επέβ' επε κι' έτρεξε στο σπύλι να με παρακαλέση να αναβάλω για αύριο την παρουσίασή μου στον άρρωστο ό όποιος έξακολουθούσε να μένη άναίσθητος...

Ή κόρησά ήρθε σε λίγο μ' έπληρα κι' έφύγαμε. Έφυγα με βαρετή την καρδιά, απελπισμένη, γεμάτη κακές σκέψεις... Πώς θά τελείωναν όλα αυτά ;

Είμαι λοιπόν καταρριμένη και φέρνω παντού τη δυστυχία και τη συμφορά, όπου πατήσει τό πόδι μου κι' όπου βρεθώ !

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

B. A.

«Ένα θαυμάσιον υπόδειγμα έμφυτου άβρότιτος, που έμψυχώ-
νεται με μιά ήγαλματώδη και ποιητική φυσιογνωμία. Έλεγκτή
μεταξύ των πλέον έκλεκτων, κυρία μεταξύ των κυριωτέρων κυριών.
Η όμιλία της απάντησε φώνα, εύφωτος. Φανατική άναγνώστρια
των πλέον έκλεκτων και σοβαρών βιβλίων, και διασώτης τακτικώ-
τάτη συναισθητών και διαλέξεων. Συγχρόνως παρευρίσκει στις κυ-
ριώτερες κοσμικές δεξιότητες, στις όποιες ή παρουσία της ή λε-
πτότης της, το θαυμαστόν τάχτι που την διακρίνει, και το συμπα-
θέστατον ύφος της συντελούν σ' μιά άνηφοράτην δασιν έν συγ-
χρόνισή της; προσποιήσεως; και βλαβήδους; ονομύει που έπικρατεί
άπ' άκρου εις άκρον εις το άνωτέρω «τεργαίν».

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αί δεξιότητες έπληθύνθησαν κατ' ατάς. Γεύματα άπογευματινά
βροδυνά και πρωινά ή συναντήσεις σέ κομψά σαλόνια διευθετημέ-
να κατά τρόπον ώστε να θυμίζουν μαγευτικών ντεκόρ κινηματο-
γράφου.

— Συγχρόνως άρχισαν να καθορίζονται ήμέραι και έσπεροι
δεξιώσεων, όπως κατα Τετάρτην παρά τήν προσηυτή της Γερμανίας
και τή κ. Ρένιν. Κατά Σάββατον διακρίνεται, παρά τή κ. και τή
κ. Π. Μπότσαρη σέ μικρόν φιλικόν κύκλον και ύπο τύπο / κομμά-
ν και μπριζέ.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην χορευτική έυπερις έπίσης σέ πε-
ριωρισμένον φιλικόν κύκλον παρά τή κ. και τή κ. Βασιλειάδη.
— Έν τή μεταξύ εδράζεται σέ συναγεμινών και ο μικρόκοσμος,
και ένας λευκός χορός διαδέχεται τον άλλον.

— Μασίχα παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μακκά

— Διεκρίναντο: Έυπορμόν των Στρατιωτικών και τήν ν. Μα-
ζαράκη με μαύρα, κ. Παπαναστασίου, κ. Π. Τσαλδάρη με μπλε,
κ. και κ. και Δίδα Λυκορέζου, κ. Νανδίν Σλήμαν με λαμέ χρυσό
μαύρο, κ. Μακκά με άραιότητα με μαύρο, κ. και κ. Κατοικογιάννη,
κ. Νίνα Φωτεινή με μπλε, κ. και κ. Οικονόμου άραιότητα, Δις
Αλεξάνδρα Σαΐκου με βερ άμυγ, κ. Αλεξάνδρη, κ. και κ. Κ.
Μετσίδη. Τάς κυρίας Μα θ. Μακκά, Πάντου, Γ. Μακκά, Κανάκη,
Μαλέγκου, Μόστρα, Πάλη, Περόγλου, Μαζαράκη, Θεολόγ, Ν.
Μακκά, Παπά, Παγγελη, Αβέρωφ, κ. και κ. Σκασση. Τάς κ. Στάλη
Ακριβού τούτ' εδράρη με μπλε, κ. και κ. Σαμ. Παπαφράγκου,
κ. και κ. Στ. Γκιουμπή, κ. και κ. Φ. Βάμβου, κ. και κ. Διδα Κομι-
νάκη, κ. και κ. Γουαλαμά, κ. και κ. Κανάκη, κ. και Δίδα Μαζα-
ράκη, κ. και κ. Σινεσιου, κ. και κ. Βασιλειάδη, Δίδα Χ. Ράλλη, Τας
Διδας Π. Αμπρου, Σακράφου, Χωσιώτη, Κεριαλίδη, Κανακη,
Θεολόγ, Μακκά, Παπά, Ρας Ρικάκη, Τούς κ. κ. Σαγγρη, Τω-
αννών, Μαζαράκη, Κ. Τσαλδάρη, Δ. Μακκά, Βλ. Μλενοη, Ν.
Ασα ασιδών, Σισιλιάνου, Δελιγιάννη, Φιλανος, Κοσμετάτου,
Συναδίν, Παπά, Γ. Ράλλη, Τασσαν, Τσοκον, Παγγελη, Δις
Δις, Κολινιατήν κ. ά.

— Μιά πολύ εύχάριστη δεξίωση, ματτίχα παρά τή κ. και τή κ.
Αβέρωφ παραταθείσα με άκαταγνώστον κερύ πέραν του μεσου-
ντιου ύπο τούς ήλιον, ζωοηπατή: τζαζ-μπάντ.

Στήν αιδούσα του χορού το θέαμα από τα πλέον τεργνά,
πέσσε: εύμεγρες κοπέλλες, τί λιγυρές κορμοστασίες και τόσο έ-
λεγκάντικες τουαλέτες από εκείνες που συνδυάζουν συνυσιαν,
γραμμών και έφφρε.

— Ένα όνειρ δες έμφυτον πατέλ ή Δις Μίκα Αβέρωφ με
μπλε ταρτά ως μονον γανιρίσμα ένα πελώριον φοιγγο.

Μιά τουαλέτα που την
διακρίνει έντονον «σιζ» τής κ.
Γ. Νικολαίδη με τουαλέτα

«Πρεμέ» ραυή ζωοζέττ και
είδος πασιλάας από μαύρο
βελούδο, μαιλας μανδύλη από
ζωοζέττ δαμνο στον λαμρό της
με πόλην χαριν.

— Το άνωτέρω όρατον ού-
νολον συνγωνισθή σημαντικά
με ένα άλλο φορέμα που είχε
εύμορφη πολύ εύλαστη, τής
Δος Α. Γικά από ζωοζέττ και
βελούδο μπλε κοπεναγκ, ή σι-
λουέτα της τόσο κομψή ώστε
ν' αποδίδη έντύπωσι κομψοτε-

ΑΓΥΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

ΠΟΥ ΕΚΤΑΦΕΘΗ ΜΕ ΕΚΕΙΝΗΝ ΥΑΝΗ ΚΑΙ ΟΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΝΟΝΑΞ

Μεταξύ των έκλεκτων περιχομένων της, εινε και τα εξής :

«Τό Παλαμίδη», «Η βασιλεία των Απάχιδων», «Οι έρωτες
του Βασιλέως Ηλίου και της Σιατοπούτα», «Τυρινική άναστη»,
«Η Μασσαλίνα της Γερμανίας», «Ο Καθρέπτης», «Πώς έγινε Αύ-
τοκράτωρ ο Ναπολέων Γ΄», «Ο Χαρροφύλακας», κλπ. κλπ.

Επίσης «Η ζωή του άρχηγού των Έλευθεροφρόνων κ.
Ιωάννου Μεταξά και το νέο θαύμασιον μυθιστόρημα: Τό Δράμα
μιάς Καρδιάς.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Είπε γνωστή ή γνώμη του Βολταίρου σχετικά με την ήλικία το
γροαίου μας πλανήτη. «Η γή ειπε ο μεγάλος φιλόσοφος, εινε με
γεροντοκόρη που κρύβει τα χρόνια της !» Κι' όπως θά ίδουμε πε-
ρακάτω είχε μεγάλο δίκιο.

Στήν επιστημονική Ακαδημία των Παρισίων άνεκινώθη η
λευταία ένα υπόμνημα του κ. Εμιλ Μπελό περί της ήλικίας του
κομήτου.

Έκ των διαφόρων επιστημονικών εργασιών και των τεργνών
υπολογισμών που ο σοφός άστρονόμος κατέληξε στο συμπέρασμα
ότι ή ήλικία των κομητών κυμαίνεται μεταξύ 276 και 280 έκατομ-
ρίων έτών, ειδικώς δε της Γής άνέχεται σέ... 830 έκατομύρια
χρόνια !...

Δέν είναι και πολλά βέβαια...

χνίματα.

— Παραεφθήσαν επίσης κ. και κ. Μαλαμίδη, κ. και κ. Ι. Κι-
ριακού, κ. Γ. Κυριακού, Δις Χρηστομάνου—ένα όλόδρομο λαυράκι
—λόγφ έκφράσεως εύμορφιας. Επίσης παρεφθήσαν κ. και κ.
Βασιλειάδη, Δις Ζίννη, Δες Δοανίδη, Δις Νινέτη Αβέρωφ με φέ-
ρεμα καλαίσθητο από τοβλί και κέντημα μετέ σχηματίζουν ακαία
μικρά βολάν, Δες Φραντζή με μπλε, Δες Νικολαίδη νοστιμώτες
με μπλε, κ. Α. Πατσάλη με κόκκινο, κ. Γ. Αργυροπούλου, Δις
Καίνορου μπλε, Δις Ζέγγελη, Δις Μπότσαρη, Δις Α. Αβέρωφ, Δις
Αβέρωφ, Δις Κανάκη, κ. Λυκαρδπούλου, Δις Κοντογιάννη Δις
Δίτσα, Δις Ρ. Κριεζή, Δις Ταμνιτζή πολύ έκφραστική εύμορ-
φία, κ. Αλ. Εμπεριόπου, κ. και κ. Αδαμίδη, κ. και κ. Σινιζή,
Δες Ηλίου, Δις Π. Μαυροειχάλη.

— Ο πλέον έπίσημος και συγχρόνως πλέον έπιτυχής τής έπο-
χής ήτο ο δαδεις τήν παρελθούσαν Παρασκευήν εις τήν Αμαρ-
νικήν Προεβρίαν παρά τή κ. και τή κ. Σκινερ.

— Αιθούσα, μεγαλοπρεπής, χολά πολύ εύρύχωρον ώστε να εινε
αί κινήσεις έλεύθεραι και να μη παρατηρείται ούτε ήχος ούσφε-
σπου συνυσιτισμού.

— Η οικοδόποινα έκτάκτως άβρα και συμπαθή; γιά όλους.

— Παρέστη ολόκληρον το διπλωματικόν σόμα, με έλευτέρας
φράσεις έμφανισεις, τής κ. Λωραίν μαύρη τουαλέτα και κ. Ρασσαν
με μαύρο βελούδο.

— Η τζαζ μπάντ έκτάκτως έλκυστική. Τό σουπε πολύ φινό
Τό άνωταίν άνεξάντητο.

— Ακριβέστεραι έμφανισεις ήσαν: Miss Hutchinson με τουα-
λέτα στυλ Ιβουόρ με χρυσές δαντέλλες, Miss Whales με λευκό
στυλ ταρτά, κ. Πηλειδί με λευκά, κ. Ψάλλα με μαύρα, κ. Ερην-
ταφά άρζάν, κ. Τούμπα περλέ άρζάν, Δις Μότσαρη—με μιά έ-
ρατα όνειροπολα μάτια—τουαλέτα μαύρη, Δις Δίσα Καλλέργη με
δζάντ.

Τήν παρελθούσαν Δευτέραν χορευτικών άπόγευμα παρά τή
κ. και τή κ. Πουρρή.

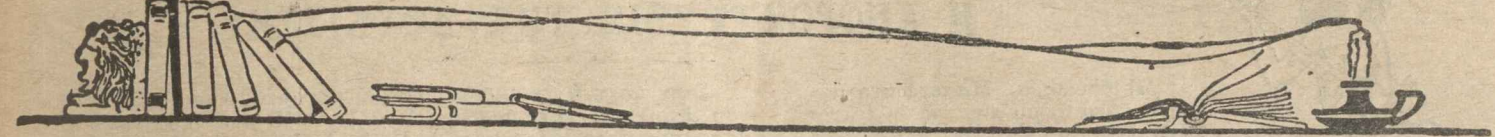
— Η Δις Μαρία Πουρρή πολύ νόστιμη με μπλε. Μεταξύ πολ-
λών ήσαν και αί Δεσποινίδες Μ. Δεμοτζί με ρόζ, Σ. Βεζανή λευ-
κά, Μανία Ψάλλα με λευκά, Τσαρλαμπά με μπλε-σιελ, Δένα Μιχα-
λοπούλου κίτρινα, Κατίνα και Φαή Χαρτομολάρη με μπλε-σιελ
ταρτά στυλ, Έλλη Γ. Μακκά με μπλε-σιελ, Γ. Α. Λαγουδάκη με
ρόζ, Αία Κομ. ά με ροζ, Ι. Μ. Σιτηνέζη με βερ-όμντ.

— Και οι κ. Κ. Ράλλη, Φιλ. Μεσηρ έτη Γ. Ν. Μακκά,
Περιβολαρόπουλος, Ν. Λαγουδάκης, Βεζανή, Ι. Β. Της κ. ά.
— Τό Σάββατον δεξιωθείς παρά τή κ. και τή κ. Κ. Βενιζέλου.
Η Μονταίν

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εξεδόθη σέ δευτέρα πολυτε-
λή έκδοση, και έκφυλοφρε-
σού όλίγων ήμερών το δ ήγημα
του συνεργάτη μας κ. Ν. Χάρο
Μπουφίδη (Γιατρον «Ασ-
Τρετς Νόχες: «Ηονής», με
θαύμασιος όλοοειδούς έξολογα-
φίας των κ. κ. Παλαμάρη και
Βεμύζου. Πωλείται άντι όρα-
ών δεκα ει: τα βιβλιοπωλεία
Β. Βασιλειου, Ζηκάκη και ει, το
Προεργιον Α. Ι. Ράλλη (Παν-
πιστημιών 22)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΠΙΡΒΑΝΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η πολιτική και στρατιωτική του δόξα ήρνε πολύ όργότερα.
Η παγκόσμια φήμη του είχε προηγηθή από τον ίδιον, στός Α-
θήνας, όπου εδιδάδετο, μεταφράζετο, έθαυμάζετο και είχε μιμη-
τάς στήν πνευματική και κοσμική άριστοκρατία του τόπου. Ο
έργος του λοιπόν, στάθηκε ένα γεγονός. Οι θαυμαστές του, και ιδίως
οι θαυμαστές του ύψωναν όλόγυρα τον έναν άδιάκοπο θόρυβο
αίων. Και προχωρούσε άνάμεσα στα σύννεφα του λιβανωτού, που
έκαιαν στο πέραςμά του, οι πιστοί του.

Μιά ήμερα—θυλούμαι—βροσκόμουννα στό «Διεθνές Βιβλιοπω-
λείον» της πλατείας του Συντάγματος, φυλλομετρώντας τα νέα
βιβλία, μαζί με τον έλθιστόντό μου Μιχαήλ Μητσάκη, που το
ώρατο του τάλαντο είχε άρχισει πιά να βυθίζεται στή νύχτα της
τρίλλας.

Ο Ντ' Αννουέντζιο μπήκε μέσα. Τόν έδειξε στό Μητσάκη, που
με την υπερβ'λική του μυωπία δέν τον είχε διακρίνει. Ο Μητσά-
κης σηκώνοντας τα μάτια του από το βιβλίο, που τον κρατούσε
σφιχτά, με τη μύτη, σχεδόν κολλημένη έάνω στις σελίδες του,
φώναξε γαλλικά, μ' έναν τόνο θριαμβευτικό :

— Voici l'annonciateur !

Ο Ντ' Αννουέντζιο δέν άκουσε και, μολονότι προσκοιλήθηκε
κάς ήταν άποροφρημένος άπ' το φυλλομετρημα κάποιου βιβλίου,
που κρατούσε, ήτανε φανερό πως είχε κοιταχθεί από την
άποροφρή του άγνωστου σ' αυτόν Αθηναίον.

Συνοργαζόμενον τότε στό «Άστ», τή φιλολογικώτερη έ-
φημερίδα της εποχής εκείνης, που την διηθύναν ο άλχημο-
νιος θέμος Άννινος και ο κ. Δημήτριος Κακλαμάνος, ο έπι-
φανής όργότερα διπλωμάτης μας. «Ημουν νέος ακόμα και το
ύφος μου είχε έπηρεασθή από την έμφραση του νιανουντζιακού
όρους, ένός συγγράμματος, που τον λάτρεια άνεπιφύλαχτα. Η
Ντούζε, άπ' το άλλο μέρος, με είχε γευτεί με την ύπερο-
χη τέχνη της. Και έτσι, έγωνα στόν ποιητή και την τραγωδία,
σ' ένα κοινό θαύμασιον, όπως ήσαν έννομένοι και άπό τον έ-
ρωτά τους. Τό αποτέλεσμα ήταν να τους άφιερώσω στό «Ά-
στ» ένα άρθρο, έχειλισμένο από λυγισμό και έμφραση, με
τόνιστο: «Οι Βαλδάρου».

Ο Ντ' Αννουέντζιο, στόν όποιο
κάποιο, είχε μεταφράσει το άρθρο αυτό, συγγινώθηκε, φαι-
νεται, από το ήχηρό έγκωμιο. Και, το άλλο πρωί, έλαβα, στά
γραφέα του «Άστ» μια έπιστολή του γραμμένη σέ πολυ-
τέλειστο χαρτί, με το περίφημο έμβλημα του «Per non dor-
mit» κλεισμένο σέ δύο κλώνους δάφνης. Με το μεγάλο, κά-
θετο γραμμό του, μ' ειχαριστούσε γιά τα «πετρονεία έξη-
μου (paroles alces στό κείμενο) και τελείωνε «με την έλπί-
δα να με συναντήση εδω ή αλλού».

Η τύχη εύνόησε τή γνωριμία μου με τον μεγάλο ξένο των
Αθηνών, δύο ήμερες όργότερα, στό γένμα που το «Άστ»
είχε προσφέρει στόν ποιητή και την Ντούζε, στό ξενοδοχείο της
«Μεγάλης Βρετανίας». Η Ντούζε δέν μπόρεσε να έρθη και δι-
καυλογήθηκε μ' ένα εγκάρδιο γράμμα πρὸς τους διευθυντάς της
έφημερίδος, που διαβάστηκε στήν αρχή του γένματος. Ο ποιητής
όμως ήταν εκεί. Τόν θυμώμαι σά να τον βλέπω ατή τήν στιγ-
μή. Ήταν εύπλοος. Στή σπιθόβολη όμιλία του, ότες μια κοινή
και τριμμένη λέξη, όστε μια κοινότητα φράση. Καθαρή ποίηση.

Μεγάλος ίερέας στό ιδανικό, στέκοτανε μυσταδό στό πιάτο του,
άκόμα, σά μπροστά σέ βωμό. Και στή διάρκειά του γένματος, δέν
έπαυε, μιλώντας ή άπαντώντας σέ ερωτήσεις—τό «Άστ» είχε
συνεργαζόμενος στό γένμα αυτό τους έκλεκτότερους άντιπροσώπου-
ς ήλληνικής διανοήσεως—να κάνει το εγκώμιο του ήλληνικού θαύ-
ματος, στή φιλοσοφία, στήν ποίηση και τήν τέχνη, με μια γνώση
και μια αίσθηση των πραγμάτων, που έκαναν κατάπληξη.

Γιά να κάνει και κάποια φιλοφρόνηση στήν νέα μας φιλολογία,
έπέμεινε ν' άκούση και νεώτερους ήλληνικούς στίχους. Ο Ιωάννης
Πολένης, που ήταν από τους δικούς μας, άπήγγειλε τότε ένα ποιή-
μα του και ο Ντ' Αννουέντζιο δέν έλειψε να έπαινεσθ τήν άρμονία
και τή χάρη της νεας μας γλώσσας.

Μετά το γένμα ήμαστε καλεσμένοι σέ μια συγκέντρωση στού
Τυπάλδου Κοζάκη, ένός εύπατρίδου, που το σπύτι του γνώρισε ο-

λες τις παραστάσεις από τήν Αθήνα έξενε δόξες. Καθώς προ-
χωρούσαμε πρὸς τήν όδο Φιλελλήνων, όπου ήσαν το σπύ-
τι του Κοζάκη, ο Ντ' Αννουέντζιο μαγεμένος από τήν
«αυτοαίτινη νύχτα», όπως τήν όνόμαζε, έξέφρασε τήν
έπιθυμία να πάη να επισκεφθί τόν Παρθενώνα. Καθώς
είπαμε όμως, ότι στό σπύτι του Κοζάκη περιέμενε με
άγανία να τον θαυμάσει, όλο το άθος της άθηναϊκής
όμορφιάς, ο ποιητής άπεφάσισε να θυσιάση τόν Παρθε-
νώνα στή νέαν ώραιότητα.

— Έχετε δίκιο... μάς ειπε. Ας άφίσουμε τόν Παρθε-
νώνα κ' ας πάμε, μια όρα άρχιτέρα, στό φιλόξενο αυτό

σπίτι, όπου μπορούμε να συναντήσουμε τήν Παλλάδα Αθηνά
και τις Καρυάτιδες.

Οι Καρυάτιδες τόν ένδιέφεραν ιδίως, και, λίγο όργότερα, έβλε-
πα τόν ποιητή περικυκλωμένο από ώραιες θαυμάστριες, που τις ελ-
χε μαγέψει ή γοητεία του λόγου του. Μια στιγμή τούς ειπε, έξον-
τας, ότι οι περισσότερες είχαν άφισει τα λευκάματά τους στής
Ντούζε γιά να της πάρουν ένα αντίγραφο :

— Πρό όλίγον, ήμουν στής Ντούζε και δέν μπορείτε να φαντα-
σθήτε τί όλοκαύτωμα είδαν τα μάτια μου. Η μεγάλη τραγωδία,
κατά τή συνήθειά της, είχε άνοψει μια μεγάλη φωτιά και έξοργε
μέσα τα λευκάματά, που είχε λάβει στό διάστημα της ήμέρας.
Βρίσκει έξερτα, μια σαδική ήδονή, να φωτίζεται από τις φλόγες
των λευκάματων, που της στέλνουν οι θαυμαστές της.

Η σκληρή φόρα είχε πιάσει και πολλά δάκρυα είχαν κυλίσει
άπάνω σέ όρατα μάγουλα.

Όλη τή βραδεία, ο Ντ' Αννουέντζιο είχε εξαφανισθή μέσα στις
Καρυάτιδες του. Και δέν τόν ξαναείδα, παρά όταν τελείωναν οι βί-
γες και ξεναγορθήκαμε πάλι, συνοδεύοντάς τον στό ξενοδοχείο
του, μέσα στήν «κροσταλλίνη νύχτα».

— Σε λίγες ήμερες—μού ειπε—σέσωγα γιά τήν Κέρκυρα, όπου
θά περάσω δυο μήνες στήν ισημερινή σκιά των έλαιώνων. Ο ή γρά-
ψω έκει το ρομάντζο μου «Il Fuoco», και, όταν το τελείωσω, θά
ξαναγυρίσω στήν Αθήνα να τό άναγήςω από μια κόλωνα
του Παρθενώνος, ως προσφορά πρὸς τήν Παλλάδα.

Δέν ξαναγύρισε ποτέ.

Μίλησα παραπάνω γιά τόν Πιέρ Λοτί. Απ' αυτόν ή ά-
πογοήτευση μάς ήρθε πολύ γρήγορα. Ο μέγας Τουκομα-
νής, πέρασε άνάμεσά μας, χωρίς να καταδεχθί να μάς κυ-
τάξη. Μας παρηγορούσε όμως ή ιδέα, ότι ο Λοτί δέν φάνηκε
φιλοφρονέστερος πρὸς τους άρχαίους μας προγόνους. Κάτω
άπό τόν Παρθενώνα εξακολούθησε να τους άγγυθί, όπως
μάς άγγήσε κ' έμάς. Στάθηκε ένας ελικρινής.

Με τόν Ντ' Αννουέντζιο το πράγματι έγιναν έντελές
διαφορετικά. Η άπογοήτευση—μια σκληρή άπογοήτευση—
μάς ήρθε άπ' αυτόν πολύ όργότερα, και με τόν που άνέλπι-
στον. Ο ώραιος Γκυμπριέλε είχε φάσει στήν Αθήνα σάν
περιπατής προσκυνητής. Και γιά να έκφράση το θαύμασί-
ου πρὸς τήν άρχαία Ελλάδα, βόηκε λόγια θεσπέσια και
τρυφερά. Επειτα μάς άφηκε, με ύποσχέσεις έρωτευμένων,
δριζομενός μας έναν ατμόνιο έρωτα. Αλλόμονο ! Στάθηκε
γιά μάς, και χειρότερο από έρωτα τής «Αντί να μάς ληστο-
νήση, άπλως, όπως κάνουν όλοι οι γόητες, μάς θυμωθήκε
ύστερ' από λίγα χρόνια, σ' έναν τόμο στίχων του, γιά να
μάς πιστολήσει με βόμβορο και γιά να όνομάσει, σ' ένα παρα-
λήρημα μεταφραστικό, τή νέα Ελλάδα—έπειτα χειρότερο,

έπειτα χειρότερο—«έρση». Αν μπορούσαμε, ταυλαστον
να να ξεγυρουμε όλα αυτά και να κρατήσουμε στήν άνάληψη μας
μόνο «le dolce perdue» όπως λέγει στη γλώσσα της πατρίδας του!

ΠΩΣ ΕΓΓΩΡΙΣΑ ΤΟ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ

Ο ποιητής των «Στροφών» είχε φθάσει στήν Αθήνα μια έλι-
βαρή εποχή. Ήσαν οι ήμερες του πολέμου του 1897. Ο φοβερός
ένωχτης τού Παρισίου, που τού ήσαν άδύνατο να κοιμηθί, πνί-
από τα ξερωμάτια, κατέφυγε μετά το μεσάνυχτα, σά γοηστή
του «Άστ»ς, γιά να περάση λίγες ώρες άκόμα, ύστερ' από το
κλείσιμ' του καφετίου του Ζ' χαράτου. Ήσαν ή ώρα της βασι-
κής δουλειάς του πιστηρίου με τα τελευταία τηλεγραφήματα, που
έφθαναν από το έξωτερικό και το πολεμικό μέτωπο και ή σιγή
δέν ήταν καθόλου γιά φιλοσοφία. Αλλά ο ποιητής δέν ήσπε
καθόλου ένοχλητικός επισκέπτης. Άφησε τόν Κακλαμάνο, που
έμενε τελευταίος στό γραφείο, να κάνει τή δουλειά του και τού
άκούσε, έαλειμένος σέ μια πολυθρόνα, να παραδίνεται στους
ρηρσμούς του, να σπύρη νεύρα το μοναχικό του-το παρτιζά-
δες του κ' κ' και να ένδιαφερόται ποτέ-ποτέ σά τελευταία νέα,
με κίποια μονοσύλλαβα. Μίλουσε πολύ λίγο. Περιέμενε όμως πάντα,
μαζί με τους άλλους, τή μεγάλη έκδοσή της νύχτας, που όργονε να
ακούση. Οι άτυχίες του Έλληνικού στρατού έφθαναν
άλλεπάλλες, με τα νυκτερινά τηλεγραφήματα. Όσοι ή-
σαν σκωθώτοι και άπελπισμένοι μέσα στό γραφείο.
Όμως έμενε μια έλπίδα άκόμα. Οι πιο όλοοειδείς περι-
μεναν να κατερθύν από τα βουνά οι θρυλικοί Σαρα-
καστανοί, φυλή νομάδων βρεζών-να ένοσθύν με τόν
Έλληνικό στρατό και γιά τα πόσων τήν τελειότητα
νύχτη. Ο Μωρέας άκούγε συχνά ν' άναφέρεται το
όνομα αυτό, ποτέ όμως δέν έτήρησε καμιά σχετική
πληροφορία.

(Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΊΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΤΟΥΝΝΕΛ

— Δεν μου έτυχε παρά μία και μόνη φορά μία τέτοια περιπέτεια, σαν αυτές που διηγείσθε, — είπα, όταν οι φίλοι μου τελείωσαν τις σχετικές με διάφορες κλειψιές ιστορίες των. — Και την περιπέτεια αυτή θα σας την διηγηθώ.

Ένα χειμωνιάτικο πρωί έβηγα να επισκεφθώ στο Ποναί ένα μικρό σπίτι, που είχε κληρονομήσει από κάποιον θείο μου. Αφού το έπεσκέφθηκα κι' ά του έφαγα και κει το μεσημέρι, ξαναπήγα τα κλειδιά στο συμβολαιογράφο του χωριού. Ο γραμματέας του συμβολαιογράφου έπωφελήθη της μεταβάσεώς μου στο γραφείο του, και με παρεκάλεσε να υπογράψω κάποια κληρονομικά έγγραφα. Αδιάφορος καθώς είμαι στο κάθε τι που άσχετα με τα συμφέροντά μου, δεν έζητησα καμιά εξήγηση απ' το γραμματέα και διέγραφα μια χαρά μου έδωσε. Τη στιγμή τέλος που έφευγα, ο ταμίας του συμβολαιογράφου με έκάλεσε και μου είπε :

— Κύριε, έχετε μερικά χρήματα να πάρετε ακόμη απ' τη κληρονομία του θείου σας. Αναλογούν 6 χιλ. φράγκα ακόμη στο μεριδί σας.

Αισθάνθηκα φυσικά πολύ ευχάριστη έκπληξη, πήρα τα χαρτονομίσματα και τα έβαλα στο πορτοφόλι μου, χωρίς να τα μετρήσω, πράγμα άνόητον, το όμολογώ, αλλά είνε οικογενειακό μας έθος να τυχόν έμπιστοσύνη προς όλους τους άσχετους έμμεσους έξ υπαγέματος με τα συμφέροντά μας.

Οι αυτά με έκαμαν ν' άρροπορήσω λιγάκι. Εύτυχος όμως το τραίνο που έφθαινε να πάω είχε κάποια μινωτή καθυστέρηση κι' έτσι το πρόφθαινα. Είδα ένα διαμέρισμα που μου φάνηκε κενό και άνεμο.

Μία κυρία βρισκόταν εκεί μέσα καθισμένη στη μικροσπινθή δεξιά γωνιά. Έγώ κάθησα πίσω, στην άριστερή γωνιά, όσο το δυνατόν μακριότερα από την κυρία, — όχι βέβαια γιατί φοβόμουν γιά τα λεφτά που είχα άπάνω μου, αλλά γιά να έφυγα από τα μεγάλα μάτια της άνεσης και να παραδοθώ στους ρεμβασμούς μου.

Η κυρία αυτή ήσανε νέα, όμορφη και κομψοτάτη. Δεν είχε ούτε βαλάντιο ούτε σάκκο τοξειωτικό. Μία όμπερλά με χρυσή λαβή περασμένη στη θήκη της ήταν τοποθετημένη όρθια κοντά της. Από την εξέταση που έκανα στο κοστούμι της, στα κοσμήματά της, σε όλο της έν γεννη το έξωτερικό, εσημαίετο την ίδια ότι ή-τανε μία πολύ καθώς πρόκει κυρία. Πήρε σε λίγο μ' άφημερίδα που ήταν διπλωμένη στα γόνατά της κι' άρχισε να τη διαβάει με τόσο άδιαφορία γιά την παρουσία μου στο ίδιο μ' αυτήν διαλέρισμα, όπως δεν καθό-ρθε να ιδω τί χρώμα είχαν τα μάτια της.

Εννοείται πως δεν έδωσα και μεγάλη σημασία στην άριστοκρατική της αυτή περιφρόνηση. Το τραίνο έτρεχε άστοχώς γιά να κερδίσει τη μικρή του καθυστέρηση, και είχαμε περάσει κι' όλα το δεύτερο προς το Παρίσι σταθμό, όταν μου ήλθε ή ίδια να ξαναδιαβάσω γραμμάτια που άλλα και και που τα είχα διαβάσει πάρα πολύ βυσινά το πρωί.

Έβαλα το χέρι μου στην τσέπη μου γιά να βγάλω τα χαρτιά που είχα μαζί μου κι' έτσι καθώς έψαχνα άγγιξα έξωφρα το πορτοφόλι μου. Μία έξαφνική χαρά μ' έπιασε τότε σαν θυμήθηκα το ποσό που μόλις είχα στα συμβολαιογραφεία και δεν μπόρεσα ν' άντισταθώ στην παιδική ευχάριστη να πιάσω στα χέρια μου την μικρή μου περιουσία. Έβγαλα λοιπόν τα χαρτονομίσματα απ' το πορτοφόλι μου κι' άρχισα να μετρώ χωρίς την παραμικρή ύπο-νοια ότι ήταν δυνατόν να με κατακοπώσουν. Η έξι χιλιάδες βρι-σκόντουσαν έμπρός μου άκέραιες, σωστές, άπειραχτες !...

Ξανάβαλα έπειτα τα χαρτονομίσματα σε μία απ' τις θήκες του πορτοφολιού μου και κατά την συνήθη μου έπιπολαιότητα τα ά-κούμνησα σ' ένα τραπέζι που έπαιζαν έμπρός μου, μαζί με τη δέση των έπιστολών που έσκόπευα να ξαναδιαβάσω. Και τις διάβασα πράγματι μία-μία τις έπιστολές αυτές, με πολύ ενδιαφέρον. Κατό-πιν κύταξα μηχανικά πλάι μου, όταν ένας σιδηρέσιος κρότος με έήσυχα.

Περνούσαμε απ' τη γέφυρα Άνιερ και μόλις το άντελήφθη η ήσυχα. Η νεαρή κυρία έδίσπλωσε έν τω μεταξύ την έφημερίδα της και χωρίς να γνωρίσει το κεφάλι της προς έμένα, άρχισε να βγάδι άπό το γάντι του δεξιού της χεριού. Κοντεύσαμε να φθάσουμε στο τέρο-μ' του ταξιδιού μας και σκέφθηκα, έτσι τυχαίως, πως δεν ύπήρχε λόγος να βγάδι ή κυρία το γάντι της. Μολαταύτα, χωρίς να βάλλω σκέπτετα άριστοκρατικά δάχτυλά. Αυτή γιά να τα κάνη να ξεμου-νησία. Παρατήρησα έλσισης ότι στο δεξί της χέρι δεν φορούσε κανένα δαχτυλίδι ή βραχιόλι. Είχε άρχισει πιά να σκουτε-

νιάζει. Στο βαγόνι μας το φώς δεν ήταν ακόμη άναμμένο. Έτσι από λίγο σ' ένα έκκοφαντικό θόρυβο των τροχών μπήκαμε στ' τοούννελ του Μπατινιόλ.

Αυτή άκριβώς τη στιγμή άντελήφθη, — ω ! άντελώς άδίστατα μέσα στο θόρυβο που γινόταν — άντελήφθη λέγω, ένα γλισθηρό έλαφρό, σαν να θρηνούσαν μέσα στο χαρτιά μου. Παρά την άδο-φορία μου ο νοός μου έπήγε άμέσως στο πορτοφόλι μου. Και με-μιά κίνηση ατόματη και άπότομη όρμησα έξωφρα, με τα δύο μου χέρια άνοιγμένα στα σκόρπια μου χαρτιά και τα έσφίξα και κει.

Κάτω απ' τα χαρτιά αίσθάνθηκα τότε ότι είχα σφίξει και κει άλλο, ένα πράγμα που, όμοιο με μικρό έζω πιασμένο σε παγίδα, προσπαθούσε να ξεφύγει, έπέλεσε άπελπισμένα ! Έσφίξα τότε περισσότερο, με όλο μου το βάρος, με όλη μου τη δύναμη...

Το τραίνο άφηνε έξωφρα ένα διαπεραστικό σφύριγμα, λα-γισψε την ταχύτητά του και όστρε- σταμάτησε μακριά από το σκοτάδι του τοούννελ...

Τι συνέβαινε; Δεν ήξερα. Μολαταύτα ή άγωνιώδης πάλη έκο-λουθούσε μέσα στο σκοτάδι. Έξακολουθούσε σιωπηλή, ύπουλη, συγχρότως όμως και άγρια και άπεγνωσμένη. Καταλάβαινα τότε πως κρατούσα άνάμεσα στα χαρτιά μου ένα χέρι, ένα χέρι που έίλωσε να μου πάρει το πορτοφόλι. Και το χέρι αυτό είχε πάντα τώρα άκίνητο σαν νεκρό ! Στο μεταξύ αυτό δεν άκουγα πιά με τίποτε, ούτε μία νύξη. Έμουν βέβαιος πως ή κλεφτή ήταν ή άγνωστη κυρία που καθόταν άντίκρου μου στο βαγόνι. Είχε συ-ματήσει την πάλη μαζί μου γιά να ξαναπάρη δύναμεις, ένοιασε ότι μέσ' σ' ό σκοτάδι που άπλωνόταν γύρω με παραμόνευε προδο-τικά Πιγμένους από συγκίνησι, έξηντλημένους απ' την νεύση αυτήν υπερκόπαισι, περίμνη... το φώς σαν λυτρωμό...

Έστρεφα άπ' όλην όρα, πολύ λίγη κατά πάσαν πιθανότητα, της όποιας όμως θα μου ήταν άδύνατο να προσδιορίσω τη τά-κεια, το τραίνο ξανάρχισε να προχωρεί.

Τέτοια άνακούφισι, όποτε χωρίς να το θέλω άφρασε κι' μου πέση ή νευρική μου υπερένταση. Το χέρι όμως το κρατούσα καλά. Κι' έξαφρα το ένοιασε να έζητη ή ξεφύγει, να παλεύει άπεγνωσμένα, όχι σπασμωδικά στη τη φορά, αλλά με μία προσπάθεια συνεχή, έπιμονή. Έπε-που αίσθανόμουν όλόκληρη τη δύναμή του. Κι' απ' τα δάχτυλά μου, κάτω απ' τα χαρτιά, τόνοιωθα το χέρι α-τό να κινεί, να ξεφεύγει λίγο — λίγο.

Έκανα τότε την άπερισκεψία ν' άνασηκώσω λίγο τις παλάμιες μου, γιά να το ξαναδράξω καλύτερα, αλλά όταν τις ξανακατέβασα δεν είχασα πορά μόνον το πορ-τοφόλι μου.

Το χέρι είχα ξεφύγει κι' έγώ δεν έξω πως... Άνοιξα άμέσως μέσα στο σκοτάδι το πορτοφόλι μου, άγγιξα τα 6 χιλιάφραγκα, τα έχωσα στο στήθος μου, έκλεισα το σάκκι μου και σπυράωσα βλακωδώς από πάνω τα χέρια μου. Τέλος ένα γκρίσο φως είσδυσε στο βαγόνι.

Η σκηνή που είχα συμβή ήσανε τόσο άγρια και τόσο άπίστευτη όστε δεν μπόρεσα να συναρμολογήσω τί σκέψεις μου. Έμουν συντετριμμένος και σε μία κατάσταση όμοια μ' εκείνη όπου βρισκεται κανείς όταν ξυπνήνει από κακό ύ-νειρο. Την πρώτη μου ματιά όταν φωτίστηκε το βαγόνι την έβρη-ξα προς την νεαρή γυναίκα. Καθότανε στην ίδια θέση, έχοντας την ίδια στάση της άγέρωχης άδιαφορίας. Δεν ύπήρχε καμιά δια-ξία στην τουαλέτα της : Καμιά πεννή το φρεμάτος δεν φαινότανε να είχε σαλεύσει. Η έφημερίδα διπλωμένη βρισκόταν ακόμη πάνω στα γόνατά της και ή όμπερλά με τη χρυσή λαβή όρθη στο πλάι της. Μονάχα, ή ταξιδιωτίσσια μου φαινότανε χλω-μότερη από πριν, και με τα μάτια καρφωμένα στον καρπό του χε-ριού — τον καρπό της πόν πληγμένο ίσως — ξανακούμπωσα το γάντι της, με την ίδια δεξιότητα αλλά και πιο έωφρα...

Άληθινά πηγαινα να πιστέψω ότι έξυπνούσα από κάποιο ύνερο. Τι μπόρεσα να πω πιά ; Τίνας την μαρτυρία θα έπικαλούμην ;

Το τραίνο πλησίαζε να σταματήσει. Η ταξιδιωτίσσια σημάχθη, άφρασε να χελάσει να σταματήσει. Η ταξιδιωτίσσια σημάχθη, και με μία έκπληκτική ψυχραιμία, πέρασε από μπρός μου ψυφί-ξεντας με μία φωνή ήρεμη και μ' ένα τόσο τυπικής ευγένειας :

— Συγγνώμη κύριε !

Έστρεφα κατάβασα το τζάμι του παραθύρου ήτυχα και με μία μικρή έπιπολαιότητα χειρονομία, έκαμα νόημα σ' ένα σιδηροδρομικό υπάλληλο να ής άνοίξει την πόρτα του βαγονιού.

Αν και δεν με είχε κλέψει, έκλεισα τα χέρια μου γιά ν' άντιστα-τή, και με κούταξε με τόσο έπι-πληξία και με τόσο άγνόνητα όστε την άφρα να φύγει. Αν δεν ήταν τσαλακωμένα τα χαρτιά μου θα άμφεβόλα άκούμνησα ή μονομαχία έκείνη ή σιωπηλή ή έξαλλη και τραγική των χεριών μακριά από σκοτάδι του τοούννελ είχε πρόγματι συμβή από όλγος, κι' ότι δεν ήταν ένα άπλό ύνε-ρο... ένα κακό ύνειρο...

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΥΜΠΡΕ'Ι'Γ

ΑΝΟΙΞΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ !

— Ο κύριος Κρουαζέλλ είνε έδω ;
— Όχι, κύριε Ζάκ. Ο κύριος είνε στο Μουσείο και μου φαί-νεται πως θα μείνει εκεί όλο το άπόγευμα !

— Ά, τόσο το χειρότερο ! τόσο το χειρότερο !
— Ένδ, όμως, έλεγαν αυτό τα λόγια, τα μάτια του νέου έχαμο-γελούσαν τόσο γλυκά, το στόμα του έχαμογελούσε, όλο το πρό-σωπο έχαμογελούσε σαν νάλαγε μέσα του : « Ά, τόσο το καλλίτε-ρο ! τόσο το καλλίτερο ! »

— Κύριε Ζάκ, δε θα παρθε μέσα ; ρώτησε ή ύπηρέτρια.
— Ναί, μα έξέρεις, καλή μου Φελισί...

— Η δεσποινίς Σιμόνη είνε έδω !
— Τόσο το χειρότερο, έπί τέλους ! Θα μείνω γιά να περιμένω τον κύριο Κρουαζέλλ ως που να γυρίσει !

— Ένδ ή ύπηρέτρια έπήγαινε στην κουζίνα της, ο νέος έπρο-χώρησε προς την τραπεζαρία κι' άνοιξε την πόρτα χωρίς να χτυ-πήσει. Τον ύποδεχθηκε άμέσως μία έλαφρή κραυγή πρόμου.

— Σ' έπρόμια, Σιμόνη ! Ω, σου ζητώ συγγνώμην ! Έβιαζό-μουν, όμως, τόσο να σε ξαναδώ !

— Έχουμε, βλεπεις, πολύ καιρό να ιδωθούμε !
— Μα όλόκληρη μέρα, για φαντάσου ! Είκοσιτέσσερες σωστές ώρες ! Λίγο το λες αυτό !

— Σιωπηλοί έξωφρα οι δύο νέοι έκτυπάζοντο μέσα στα μάτια, μ' ένοιασε τα δάκτυλά τους, άδιάφοροι γιά κάθε τι άλλο που δεν ή-ταν σχετικό με την κραυγή τους χαρά.

— Έκείνη, μ' όλη την έπλή σκόρα φορεσιά, φαινότανε σαν ρόδο που άνοιγε τα πέταλά της στο φωτεινό ήλιο, με την άκτινοβολία λάμψι τον έκτο της χρόνων. Αυτός, έλαφρ ή κραυγή της όμοια σ' έναν έσθλο, φαινότανε να έδε-χτο έπάνω του την άνατανάκλαση της έμφροιάς της φίλης του.

— Η έπλή άγάπη τους χαμογελού-σε σ' άνοιχτά τους χείλη.
— Η Φελισί, είπε έπί τέλους ο Ζάκ, μ' έπληροφόρησε πως ο μπα-μπάς σου είνε στο γραφείο του. Θα-μιασε, λοιπόν, λίγες στιγμές έλεύ-θερο !

— Ναί, Ζάκ κι' αυτό με κάνει να είμαι πολύ ευτυχισμένη. Έχω μιά τόνη όρμη, γιά άναγκάζομαι να κερθώ άπ' τον πατέρα μου ένα αί-σθημα τόσο φυσικό σαν το δικό μας !

— Μήπως φταίω έγώ, Σιμόνη, αν άλλωζ ή μπαμπάς σου κουβέντα κάθε φορά που πάω να το μιλήσω γιά γάμο, αν μου κλείνει το στόμα κάθε φορά που πάω να το μιλήσω γιά την άγάπη μας ;

— Τι τα θέλεις, φίλε μου ! Φαν-τάζεται πάντα πως είμαι κοριτσάκι άκόμα, νομίζει πως βρισκαίμαι έδω μόνο γιά να τον βοηθήζω : στην έργα-σία του !

— Άχ, αυτοί οι σοφοί !
— Θα σπάσεις, καλέ, έπί τέλους !

— Άχ, αυτοί οι σοφοί ! Η κραυγή αυτή έξφυγε απ' τα χείλη του Ζάκ χωρίς καμία βέβαιη, αλλά με κάποια μεγάλη άπελπισία.

Άληθινά, ο κ. Γουλιός Κρουαζέλλ, διευθυντής του Μουσείου, μέ-λος της Αρχαιολογικής Έταιρείας, ύποψιος γιά το Ίνστιτούτο, δεν ήταν διόλου συνηθισμένος άνδρας. Χήρος πριν από πολλά χρόνια, με άρεκα έίπο ήμ. τα, έλεύθερος και χωρίς ύλικές φρον-τίδες, είχε άφοσιωθεί έντελώς στην έπιστήμη με πάθος.

Τ' αυτόν μόνο να περσινα να ύπηρεχαι, τα περασμένα με τα άρεκα τους μνημεία, τα άρχαία άγάλματα, — τα περασμένα, που τ' άνασκάριζε, τάβγαζε μέσα από τα βάθη της γής, τ' άνάστανε άκόμα. Από τα παρόντα δεχότανε μόνο όσα του διευκόλυναν ή, άναζητήσεις του, το σιδηρόδρομο, παραδείγματα χάριν, που τον μετ'φερε στους τόπους των άνασκαφών και τη φωτογραφία, που του διατηρούσε την εικόνα των ευρημάτων του. Όσο γιά το μέλλον, αυτό ούτε το ελογιάριζε διόλου.

Και όμως αν δεν άλλαζε τίποτε γύρω απ' το σοφό, αν το σπεί-νο έμεινε το ίδιο όιος ήταν πάντα, μόνο λίγο περισσότερο γε-μίο από ά χαλιογικές συλλογές, κάποιος, όμως έμεγάλωνε, άλ-λας έντελως, έκανε άληθινα τα χέρια του προς τη ζωή κι' ο κύ-ριος Κρουαζέλλ δεν είχε διόλου δικη που δεν το έπρόσφερε γιάτί ο κάποιος αυτός : ήταν ή ίδια του ή κόρη, το μοναδικό βλαστόκι του σπαιτού του.

Ο άρχαιολόγος άγαπούσε, βέβαια, τ. Σιμόνη, με το δικό του τρόπο, όμως, σαν κάποιο άντικείμενο πολυτελείας που έπρεπε να μένει άνένεργη. Η νέα έξακολουθούσε στο μυαλό του μέσα να είε κοριτσάκι πάντα. Ο Ζάκ, ο γείτονας και παιδικός της φίλος ήταν ένα παιδί κι' έκείνος. Μόνο όταν άνάγ. ειλε στον κ. Κρου-αζέλλ πως ήρε το διπλωμά του απ' το Πανεπιστήμιο, έπρόσβε ο σοφός πως το γεγονόπούλου του είχε βγάσει μονστάκια. Κι' όταν

σε λίγο ο νέος του έπρότεινε συνεργασία, ο γέρος σοφός ένοιασε πως το παιδί με τα κοντά παντελόνια ήταν σήμερα άντρας σο-στός με άν'οικες ιδέες.

Ο κ. Κρουαζέλλ, δέχθηκε τη συνεργασία έκείνη που του έξη-σφάλιζε μιά άνέλπιστη συνδρομή. Κι' ένα χρόνο τώρα ο Ζάκ τον έβοηθούσε στί έπιστημονικές άναζητήσεις του, τον παρακολου-θούσε στα ταξείδια του κι' έτσι, με την καθημερινή σχεδόν έπαφή ο έρος έδωσε σιγά-σιγά με τις χρυσές του άλυσίδες τις καρδιές των δύο νέων.

Ο σοφός, φυσικά, δεν είχε νοιάσει τίποτε. Κι' όταν μία μέρα ο νέος τον ρώτησε :

— Η δεσποινίς Σιμόνη δεν σκέπτεται να παντρευτεί ;
— Τού άπήνησε φυσικάτα :

— Η Σιμόνη είνε κοριτσάκι άκόμα. Άφήστε την να μεγαλώ-ση πρώτα !

Κι' όταν άλλη φορά πάλι του είπε :

— Θα ήσουν πολύ ευτυχισμένος αν εύρισκα γυναίκα τόσο τέ-λεια σαν τη δεσποινίδα Σιμόνη !

Ο σοφός του άπήνησε :

— Είσαι τρελλός, παιδί μου ! Στην ηλικία σου μόνο γιά την έργασία πρέπει να σκέπτεται κανείς !

Τι αυτό ο Ζάκ ήταν άηλιτισμένος και ή Σιμόνη προσπαθούσε πάντα να τον παρηγορή.

— Ένοια σου, φίλε μου, του είπε τώρα. Η άληθινή άγάπη θριαμβεύει πάντα. Έλα, βοηθήσε με να τακτοποιήσω αυτές τις φωτογραφίες !

— Ά, ναί, την περιφρηη συλλογή των άγαλμάτων χωρίς χέ-ρια και χωρίς πόδια !

— Σιωπή, καλέ ! Άνοώ τη σκάλα που τρίζει. Νά ο μπαμπάς !

Ο κύριος Κρουαζέλλ φίλησε άφηρημένος την κόρη του, έσφίξε άφηρημένος το χέρι του συνεργάτου του και ρώ-τησε :

— Σιμόνη, έτακτοποιήσεις τις φω-τογραφίες ;

— Αυτές τακτοποιώ, μπαμπά.

— Και σ' ό Ζάκ, έβγαλε τις καινούργιες πλάκες ;

— Σας ζητώ συγγνώμην, το έ-έχασα έντελώς !

— Άς μη χάνουμε, λοιπόν, και-ρό. Πάμε μαζί στο σκοτεινό θά-λαμο !

Οι νέοι έκτυπάζθηκαν γεμάτοι άποθήρουνσι, έπρεπε, όμως, να ύ-πακούσουν...

Όταν βρεθήκαν μόνον τους μέ-σα στο σκοτεινό θάλαμο, ο κ. Κρουα-ζέλλ είπε στο Ζάκ...

— Σε λίγο θα ξαναδής, φίλε μου, κάτι άξιοθαύμαστον, το άριστούργημα έκείνο της γλυπτικής του 3ου αιώνας, χωρίς χέρια και χωρίς πόδια, που έφωτογράφη-σες μόνος σου την ήμερά που έπήγαμε έκδρομή μαζί με την Σιμόνη στον τόπο των άνασκαφών. Έμπρός, δόσε μου το πυρογυάλιον δέξ ! Άληθινά άριστούργημα, σου λέω !... Δόσε μου τώρα την πλά-κα... Τάραξε λίγο τη λεκάνη !

Μία στιγμή έμειναν σιωπηλοί κι' οι δύο. Έπειτα είπε πάλι ο σοφός :

— Νά, κούταξε ! Άριστούργημα σωστό, κι' άς μην έχη ούτε χέρια, ούτε πόδια !

Έψωψε έπειτα την πλάκα κι' έκτυπαξε προσεκτικά :

— Μα έδω βλέπω πόδια και χέρια... Δεν είνε αυτό το άγαλμά μου ! Ο Ζάκ κούταξε κι' αυτός και έξωφρα έγινε κάσυχρος. Στη φωτογραφία φαινόταν... ή Σιμόνη, που έλαμπε μ' όλη την άκτι-νοβολία του γοητευτικού προσώπου της !

— Τι σημαίνει αυτό ; ρώτησε ο κ. Κρουαζέλλ.

Ο νέος άναγκάστηκε έπί τέλους να πηδή την άλήθεια.

— Ναί, θρησκεία τώρα... Μου είπατε να φωτογραφίσω το άγαλμα, έμεινε, όμως, μία πλάκα μόνο κι' έγώ έπρότιμηση να φωτογραφίσω τη Σιμόνη !

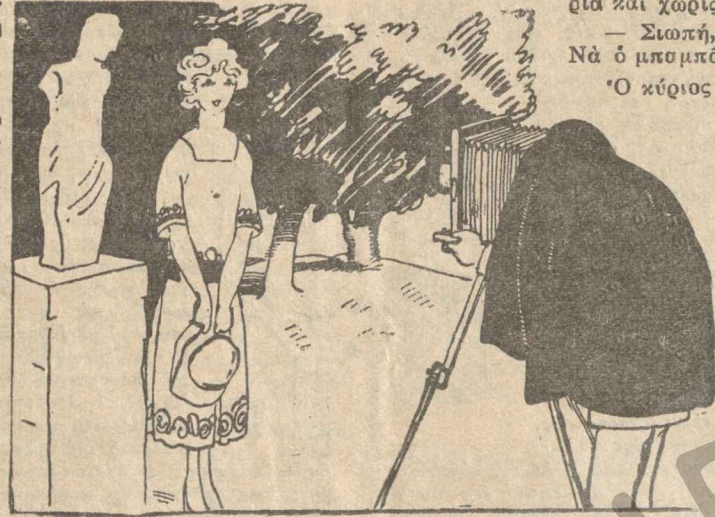
— Μα γιάτί αυτό ;

— Γιάτί... την άγάπη !

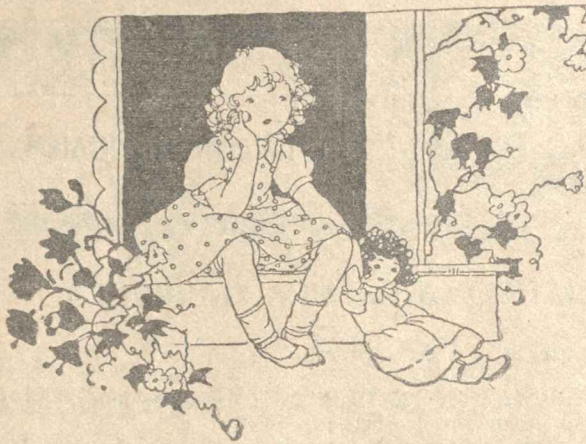
Ο σοφός, με την πλάκα άποσταμένη πάντα προς το φώς, κού-ταξε το κλισέ. Γιά πρώτη φορά έβλεπε πως ή κόρη του ήταν σο-στή γυναίκα, όμορφη, όρθη γιά την άγάπη. Γιά πρώτη φορά έν-νοιασε το αίσθημα του συνεργάτου του... Γύρισε τότε άπ'ότομα προς τον Ζάκ και του είπε :

— Είσαι τρελλός, άλήθεια, και σ' έχεις δικη ! Ναί, έχεις δι-κη που περιφρονείς τις άρχαίες πέτρες ή προτιμάς τη χάρη και τη δροσιά της νεότητας. Άγαπάς τη Σιμόνη και ή Σιμόνη σ' άγαπά. Σου την δίνω !... Και σ' άκούμαι, παιδί μου, να έ-τυχησέτε !...

Ζάκ Ντυμπρέ'ι'Γ

Έπρότιμηση να φωτογραφίσω τη Σιμόνη !

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Η ΡΕΚΛΑΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ ἱστορία τῆς ρεκλάμας. Τὰ τραγούδια γιὰ τοὺς ξένους διάσους. Τὰ πρωτοχρονιάτικα ποιήματα τῶν διανομέων. Καὶ ὀλίγη πολιτικὴ. Ρεκλάμες ἐστιατορίων. Ἡ πάλαι ποτὲ φτηνία. Ἡ δύναμις τῆς ρεκλάμας. Τί γίνεται ἄλλου Μερινὰ παραδείγματα, κτλ. κτλ.

Ἐγὼ φάμε πρὸ καιροῦ πὼς πρωτάρχισε ἡ ρεκλάμα στὴν Ἑλλάδα, πὼς ὁ παλὴς τελάλης μεταβλήθηκε σέ... διαφήμιση καὶ ποιὲς ἦσαν οἱ πρῶτες ἀγγελίες καὶ εἰδοποιήσεις τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Συνεχίζουμε σήμερα μὲ νέα περιέργα καὶ κοινὰ δείγματα, τῆς πρῆτης ἐμφανίσεως τῆς ρεκλάμας στὴν Ἑλλάδα. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁθωνοῦ δὴν κανένας ξένος διάσος, ἡ κανένα Ἱταλικὸ μελόδραμα ἐρχότανε στὴν Ἑλλάδα, παρακαλοῦσε κανέναν ἀπὸ τοὺς γνωστούς τότε ποιητὰς, νὰ τοῦ κἀνὴ κανένα διαφημιστικὸ ποίημα, γιὰ τὴ πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου.

Κι' ὅταν ἀρχίζεν ἡ παράστασις τὸ ἐνθουσιασμένο ἀκροατήριον ἀρνεῖτο περιστερία καὶ στρουθία, ὅπως συνήθιζαν τότε, στὴ σκηνή, ἡ πετοῦσε μεγάλες ἀνδρόδεσμες μὲ ἕνα... πορτοκάλι στὴ μέση σὰ πόδια τῶν ἠθοποιῶν! Ἐρρίπτοντο συγχρόνως, σὺν χωματιστῇ βροχῇ ἀπὸ τὸ ὑπερῶο πολύχρωμα χαρτιά, ἀπάνω σὰ ὅποια ἦσαν τυπωμένο τὸ τραγουδάκι πρὸς τὴν ἀξιοθαύμαστο πρωταγωνίστρια. Ἐνα τέτοιο, σὲ κάποια Ἀδελλινὰ, δημοσιεύσαμε σὲ περασμένο φύλλο μας.

Ἄλλη ἐκφάνσις τῆς ποιήσεως—ρεκλάμας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν κι' οἱ στίχοι τῶν διανομέων τῶν ἐφημερίδων τῆς Πρωτοχρονιάς. Τὰ ποιήματα αὐτὰ τὰ ἔκαναν οἱ κρῆτιστοι τῶν τότε ποιητῶν. Κι' εἶχαν καὶ τὸν ἑαυτοῦς τοὺς τὰ ποιήματα αὐτά. Γιατί τότε ἡ ἐφημερίδες δὲν ἦσαν ἐλευθέραις νὰ γράφουν καὶ νὰ κατακρίνουν δι' ἡθέλαν κι' ἐστὶ τὸ κατηγορητήριο μετετίθετο σὰ στόμα τῶν διανομέων οἱ ὅποιοι ἦσαν καὶ ἀνεύθυντοι. Στὰ ποιήματα αὐτά, τὰ ὅποια εἶναι ἀξιωματικὰ, συνοψίζονταν ὅλη ἡ κίνησις τοῦ παρελθόντος βίου.

Νὰ ἕνα ποίημα τέτοιο τοῦ Ραγκαβῆ ποὺ γράφτηκε γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά τοῦ 1844.

Κι' ἡ «Εὐτέρπη» προσφωνεῖ, εὐχὴν συγχαρητήριον δὲν εἶναι, τὴν γνωρίζετε, ἐφημερίδα πολιτικὴ, τὸ ἀρδρὸν ἑκατὸν ἐπὶ, δὲν ἔχει θέμα κύριον καὶ δὲν φροντίζει ἀν' αὐτὸς ἡ ἐκείνης διοική. Δὲν εἶναι οὐτ' ἐφημερίδα σοφὴ κι' ἐπιστημονικὴ, δογματικὸν φιλοσοφικὸν δὲν εἶναι σπουδατικόν, οὐτε προσφέρει τὸ ξηρόν τῆς γνώσεως ποτήριον. Χορὸς τὸ μικρὸν πόμα του, νὰ συγκεράσῃ μὲ γλυκὺ. Δὲν σὰς ἐπιτρέπεται λοιπὸν βαθμοὺς καὶ ὑποεργήματα κι' ἐπιτυχίαν βαίνοντας καὶ ἀντιπάλων συμφορὰν, καὶ δάφνας τὰς ρητορικὰς καὶ τῶν Βουλῶν τὰ βήματα. Οὐδὲ σοφίαν εὐχεται μεμψιμοιροῦν καὶ σοβαράν, ἀλλ' εὐχεται ἀνώτερα αὐτῶν πλεονεκτήματα τὴν τέχνην, τὴν παιδιότητα, τὴν εὐθυμίαν, τὴν χαρὰν.

Τὰ ξενοδοχεῖα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ τὰ ἐστιατόρια ἔκαναν τὴς ρεκλάμες τῶν ἀρετὰ ἐπίσης πρωτότυπα. Νὰ μιὰ περικοπὴ ρεκλάμας ἀπὸ τὸ τότε ξενοδοχεῖον ἡ «Ὀλυμπία».

«... τὰ στρώματα καὶ τὰ κρεβάτια εὐρίσκονται εἰς καθαρὰν κατὰστασιν»

Φαντάζεσθε Δηλαδὴ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λίγα λόγια τί ἀκαθαρσία εἶχαν τότε τὰ ξενοδοχεῖα!

Νὰ καὶ μιὰ εἰδοποίησις περιέργη τοῦ 1850, περὶ ἐργὴ καὶ κατὰ τοῦτο ἀκόμη. Ὅτι εἶχε καὶ τὴν τιμὴ τοῦ φαγητοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

«Ἐνεκεν εὐωκερικῶν ἀνακαινισμῶν καὶ εὐπρεπειᾶς τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Σκουζέ, τὸ ἀνωθεν τῆς Καπνικαρέας ξενοδοχεῖον τῆς «Ναυπλίας», μὲνι ἀρχὸν ἔχει τῆς 12 ἐλευσμένων Μαρτίου, διὰ πάλιν θέλει κάμει ἐναρξὴν τῶν ἐργασιῶν του. Ἀέποτε πρόθυμος καὶ ἐπιθυμῶν δ' ἀπορραϊνόμενος, ὥστε οἱ ἐντιμοὶ κύριοι συνδρομηταὶ νὰ εὐχαριστοῦνται καὶ τὰ προσπορίζονται τὰ τῆς τροφῆς του μετ' ὀλίγης δαπάνης (utile dulci) προσδοκῶν τὰς ἀκολούθους τιμὰς δι' ἑκάστην μερίδα.

Σοῦπα λεπτὰ 12. Βρασιὰ καὶ ἐντραδες λεπτὰ 20. Ψητό ἀπὸ 30 ἀρχὴ τῶν 40. Ψεῖο πωποδῆποτε παραιοκενασμένον λεπτὰ 35 ἀρχὴ τῶν 40 κλπ.

Αἱ δὲ τιμὰι τῶν ἡμίσεων μειοῦνται, ἐκτός τῆς σούπας, πρὸς...

διορίζονται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Βρασιὰ καὶ ἐντραδες λεπτὰ 15, Ψητό ἀπὸ 20 ἀρχὴ τῶν 25, τὸ ἀπὸ 25 ἀρχὴ τῶν 35.

Πρὸς γνῶσιν τῶν πενηντητῶν καὶ τῶν ἐλπίων προσηγοριῶν ξένων, θέλει ἐνοικιάσονται καὶ κάποια καθαρὰ καὶ κομψῶς κεκοσμημένα πρὸς δαψνὴν τὴν ἡμέραν καὶ δαψνὴ 30 τὸν μῆνα... Κεῖνται ἐν οἰκίᾳ εἰς θέσιν κεντρικωτάτην, ἡσυγῶν, καὶ εἰσὶν ἐξαιρετικῶς καθαροὶ μὲν τὸ θέρος, ζεστοὶ δὲ τὸν χειμῶνα εἶμαι εὐέλπιδες διὰ τοσόν τὸ εὐγενὲς κοινόν, ὅσον καὶ φιλόμουνοι κύριοι φοιτῶνται κτλ.

Ἀλλὰ δὲν δημοσιεύουν μόνο τότε τὰ ξενοδοχεῖα ἀγγελίας, ἀλλὰ οἱ Βουλενταῖ.

Διαβάστε πᾶρα κάτω:

«Ὁ ἐντιμὸς βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας Ἀθρῶν, κοινοποιεῖται δι' ἡμᾶς ἐπιστῆμην λατρεῖς διὰ τὸ ὑγειονομικόν καὶ λαομακάριον προσωπικοῦ τὸν ἐπιθυμῶν ἵνα διενεθῇ πρὸς αὐτοὺς ἡ σὺν Τετάρτῃ τῶν Ἑσπεριῶν».

Στοὺς κατόπιν χρόνους τὴν μεγαλειτέραν κίνησιν, σὺν αὐτῶν τῶν ἐφημερίδων ἔκαναν οἱ τότε κατασκευασταὶ κοινὰ ἔργα. Πικινέλης κλπ.

Ἐξακόσιες δραχμὲς τὸν χρόνο, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἰσελάσαν ἀπὸ τὴς ρεκλάμας τοῦ «Κοινὰ» καὶ αἱ τρεῖς πρῶτες ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ «Ἀνατολὴ» «Ἐφημερίς» καὶ «Ἄστυ».

Ἐννοεῖται οὖν τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν ἦν ἴσως ἀπέναντι τῶν ρεκλαμῶν τῶν Ἑσπεριῶν οὐκ οὐκ.

Ἡ ραπτομηχανὴς τοῦ «Σίγγο» πληροῦσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γιὰ ρεκλάμα, μόνον στὴν Ἀνατολὴν χιλιάς ἐπτακόσιες δραχμὲς τὸ εἶος.

Οἱ Ἕλληνες ἐμποροὶ καὶ βιομηχανοὶ, ποιοῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ἀκόμα καὶ σήμερ δὲν ἔχοντες τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς ρεκλάμας. Μὲ τὴν κλάμα οἱ μηχανεῖς «Σίγγο» ἀπὸ τότε ἀκόμα ἔχοντες ἦσαν καὶ σὲ πειρὸ μικρὰ Ἑλληνικὰ χαρμὰ, πολλὰ εἶδη ἐγγυητοῦ παραγωγῆς, εἶναι ὄντως στὴν Ἑλλάδα.

Στὴν Ἑλλάδα δὲν κατανοήθηκε ἀκόμη ἡ δύναμις τοῦ περιοδικοῦ, ὅπου ἡ διαφήμισις εἶναι μόνον διαρκεστέρη, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ παντοειδής.

Γιατὶ ἐνθὺ τὴν ἐφημερίδα τὴ διαβάζει κανεὶς πέντε λεπτὰ καὶ εἶπαι τὴν ἀφίνη, τὸ περιοδικὸν τὸ χρυσοδένει, τὸ ἔχει πάντα βιβλιοθήκην του, τὸ διαβάζει, τὸ ξαναδιαβάζει, θὰ περῶσιν ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ θὰ μείνῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ διαβίξεται αἰώνως.

Ὁ «Κοτὴ» καὶ ὅλοι οἱ μεροποῖται τῶν Παρισίων ἐξοδεύοντες πλάσια γιὰ ρεκλάμες σὲ περιοδικὰ, παρὰ στίς ἐφημερίδες.

Πρὸ 35 ἐτῶν ὁ μέγας κατασκευαστὴς γυναικείων ἐνδυμάτων ἐν γένει γυναικείων εἰδῶν εἰς τὸ Βερολίνον Χέρτζον, ἔλεγε:

«Δὲν εἶχα πολλὰς δουλειὰς καὶ ἤμουνα ὑποχρεωμένος οἰκονομικὰ στενοχωρῶν νὰ κλείσω τὸ κατάστημά μου. Ἀποφασίζοντες τότε νὰ δημοσιεύω ρεκλάμες καὶ ἐξώδευσαν τὸν πρῶτον χρόνον αὐτὰς χίλια μάρκα, καὶ ἔκλειτα τὰ βιβλία μου μὲ κέρδη 30.000 μάρκων.

Τὰ ἐπόμενα ἔτη ἐξώδευσαν γιὰ ρεκλάμες 30.000 μάρκων καὶ κέρδος ἀνέβηκε σὲ 100.000 καὶ τώρα ἐξοδεύω 400.000 μάρκων καὶ κέρδη μου ἀνέρχονται σὲ ἑκατομμύρια. Ἡ φήμη μου, ἡ πίστις μου κατὰ 99 τοὶς ἑκατὸν ἀρτίζονται εἰς τὴν ρεκλάμα!»

Ἐνας Ἀγγλος Χολλοβάτ, πρὸ 50 ἐτῶν, ὁμοῦ καὶ φτωχὸς καὶ φτωχὸς ἀφαιρούμενος τὸ 1837 βότρε ἕνα φάρμακον, πρὸς γιὰ τὴν νόσον καὶ καθε μαλακία. Ἐδημοσίευσεν μιὰ ρεκλάμα ἐν ἐφημερίδα. Ἡ ρεκλάμα τοῦ ἐφερον πελατεία καὶ ἡ πελατεία τῆς ρεκλάμας. Σὲ πέντε χρόνους δηλαδὴ μέχρι τοῦ 1842 ἔκλεισε τὸν χρόνον αὐτὸν 100.000 σφ. χρυσὸν τὸν χρόνον αὐτὸν 100.000 σφ. χρυσὸν.

Στὰ 1851 ἐξώδευσεν 400.000. Τὸ 1852 ἐξώδευσεν 600.000 καὶ σὲ τὸ 1853 ἐξώδευσεν 800.000 καὶ σὲ τὸ 1854 ἐξώδευσεν 1.000.000 καὶ σὲ τὸ 1855 ἐξώδευσεν 1.200.000 καὶ σὲ τὸ 1856 ἐξώδευσεν 1.400.000 καὶ σὲ τὸ 1857 ἐξώδευσεν 1.600.000 καὶ σὲ τὸ 1858 ἐξώδευσεν 1.800.000 καὶ σὲ τὸ 1859 ἐξώδευσεν 2.000.000 καὶ σὲ τὸ 1860 ἐξώδευσεν 2.200.000 καὶ σὲ τὸ 1861 ἐξώδευσεν 2.400.000 καὶ σὲ τὸ 1862 ἐξώδευσεν 2.600.000 καὶ σὲ τὸ 1863 ἐξώδευσεν 2.800.000 καὶ σὲ τὸ 1864 ἐξώδευσεν 3.000.000 καὶ σὲ τὸ 1865 ἐξώδευσεν 3.200.000 καὶ σὲ τὸ 1866 ἐξώδευσεν 3.400.000 καὶ σὲ τὸ 1867 ἐξώδευσεν 3.600.000 καὶ σὲ τὸ 1868 ἐξώδευσεν 3.800.000 καὶ σὲ τὸ 1869 ἐξώδευσεν 4.000.000 καὶ σὲ τὸ 1870 ἐξώδευσεν 4.200.000 καὶ σὲ τὸ 1871 ἐξώδευσεν 4.400.000 καὶ σὲ τὸ 1872 ἐξώδευσεν 4.600.000 καὶ σὲ τὸ 1873 ἐξώδευσεν 4.800.000 καὶ σὲ τὸ 1874 ἐξώδευσεν 5.000.000 καὶ σὲ τὸ 1875 ἐξώδευσεν 5.200.000 καὶ σὲ τὸ 1876 ἐξώδευσεν 5.400.000 καὶ σὲ τὸ 1877 ἐξώδευσεν 5.600.000 καὶ σὲ τὸ 1878 ἐξώδευσεν 5.800.000 καὶ σὲ τὸ 1879 ἐξώδευσεν 6.000.000 καὶ σὲ τὸ 1880 ἐξώδευσεν 6.200.000 καὶ σὲ τὸ 1881 ἐξώδευσεν 6.400.000 καὶ σὲ τὸ 1882 ἐξώδευσεν 6.600.000 καὶ σὲ τὸ 1883 ἐξώδευσεν 6.800.000 καὶ σὲ τὸ 1884 ἐξώδευσεν 7.000.000 καὶ σὲ τὸ 1885 ἐξώδευσεν 7.200.000 καὶ σὲ τὸ 1886 ἐξώδευσεν 7.400.000 καὶ σὲ τὸ 1887 ἐξώδευσεν 7.600.000 καὶ σὲ τὸ 1888 ἐξώδευσεν 7.800.000 καὶ σὲ τὸ 1889 ἐξώδευσεν 8.000.000 καὶ σὲ τὸ 1890 ἐξώδευσεν 8.200.000 καὶ σὲ τὸ 1891 ἐξώδευσεν 8.400.000 καὶ σὲ τὸ 1892 ἐξώδευσεν 8.600.000 καὶ σὲ τὸ 1893 ἐξώδευσεν 8.800.000 καὶ σὲ τὸ 1894 ἐξώδευσεν 9.000.000 καὶ σὲ τὸ 1895 ἐξώδευσεν 9.200.000 καὶ σὲ τὸ 1896 ἐξώδευσεν 9.400.000 καὶ σὲ τὸ 1897 ἐξώδευσεν 9.600.000 καὶ σὲ τὸ 1898 ἐξώδευσεν 9.800.000 καὶ σὲ τὸ 1899 ἐξώδευσεν 10.000.000 καὶ σὲ τὸ 1900 ἐξώδευσεν 10.200.000 καὶ σὲ τὸ 1901 ἐξώδευσεν 10.400.000 καὶ σὲ τὸ 1902 ἐξώδευσεν 10.600.000 καὶ σὲ τὸ 1903 ἐξώδευσεν 10.800.000 καὶ σὲ τὸ 1904 ἐξώδευσεν 11.000.000 καὶ σὲ τὸ 1905 ἐξώδευσεν 11.200.000 καὶ σὲ τὸ 1906 ἐξώδευσεν 11.400.000 καὶ σὲ τὸ 1907 ἐξώδευσεν 11.600.000 καὶ σὲ τὸ 1908 ἐξώδευσεν 11.800.000 καὶ σὲ τὸ 1909 ἐξώδευσεν 12.000.000 καὶ σὲ τὸ 1910 ἐξώδευσεν 12.200.000 καὶ σὲ τὸ 1911 ἐξώδευσεν 12.400.000 καὶ σὲ τὸ 1912 ἐξώδευσεν 12.600.000 καὶ σὲ τὸ 1913 ἐξώδευσεν 12.800.000 καὶ σὲ τὸ 1914 ἐξώδευσεν 13.000.000 καὶ σὲ τὸ 1915 ἐξώδευσεν 13.200.000 καὶ σὲ τὸ 1916 ἐξώδευσεν 13.400.000 καὶ σὲ τὸ 1917 ἐξώδευσεν 13.600.000 καὶ σὲ τὸ 1918 ἐξώδευσεν 13.800.000 καὶ σὲ τὸ 1919 ἐξώδευσεν 14.000.000 καὶ σὲ τὸ 1920 ἐξώδευσεν 14.200.000 καὶ σὲ τὸ 1921 ἐξώδευσεν 14.400.000 καὶ σὲ τὸ 1922 ἐξώδευσεν 14.600.000 καὶ σὲ τὸ 1923 ἐξώδευσεν 14.800.000 καὶ σὲ τὸ 1924 ἐξώδευσεν 15.000.000 καὶ σὲ τὸ 1925 ἐξώδευσεν 15.200.000 καὶ σὲ τὸ 1926 ἐξώδευσεν 15.400.000 καὶ σὲ τὸ 1927 ἐξώδευσεν 15.600.000 καὶ σὲ τὸ 1928 ἐξώδευσεν 15.800.000 καὶ σὲ τὸ 1929 ἐξώδευσεν 16.000.000 καὶ σὲ τὸ 1930 ἐξώδευσεν 16.200.000 καὶ σὲ τὸ 1931 ἐξώδευσεν 16.400.000 καὶ σὲ τὸ 1932 ἐξώδευσεν 16.600.000 καὶ σὲ τὸ 1933 ἐξώδευσεν 16.800.000 καὶ σὲ τὸ 1934 ἐξώδευσεν 17.000.000 καὶ σὲ τὸ 1935 ἐξώδευσεν 17.200.000 καὶ σὲ τὸ 1936 ἐξώδευσεν 17.400.000 καὶ σὲ τὸ 1937 ἐξώδευσεν 17.600.000 καὶ σὲ τὸ 1938 ἐξώδευσεν 17.800.000 καὶ σὲ τὸ 1939 ἐξώδευσεν 18.000.000 καὶ σὲ τὸ 1940 ἐξώδευσεν 18.200.000 καὶ σὲ τὸ 1941 ἐξώδευσεν 18.400.000 καὶ σὲ τὸ 1942 ἐξώδευσεν 18.600.000 καὶ σὲ τὸ 1943 ἐξώδευσεν 18.800.000 καὶ σὲ τὸ 1944 ἐξώδευσεν 19.000.000 καὶ σὲ τὸ 1945 ἐξώδευσεν 19.200.000 καὶ σὲ τὸ 1946 ἐξώδευσεν 19.400.000 καὶ σὲ τὸ 1947 ἐξώδευσεν 19.600.000 καὶ σὲ τὸ 1948 ἐξώδευσεν 19.800.000 καὶ σὲ τὸ 1949 ἐξώδευσεν 20.000.000 καὶ σὲ τὸ 1950 ἐξώδευσεν 20.200.000 καὶ σὲ τὸ 1951 ἐξώδευσεν 20.400.000 καὶ σὲ τὸ 1952 ἐξώδευσεν 20.600.000 καὶ σὲ τὸ 1953 ἐξώδευσεν 20.800.000 καὶ σὲ τὸ 1954 ἐξώδευσεν 21.000.000 καὶ σὲ τὸ 1955 ἐξώδευσεν 21.200.000 καὶ σὲ τὸ 1956 ἐξώδευσεν 21.400.000 καὶ σὲ τὸ 1957 ἐξώδευσεν 21.600.000 καὶ σὲ τὸ 1958 ἐξώδευσεν 21.800.000 καὶ σὲ τὸ 1959 ἐξώδευσεν 22.000.000 καὶ σὲ τὸ 1960 ἐξώδευσεν 22.200.000 καὶ σὲ τὸ 1961 ἐξώδευσεν 22.400.000 καὶ σὲ τὸ 1962 ἐξώδευσεν 22.600.000 καὶ σὲ τὸ 1963 ἐξώδευσεν 22.800.000 καὶ σὲ τὸ 1964 ἐξώδευσεν 23.000.000 καὶ σὲ τὸ 1965 ἐξώδευσεν 23.200.000 καὶ σὲ τὸ 1966 ἐξώδευσεν 23.400.000 καὶ σὲ τὸ 1967 ἐξώδευσεν 23.600.000 καὶ σὲ τὸ 1968 ἐξώδευσεν 23.800.000 καὶ σὲ τὸ 1969 ἐξώδευσεν 24.000.000 καὶ σὲ τὸ 1970 ἐξώδευσεν 24.200.000 καὶ σὲ τὸ 1971 ἐξώδευσεν 24.400.000 καὶ σὲ τὸ 1972 ἐξώδευσεν 24.600.000 καὶ σὲ τὸ 1973 ἐξώδευσεν 24.800.000 καὶ σὲ τὸ 1974 ἐξώδευσεν 25.000.000 καὶ σὲ τὸ 1975 ἐξώδευσεν 25.200.000 καὶ σὲ τὸ 1976 ἐξώδευσεν 25.400.000 καὶ σὲ τὸ 1977 ἐξώδευσεν 25.600.000 καὶ σὲ τὸ 1978 ἐξώδευσεν 25.800.000 καὶ σὲ τὸ 1979 ἐξώδευσεν 26.000.000 καὶ σὲ τὸ 1980 ἐξώδευσεν 26.200.000 καὶ σὲ τὸ 1981 ἐξώδευσεν 26.400.000 καὶ σὲ τὸ 1982 ἐξώδευσεν 26.600.000 καὶ σὲ τὸ 1983 ἐξώδευσεν 26.800.000 καὶ σὲ τὸ 1984 ἐξώδευσεν 27.000.000 καὶ σὲ τὸ 1985 ἐξώδευσεν 27.200.000 καὶ σὲ τὸ 1986 ἐξώδευσεν 27.400.000 καὶ σὲ τὸ 1987 ἐξώδευσεν 27.600.000 καὶ σὲ τὸ 1988 ἐξώδευσεν 27.800.000 καὶ σὲ τὸ 1989 ἐξώδευσεν 28.000.000 καὶ σὲ τὸ 1990 ἐξώδευσεν 28.200.000 καὶ σὲ τὸ 1991 ἐξώδευσεν 28.400.000 καὶ σὲ τὸ 1992 ἐξώδευσεν 28.600.000 καὶ σὲ τὸ 1993 ἐξώδευσεν 28.800.000 καὶ σὲ τὸ 1994 ἐξώδευσεν 29.000.000 καὶ σὲ τὸ 1995 ἐξώδευσεν 29.200.000 καὶ σὲ τὸ 1996 ἐξώδευσεν 29.400.000 καὶ σὲ τὸ 1997 ἐξώδευσεν 29.600.000 καὶ σὲ τὸ 1998 ἐξώδευσεν 29.800.000 καὶ σὲ τὸ 1999 ἐξώδευσεν 30.000.000 καὶ σὲ τὸ 2000 ἐξώδευσεν 30.200.000 καὶ σὲ τὸ 2001 ἐξώδευσεν 30.400.000 καὶ σὲ τὸ 2002 ἐξώδευσεν 30.600.000 καὶ σὲ τὸ 2003 ἐξώδευσεν 30.800.000 καὶ σὲ τὸ 2004 ἐξώδευσεν 31.000.000 καὶ σὲ τὸ 2005 ἐξώδευσεν 31.200.000 καὶ σὲ τὸ 2006 ἐξώδευσεν 31.400.000 καὶ σὲ τὸ 2007 ἐξώδευσεν 31.600.000 καὶ σὲ τὸ 2008 ἐξώδευσεν 31.800.000 καὶ σὲ τὸ 2009 ἐξώδευσεν 32.000.000 καὶ σὲ τὸ 2010 ἐξώδευσεν 32.200.000 καὶ σὲ τὸ 2011 ἐξώδευσεν 32.400.000 καὶ σὲ τὸ 2012 ἐξώδευσεν 32.600.000 καὶ σὲ τὸ 2013 ἐξώδευσεν 32.800.000 καὶ σὲ τὸ 2014 ἐξώδευσεν 33.000.000 καὶ σὲ τὸ 2015 ἐξώδευσεν 33.200.000 καὶ σὲ τὸ 2016 ἐξώδευσεν 33.400.000 καὶ σὲ τὸ 2017 ἐξώδευσεν 33.600.000 καὶ σὲ τὸ 2018 ἐξώδευσεν 33.800.000 καὶ σὲ τὸ 2019 ἐξώδευσεν 34.000.000 καὶ σὲ τὸ 2020 ἐξώδευσεν 34.200.000 καὶ σὲ τὸ 2021 ἐξώδευσεν 34.400.000 καὶ σὲ τὸ 2022 ἐξώδευσεν 34.600.000 καὶ σὲ τὸ 2023 ἐξώδευσεν 34.800.000 καὶ σὲ τὸ 2024 ἐξώδευσεν 35.000.000 καὶ σὲ τὸ 2025 ἐξώδευσεν 35.200.000 καὶ σὲ τὸ 2026 ἐξώδευσεν 35.400.000 καὶ σὲ τὸ 2027 ἐξώδευσεν 35.600.000 καὶ σὲ τὸ 2028 ἐξώδευσεν 35.800.000 καὶ σὲ τὸ 2029 ἐξώδευσεν 36.000.000 καὶ σὲ τὸ 2030 ἐξώδευσεν 36.200.000 καὶ σὲ τὸ 2031 ἐξώδευσεν 36.400.000 καὶ σὲ τὸ 2032 ἐξώδευσεν 36.600.000 καὶ σὲ τὸ 2033 ἐξώδευσεν 36.800.000 καὶ σὲ τὸ 2034 ἐξώδευσεν 37.000.000 καὶ σὲ τὸ 2035 ἐξώδευσεν 37.200.000 καὶ σὲ τὸ 2036 ἐξώδευσεν 37.400.000 καὶ σὲ τὸ 2037 ἐξώδευσεν 37.600.000 καὶ σὲ τὸ 2038 ἐξώδευσεν 37.800.000 καὶ σὲ τὸ 2039 ἐξώδευσεν 38.000.000 καὶ σὲ τὸ 2040 ἐξώδευσεν 38.200.000 καὶ σὲ τὸ 2041 ἐξώδευσεν 38.400.000 καὶ σὲ τὸ 2042 ἐξώδευσεν 38.600.000 καὶ σὲ τὸ 2043 ἐξώδευσεν 38.800.000 καὶ σὲ τὸ 2044 ἐξώδευσεν 39.000.000 καὶ σὲ τὸ 2045 ἐξώδευσεν 39.200.000 καὶ σὲ τὸ 2046 ἐξώδευσεν 39.400.000 καὶ σὲ τὸ 2047 ἐξώδευσεν 39.600.000 καὶ σὲ τὸ 2048 ἐξώδευσεν 39.800.000 καὶ σὲ τὸ 2049 ἐξώδευσεν 40.000.000 καὶ σὲ τὸ 2050 ἐξώδευσεν 40.200.000 καὶ σὲ τὸ 2051 ἐξώδευσεν 40.400.000 καὶ σὲ τὸ 2052 ἐξώδευσεν 40.600.000 καὶ σὲ τὸ 2053 ἐξώδευσεν 40.800.000 καὶ σὲ τὸ 2054 ἐξώδευσεν 41.000.000 καὶ σὲ τὸ 2055 ἐξώδευσεν 41.200.000 καὶ σὲ τὸ 2056 ἐξώδευσεν 41.400.000 καὶ σὲ τὸ 2057 ἐξώδευσεν 41.600.000 καὶ σὲ τὸ 2058 ἐξώδευσεν 41.800.000 καὶ σὲ τὸ 2059 ἐξώδευσεν 42.000.000 καὶ σὲ τὸ 2060 ἐξώδευσεν 42.200.000 καὶ σὲ τὸ 2061 ἐξώδευσεν 42.400.000 κα

Τὸ τεύχος τιμᾶται Δραχμὰς 2.50
 Δημοσιεύσεις δὲ σὺν 5 δραχμαῖς 5. Δι' ἀγγελίας ἰδιαίτερας συμ-
 φωνίας. Ταῖς προσηγόμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 8.
 Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ «Μηκομέτου» ἐν Ἀμερικῇ
 Mr. PETER THEODOROPoulos 21-24 STATE ST. NEW YORK, N.Y. U.S.A.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 207)
ΣΙΔΕΡΙΚΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ
Λαμαρίνες μαῦρες, Ἀτσάλια, Αὐλακωτές, Λά-
με, Λαμάκια, στρογγυλά, τετράγωνα, Σιδηρο-
γωνιές, Τάφ, κλπ. κλπ. κλπ.
===== ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ =====

Πῶς ἐξηλείσατε ταῖς ρυτίδεις ἀπὸ τὸ πρόσωπέν σας;
Τί μεταχειρίζεσθε τέλος κι' ἔχετε τόσον δροσρὸν
δέρμα; Μήπως ἐκόματε ἐνέσεις ΒΟΡΟΝΩΦ;
Ὁχι, Κυρία μου, χρησιμοποιῶ τὴν

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Γεν. Ἀντιστ. Γ. ΚΕΡΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
Εὐπόλιδος 14

συνιστάμεν την τελειότεραν Ὀφθαλμολογικὴν κλινικὴν τοῦ

κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υψηγοῦ τοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρείας, Διευθυν- τοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν, Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων.

κτις ἀμεσως καὶ ἀσφαλῶς. Ἐραχί-
ματα, τριχίαισις, ἀλλοιοθωρία, κλπ.
διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν
καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσή-
ματα.

27 Μερόνδρου 27—'Αθήναι. Τηλ. 1-68

ΟΙ ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου ἀ-
ναγκᾶσθαι μας ἄς ζητήσουν τὸ
«Ἡμερολόγιον τοῦ Μπουκέτου»
ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπόν μας κ. Γ.
Ῥυφάντην Βιβλιοπωλεῖον «Α.
Μουσαι».

Μεταξὺ Μιὰρ καὶ Τροκαντερῶ
καὶ παρὰ τὸ ξενοδοχεῖον «**Αὔρα**»
ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον ἱσπεδω-
μένον ἐκ 1500 πηχεων πρὸς δεξ.
25 ὁ τετραγωνικὸς πῆχυς. Πλη-
ροφορίαι Τυπογραφεῖον Σ. Σιργά-
λου δδδς Λέκκα ἀριθ. 7.

KAI

(Πλατσία Αγίου Γεωργίου Καρύται, 16 .

'Αναλαμβάνουν τὴν καλλι-

Ἀναλαμβάνουν τὴν κ' ἑλλη-
νικὴν ἐκτέλεσιν πάσης φύσε-
ως τυπουραφικῆς ἐργασίας.

βιβλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθήκας

ΤΡΟΦΟΣ
ΛΟΜΒΑΡΔΙΑΚΟΝ ΓΑΛΑ
ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια και κουζίνα. Πληροφ. οδός Λέκκα 7.

[illegible]

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΒΙΚΤΟΡ
ριεν ποδοκίνητον και
νητον διαστάσεων 27X
φέρουσιν τιμήν. Πληρ
τά νοσφετα μο

10-12-1

ΟΛΟΙ

Στὴν ὁδόν

ΦΩΚΙΩΝΟΣ

5-7

Νέα σχέδια

Νέα χρηματοδοτῶν

ΝΕΑΙ ΤΙΜΑΙ

δὸς Φωκίωνος ἀριθ. 5-7 (Πάρδος: Ἑρμὸν) γιὰ νὰ τὰ θαυμάσητε καὶ
μὴν ἀγοράσετε.

ΕΦΥΓΑΝ

ΕΦΥΓΑΝ

ΤΑ

ΧΑΛΙΑ

ἵπ' τὴν Ἀσίαν καὶ ἤλθαν
στὴν Ἑλλάδα
ἄν δὲν μὲ πιστεύετε ἔ-
λατε ὅλοι σας στὴν ἐν-
θεσιν τῆς
Ἑλληνι-
κῆς Ταπη-
τοῦ γιὰς
Α. Ε. Ὁ-

Κοιχυροδόκῃεν Πειραιῶς. Ἀναγκριστὶν τιμητῶν καὶ Πλημμελει-
ακείον Παιδικὸν ὑποθέσεις ἀνταυθαίνει ὁ Ποινικολόγος δικηγόρος καὶ
αὐτεὺς Πειραιῶν καὶ Χαο. Χαλαρόπου.

Ροσφεία: Ὁδὸν Νο. ἀρ. 60, ἐν Πειραιῇ

ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ
Γαλλικά, Ἀγγλικά, Γερμανικά, Ἰταλικά, Ἰσπανικά, Ἑσπεράντο,
Λατινικά, **ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ & ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ**, Ἀκτιλογραφία,
Ζωγραφική, Σκισσογραφία. Δ. Χ. ΤΕΛΜΗΣ.
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΣΑΜΙΣΤΟΝ Πλ.τ. Ἀγ. Θεοδώρων
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΥΡΓΙΑΣ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΝ & ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑΝ

Εξαιρείται τὸ σημεῖο η_2 , κοινὰ εἰς
καὶ τὴν φροντίδαν τὴν ἀποία γηρά
πικροὺν τὸ πρόσωπόν σας Ἡ ΚΡΕΜΑ
ΡΟΔΑΙΝΗ καὶ ἀποκαθάρσι· τὴν ἐμ
σάντιν τῶν νεύρων.

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Γαστρο. Διαιτητολόγος. Ἐπί διαιτητικῆς
ἐπιστ. Κηλοσηλικῆς καὶ ὁμοειδούς. Κλη-
τικὸς τοῦ Καθολογικοῦ ἡ Γερμανικοῦ Ὁδο-
ποιοῦ Λέκτορος ἀπὸ τῆς ἐπιστ. Ὁδο-
ποιοῦ Κηλοσηλικῆς 15α

Ὑποδ. 8-10 α.μ. καὶ 6-8 π.μ.

ΧΑΡΑΛΑΜΠ. ΖΕΡΒΑΣ
ΕΚΤΕΛΩΝΙΣΤΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Έκτελούνται πάσης φύσεως έ-
κτελωνιστικά έργασιαί.

TOY 1928

ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΕΤΩΝ

TIMATAI ΔΡ. 25

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
ΤΟ
“ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ,
ΤΟΥ
“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”
ΤΟΥ 1928
ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΕΤΩΝ

Τρίχρωμο έξώφυλλο—Εικόνες ὄρ-τέξτ μεγάλων ζωγράφων χρωματιστές, συνεργασί-
τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων λογίων, διαλεχτὰ ξένα διηγήματα, ἑλληνικὲς ἱστορικὲς
λίδες, περιεργα, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, παραμύθια, δράματα, κωμωδίαι διάλογοι.

Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ σπῖτι, οἰκογένεια, Ἑλλήν πολίτης χωρὶς νὰ προμηθευθῇ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ 1928

Θὰ περάσετε μ' αὐτὸ ὁλοκλήρους μῆνας τέρψεως, ἀπολαύσεως, χαρᾶς...

ΤΙΜΑΤΑΙ:

ΔΡ. 25

Ἑσωτερικόν

ΚΑΙ

40

Ἐξωτερικόν

Οἱ ἐμβάζοντες τὸ ἀντίτιμον στὰ γραφεῖα μας τὸ λαμβάνουν ἐλεύθερον
ταχόδρομικῶν τελῶν